

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 21

Dimecres, 29 de setembre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 29, segona reunió

Í N D E X

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00001/07) (continuació) (p. 3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 29.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00001/07) (continuació)

Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Senyor president, senyores i senyors diputats, ahir el president de la Generalitat va explicar de manera detallada, departament per departament, tot un seguit d'accions de govern que es duran a terme en el proper any i en els vinents. Aquestes accions adquireixen entitat si s'emmarquen en un projecte nacional de caire social i en un nou estil de govern.

Com a conseller en cap, em pertoca de cohesionar, coordinar i dirigir les polítiques que duu a terme aquest Govern i fer, justament, que l'acció de govern tingui una lògica i una coherència global, que l'acció de govern sigui possible en la Catalunya d'avui i faci possible la Catalunya que volem construir.

Permetin-me que en la meva condició de conseller en cap del Govern de Catalunya comenci aquesta intervenció recordant un fet sabut però sobre què em sembla que convé insistir: l'acció del Consell Executiu està basada i es deriva del dens contingut programàtic recollit en el pacte del Saló del Tinell, l'expressió de l'acord polític entre les tres forces catalanistes i d'esquerres del país. Tinc el ple convenciment que el conjunt de propostes i mesures que donen forma a aquest pacte constitueix la base programàtica socialment i nacionalment més ambiciosa de la transició democràtica ençà.

No hauríem de tenir cap mena de pudor a reconèixer la dimensió històrica del canvi sòlid i serè que significa per a la societat catalana el desplegament de les polítiques que inspiren l'actual Govern de la Generalitat. De fet, amb la constitució d'aquest Govern catalanista i d'esquerres que dirigeixo, no hem assistit a una simple alternança política: aquest Govern encapçala un nou cicle polític per a un nou país.

El país ha canviat. Aquest és un país que necessitem construir en el dia a dia i mirant cap al futur. Avui ens cal imaginar i gestionar polítiques per a una Catalunya de set milions de persones, la Catalunya a què ahir feia referència el president; una Catalunya que necessita més, nous i millors serveis; una Catalunya que necessita nous projectes i, sobretot, noves il·lusions col·lectives. I per això estem dibuixant la Catalunya dels propers vint anys, com ahir ja va significar el mateix president. Estem dibuixant la Catalunya del futur.

Dibuixar aquest futur significa fer front als nous reptes que marquen la nostra època, i per a això ens cal, en primer lloc, eixamplar els espais d'autogovern i sobirania, tot aprofundint en la cultura democràtica, per contrarestar l'herència del finançament, crònicament deficient, i l'herència del marc competencial, insuficient, laminat i buit.

En segon lloc, consolidar les polítiques d'equilibri social i territorial, contrarestant l'herència d'unes polítiques socials tímides i insuficients, que no han permès completar l'estat català del benestar. L'estat català del benestar ha de respondre a l'esforç fiscal que tots i totes fem. El nostre futur depèn del nostre reconeixement com a poble en llibertat, en la mateixa mesura que depèn de la capacitat que tinguem de garantir un horitzó de benestar social. És a dir, autogovern i benestar són, per nosaltres, indissociables. I aquests són els dos eixos del nostre Govern: el país i les persones, el territori i la gent.

En tercer lloc, trobar respostes per a les dinàmiques de globalització i deslocalització, i no només en el camp de la política i l'economia, sinó també en el camp de la cultura i la comunicació.

En quart lloc, definir les polítiques integrals adequades per aprofitar els actius que ofereix el fenomen de la nova immigració. És cert que l'arribada sostinguda de nous immigrants planteja situacions de gestió molt complexes; però també és veritat que si només sabem identificar les amenaces, reals o imaginàries, no estarem en condicions d'afrontar amb garanties aquesta gestió. Però nosaltres, des del Govern, ja estem definint un marc de drets i deures per a aquests nous catalans, en què la promoció de l'accés generalitzat al coneixement i ús de la nostra llengua esdevingui un recurs bàsic d'integració i convivència.

En cinquè lloc, garantir la transició a la societat del coneixement. En aquest sentit, si volem —que ho volem—, ara podem agafar el tren de la història que deixi resolt l'accés de totes les persones, sigui quin sigui el seu origen, sigui quina sigui la seva edat, visquin on visquin, a l'ús de les noves tecnologies, per poder combatre l'exclusió social i la marginació cultural.

Quan pensem globalment en aquestes prioritats nacionals, arribem a la conclusió que cal corregir de forma dràstica el dèficit de solidaritat interna que pateix la nostra societat. Sense aquest esforç solidari no podrem fer front a la complexitat que representa la diversitat dels nostres municipis i la necessitat d'un equilibri territorial i financer que respongui a les demandes tant del petit municipi com de la gran ciutat. I, en aquest sentit, el nostre Govern aposta per la cooperació local.

Les polítiques conservadores que han dominat en el nostre país, excessivament basades en la iniciativa privada, han fet el joc i, fins i tot, han legitimat el dèficit de finançament, i han contribuït a ocultar el nostre dèficit fiscal. Aquest Govern vol impulsar i impulsa polítiques socials avançades, donar més protagonisme al sector públic, ja sigui en l'ensenyament, ja sigui en la sanitat, i donar també més protagonisme a la mateixa Administració pública, i per això hem de fer-la més eficient. És voluntat d'aquest Govern tirar endavant amb contundència la modernització de l'Administració, per fer-la

més dinàmica, més àgil, més propera. No hi ha cap projecte polític ambiciós que pugui tirar endavant amb una administració que no sigui de la màxima eficiència.

Per dur a terme aquestes premisses, per fer possible aquesta política, la coherència ha estat i és cabdal: coherència a l'hora d'aplicar el pacte del Tinell, coherència en l'acció diària de govern i coherència en la posada en comú de les diferents sensibilitats polítiques, socials i territorials que el nostre Govern representa i que no són altra cosa que el reflex de la mateixa diversitat del país.

Per això el Govern s'ha dotat d'un instrument que no ha existit fins ara a Catalunya: un pla de govern. Un pla de govern que sistematitza les principals actuacions que ens proposem de dur a terme durant aquesta legislatura, n'estableix prioritats, en preveu el pressupost i el calendari, i n'avalua l'impacte territorial. Un pla de govern que és un sistema d'informació que s'està acabant d'implantar ara mateix, i ens permetrà de dirigir l'Administració de la Generalitat fent ús dels instruments que avui aplica qualsevol organització de la dimensió i la complexitat de la nostra: planificació per objectius, informació periòdica sobre l'evolució dels diferents indicadors seleccionats i avaluació del compliment d'aquests objectius i de les desviacions produïdes. Exemples d'aquest pla seran lliurats aquest mateix matí als grups parlamentaris, i tots els ciutadans i les ciutadanes del nostre país el podran consultar a la pàgina web del Departament de Presidència.

La tasca de direcció i coordinació del conseller en cap és, precisament, la de garantir i impulsar aquesta coherència, de fer entendre allò que és evident: la Catalunya actual té en la coalició, en el debat de les idees, en l'«ensamblatge» de les diferents sensibilitats –no només les polítiques–, té, la Catalunya actual, la seva força de construcció del futur. En la diversitat del nostre país hi ha una de les seves riqueses més fortes; no hi podem renunciar. I aquest és un dels principals actius del nostre Govern, com ho és del país.

L'acció de govern, la fa coherent també l'existència de sis criteris que fan possible la transversalitat de les seves polítiques: transparència; conciliació; lideratge; qualitat i prestigi del sector públic; suport a la productivitat, la innovació i la sostenibilitat, i enfortiment de la societat del benestar.

Transparència en la presa de decisions o en els mecanismes de funcionament del Govern; la publicitat dels seus i funcions dels alts càrrecs i del personal eventual, o el fet que tots els membres del Govern hagin comparegut a petició pròpia davant del Parlament per explicar els seus projectes, i no només els titulars dels departaments, sinó jo mateix, com a conseller en cap, i el president de la Generalitat.

Transparència en les ajudes als mitjans de comunicació, que per primer cop s'han objectivat i es publicitaran. Abans d'acabar aquest any, es faran públics al *Diari Oficial de la Generalitat* els ajuts que el Govern ha concedit als mitjans l'any 2004, i es podrà comprovar que l'import d'aquests ajuts ha passat de 25 milions d'euros el 2003 a menys de 20 milions enguany. Aquesta minva es mantindrà l'any 2005, en què els ajuts estaran a l'entorn dels 15 milions d'euros.

Així mateix, ja s'ha començat a impulsar la reordenació de tot el sector audiovisual català, en un moment d'adaptació al nou entorn digital i amb la voluntat d'aconseguir uns mitjans públics plurals i protegits de les decisions governamentals i de les pressions dels partits. És voluntat, en aquest sentit, del nostre Govern de col·laborar amb la Ponència parlamentària per tal que els òrgans de direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió es dotin de més capacitat d'autonomia, d'un sistema d'elecció que en garanteixi la independència i la professionalitat, i d'una agilitat en la gestió que els adequi a la nova realitat empresarial i tecnològica del mercat audiovisual, subratllant-ne encara més la missió de servei públic a la nostra societat. Esperem que els procediments parlamentaris permetin que això sigui factible abans d'acabar aquest any o, a tot estirar, en el primer trimestre del 2005.

Avui, més que mai, necessitem mitjans de comunicació públics sòlids, prestigiats i altament professionalitzats. La seva funció és doblement estratègica: per impulsar de forma decisiva el trànsit a la societat del coneixement i per aprofundir en la cultura democràtica des de la nostra catalanitat irrenunciable. Si adoptem polítiques d'estat més enllà de la disputa partidista, sóc molt optimista. Tenim allò que és fonamental: les eines i les persones.

Aquest Govern ha buscat i buscarà el màxim consens possible, entès el consens com els acorçats de les majories i entès el consens com el mètode previ a la presa de decisions.

Un dels camps en què aquest Govern es diferencia dels precedents és la seva voluntat d'incrementar la cooperació amb els municipis. Un exemple n'és el PUOSC. Per primer cop, el Pla d'obres i serveis ha estat aprovat per unanimitat a la Comissió de Cooperació Local. I això ha estat possible perquè hi ha hagut un ampli procés de diàleg. Un pla d'obres i serveis, a més, amb un 64,8 per cent d'increment de recursos, mostra d'una clara voluntat de major apropament al món local, i amb especial èmfasi en els municipis més petits.

D'altres exemples de col·laboració amb els municipis són el pla d'infraestructures esportives, que preveu la construcció d'uns cent trenta nous equipaments en concertació amb l'Administració local; el pla d'infraestructures culturals territorials bàsiques, o la construcció a diferents punts del territori de centres de creació artística en col·laboració amb les entitats locals, com el centre de creació de dansa a les comarques de Girona, el centre de producció de circ a Reus o el centre de creació de teatre a Tàrraga.

Un exemple de les actuacions transversals necessàries i planificades és la posada en marxa d'un seguit d'accions decidides per augmentar la seguretat viària, que inclou una millora substancial de la senyalització, la confecció del tercer Pla de carreteres i de múltiples obres de millora i correcció de la xarxa viària, i també les mesures sancionadores de conductes irresponsables, a més de les necessàries campanyes de conscienciació. Amb el Pla de seguretat viària, aquest estiu el nombre de morts a les carreteres ha estat menor; fins al dia 22 de setembre, la xifra d'accidents s'ha reduït un 23 per cent.

Hem impulsat diversos acords amb ajuntaments, consells comarcals, agents socials i sectors econòmics, com ara l'Acord per l'impuls econòmic i industrial al Lluçanès, que vostès saben que hem volgut incorporar-hi el paper de tots els grups parlamentaris, sense excepció, o els treballs que estem duent a terme per fer front als problemes relacionats amb la mineria potàssica del Bages, o les actuacions per encarar la crisi tèxtil a l'Anoia.

De la mateixa manera, impulsem amb representants de les institucions locals de la Ribera d'Ebre la constitució d'un grup de treball per a la reactivació econòmica d'aquesta comarca. Contra els alarmismes externs, la comarca ha de respondre amb un projecte de futur esperançador i fonamentat en la seva pròpia riquesa humana natural i històrica, i des del Govern els ajudarem.

També constitueix un exemple d'actuació transversal i concertada el pla de treball formalitzat entre el Govern i l'Ajuntament del Prat de Llobregat, per tal de millorar les condicions del barri de Sant Cosme, pla que es va endegar a partir d'una visita meua mateixa a aquest barri amb diferents membres del Govern. En aquest sentit, des del necessari contacte directe amb el territori, he visitat un gran nombre de municipis, i més en concret he efectuat sessions de treball amb tots els alcaldes de les comarques de la Selva, de l'Urgell i el Bages, diven-dres mateix ho faig amb els del Maresme, amb la voluntat de completar tot el nostre mapa comarcal en aquest curs polític.

La transversalitat també, com a mètode de treball. Aquests darrers dies s'ha presentat el programa «Escola i Salut», gràcies al qual, setmanalment, cada institut d'educació secundària disposarà d'un professional de la salut per atendre consultes d'alumnes i professors. Aquest és el fruit de la coordinació entre dos departaments: Educació i Salut, però no és l'únic exemple, en podria posar molts d'altres en què participen de manera directa diversos departaments del nostre Govern.

Aquest és un govern que dirigeix el país, i això no vol dir que s'imposa, sinó que preveu, planifica i actua en conseqüència; ras i curt: liderar des de la complicitat amb els sectors socials i les administracions públiques. De fet, la garantia del lideratge social d'un govern és producte de l'aplicació de tres principis: direcció i coordinació efectiva de l'acció de govern, solidaritat i coherència en aquesta acció, i finalment la definició d'un projecte polític nacional i social clar. I aquest és un govern ple de confiança en els seus objectius i en la seva capacitat de lideratge; també, i fonamentalment, ple de confiança en la societat catalana. Una societat que en condicions gens favorables ha mostrat la seva capacitat de reorganitzar-se i de relançar-se, i de projectar-se cap al futur. Una societat que no ha comptat amb unes grans orientacions polítiques generals ni sectorials, sempre limitada per una despesa pública raquítica en grans infraestructures i serveis bàsics. Una societat que ha hagut d'arrossegar els efectes acumulats d'un tracte fiscal i financer per part de l'Estat completament inacceptable i que aquest Govern es proposa de corregir. Aquesta societat ha sabut, per la seva mateixa dinàmica interna i per l'impuls multitudinari dels que en formem part, reinventar-se, innovar, adaptar-se a una era de canvi tecnològic, i en molts aspectes de canvi de civilització. El potencial de la nostra societat és justament

el que dóna força al lideratge del nostre Govern. Lideratge és també l'exercici de la legítima autoritat.

En definitiva, aquest és un govern que governa, i no té dubtes a l'hora de prendre decisions per a defensar l'interès públic i els drets de les persones. Per exemple, la sanció imposada a Repsol amb motiu d'un accident al polígon petroquímic de Tarragona, o a Correus, en aplicació de la Llei de política lingüística, o l'expedient obert a Fecsa per l'apagada d'aquest mes a Barcelona, que, entre altres llocs, va afectar aquest mateix Parlament. El mateix objectiu de preservar l'interès públic va guiar el Govern quan va anular la pròrroga de les concessions de les ITV i de les entitats d'inspecció i control. En aquest cas, els interessos econòmics d'importants grups empresarials no van ser obstacle per tal que apliquéssim el que els serveis jurídics del Govern van considerar que calia fer per tal de respectar la legalitat. Un govern feble no governa, un govern feble no lidera. Catalunya té ara un govern que lidera.

El Govern ha de vetllar, d'una banda, pel bon funcionament del lliure mercat, pel que fa al sector privat, i de l'altre, per la qualitat i el bon funcionament d'un sector públic del qual és titular en molts casos. En sectors com l'ensenyament o la sanitat, respectant la capacitat d'actuació del sector privat i respectant els compromisos existents, fent, això sí, una aposta decidida per dignificar i dotar d'una més alta qualitat el sector públic, tal com ahir va explicar el nostre president.

Vull remarcar la importància de tres línies fonamentals de treball del nostre Govern: el suport a la productivitat, a la innovació i a la sostenibilitat. No volem fomentar una d'aquestes línies en detriment de les altres. Som conscients que això pot tenir costos polítics, i aquest Govern està disposat a assumir-los. Costos que intentarem minimitzar per l'aplicació de criteris de transparència i de recerca del consens que abans he esmentat. En tot cas, entenem que no és admissible que es vulgui sacrificar la sostenibilitat a la productivitat, però tampoc a la inversa, i que el camí per a conciliar ambdós elements passa per la innovació i per la planificació. L'actuació més important en aquest sentit és l'acord per a la innovació i la competitivitat que ahir també es va explicar en aquesta tribuna.

Al segle XXI ja és del tot evident que el progrés econòmic i la competitivitat només són possibles si són compatibles amb la preservació del medi ambient i els ecosistemes i amb la salut pública. Des d'aquest punt de vista, només hi ha un model de creixement viable: el model de creixement sostenible. Sostenibilitat en les activitats productives de tots, de tots els sectors. Avui, aquest Govern es pot felicitar per la derogació del transvasament de l'Ebre, inclosa la interconnexió de xarxes, però no podem defugir altres problemàtiques que tenim, i per això hem aconseguit redirigir els recursos que inicialment estaven destinats a aquest projecte tan irracional i anacrònic. La nova cultura de l'aigua no és una opció partidista, sinó l'única manera de fer possible el progrés. Tenim previst d'impulsar una reforma del tractament fiscal de l'aigua, per tal de diferenciar positivament el consum domèstic bàsic dels altres.

Pel que fa a la societat del benestar, el Govern que encapçalo ja ha presentat diversos projectes de modifica-

ció de lleis del dret civil en matèria d'adopció i tutela. També pensant en els infants, recentment hem aprovat el Pla de xoc de mesures de protecció a la infància i l'adolescència. I properament presentarem el cinquè Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya 2005 - 2007, que inclou un programa per a l'abordatge de la violència de gènere.

Per consolidar la nostra realitat nacional, ens cal garantir polítiques socials avançades, però ens cal també potenciar la projecció de la nostra llengua i de la nostra cultura. El nostre autogovern també necessita expressar-se en el terreny dels símbols, símbols que enllacen amb la història i símbols per interpretar el present i projectar-nos al futur. Catalunya es realitza històricament com una síntesi de contrastos entre paisatges i cultures de subsistència diversos: la muntanya i el pla, els pagesos i la gent del mar, el laberint humit del nord i el secà de més al sud. Tot plegat damunt del passadís per on passen, cada generació, persones amunt i avall, i moltes s'hi queden; és la nostra història.

Les migracions en són part genuïna i constant, migracions internes i externes, de dins enfora, de vegades, de fora endins, més sovint. Les migracions també ens constitueixen biològicament i culturalment, és amb elles que s'ha construït la nostra tradició i la nostra personalitat sincrètica i original, perdurable i canviant, capaç de recrear-se després de les pitjors derrotes i sota el més implacable jou opressor, i amb l'esforç dels vells i dels nous. No som pas una relíquia a preservar, som una viva oportunitat d'organitzar un sistema social i una cultura. Estem massa acostumats a pensar la llengua com a problema, com a obstacle, com a barrera. Tinc el convenciment que la nostra llengua és un dels recursos bàsics de què disposem per fer possible la creativitat i per fer possibles les polítiques de cohesió, acolliment i integració.

El foment del català és una de les prioritats del Govern. Els principals objectius en aquest àmbit són: potenciar l'ús interpersonal de la llengua, garantir l'augment de l'oferta de productes i serveis de gran consum i assegurar el dret dels ciutadans i les ciutadanes a usar el català en qualsevol situació; una llengua viva, una llengua útil. Aquest mes de setembre s'han implantat sis plans pilot d'acollida lingüística de la nova ciutadania provinent de la immigració que s'aplicaran a Badalona, Banyoles, Lleida, Vic, Manlleu, Reus i Ulldecona. Llengua i país. La lliçó del passat per a construir el futur. L'any que ve farà tres-cents anys que es van iniciar els esdeveniments que van desembocar en la desfeta de 1714. Per això el Govern té previst de crear, properament, la Comissió Horitzó 2014, a fi d'iniciar, ja des d'ara, la commemoració d'aquells fets que van deixar una empremta tan decisiva en la història de Catalunya i dels Països Catalans. Amb aquesta iniciativa ens proposem impulsar la recuperació de la nostra memòria històrica i, alhora, obrir un marc de reflexió sobre quin país volem construir de cara a l'horitzó 2014.

En l'últim debat de política general –i acabo, senyor president–, celebrat l'octubre de 2002, es va aprovar una resolució on s'instava el Govern a emprendre els tràmits necessaris per a la reforma de l'Estatut, i una altra on se l'instava a negociar amb l'Estat un nou model de finançament. L'anterior Govern no va complir aquell mandat; ara ho fem nosaltres.

Estatut i finançament són dos temes molt importants, són dos temes de país, és política d'Estat. Cal buscar el màxim consens possible, sense que això signifiqui rebaixar el llindar d'autogovern que el país necessita, consens que no pot voler dir altra cosa que trobar els acords dins aquest llindar. Encarem-ho a la Ponència que treballa en la reforma de l'Estatut, defensem-ho com a país tots junts, donem a aquestes dues qüestions la transcendència que es mereixen, l'exigència a l'Estat del respecte pel marc jurídic i polític adoptat per la voluntat majoritària de la societat catalana, i l'assoliment d'un sistema de finançament just per a Catalunya. I estem segurs que una majoria amplíssima d'aquesta cambra, sinó la unanimitat, comparteix amb nosaltres el desig d'èxit en l'assoliment d'aquests dos objectius.

La unitat democràtica dels catalans i de les catalanes per a assolir aquests objectius nacionals és en ella mateixa un acte de sobirania, un acte d'ambició nacional. L'exercici de la sobirania és també el que fem des del Govern, el que acaba de donar sentit últim a la nostra acció de Govern.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Atès que el conseller en cap ha intervingut per un temps de vint-i-cinc minuts, d'acord amb el convingut, els grups parlamentaris disposaran d'un temps addicional de quinze minuts per replicar, el qual pot ser bé afegit a la rèplica al president de la Generalitat o bé donar lloc a una intervenció independent.

La sessió es reprendrà a tres quarts d'onze en punt.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del matí i dos minuts i es reprèn a tres quarts d'onze i cinc minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió disposa, doncs, d'un temps de quaranta-cinc minuts per fer la seva intervenció. Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, després d'escoltar la intervenció d'ahir vaig tenir la impressió que estàvem assistint a un segon debat d'investidura, deu mesos després d'haver estat escollit vostè com a president de la Generalitat.

Val a dir que es tracta d'un segon debat d'investidura perfeccionat, ja que, tal com hem vist aquest matí, sembla que es tracta també d'investir el seu actual conseller en cap.

No sé si s'adona que la seva decisió d'adulterar aquest debat de política general acaba minvant la qualitat de-

mocràtica que a tot president, a tot govern i a tota cambrà parlamentària els ha de ser exigible. No és normal ni tampoc admissible que en un debat d'aquestes característiques intervingui un segon membre del Govern, per destacada que sigui la seva posició, després de la intervenció del màxim responsable del Govern, que és vostè. Això és fer trampa. És fer trampa davant del Parlament, és a dir, davant de tot el país. De res serveix obrir les portes del Palau de la Generalitat el dia de la Mercè si després vostè, per caprici o per interès, vulnera drets que són inherents als representants de la ciutadania, democràticament elegits.

Tot plegat, senyor Maragall, està a les antípodes del joc net que vostè predica, però que no practica. Algú pot pensar ingènuament que aquestes decisions el fan a vostè més president, que el fan sobresortir més des d'un punt de vista de rellevància institucional. Però no s'enganyi, aprimar la qualitat democràtica a vostè el disminueix com a president, el fa menys president.

El debat de política general serveix, com vostè va fer, per explicar projectes de cara al futur, però també serveix per passar comptes del que ja s'ha fet. Entenem que l'obra realitzada, i no tant els discursos florits, és el que dóna credibilitat a l'acció del Govern. En aquest sentit de la tasca feta, el seu Govern no ha fet els deures, llevat d'algunes excepcions puntuals. El seu discurs d'ahir anava per un costat, i, molt sovint, la seva obra de govern va per un altre. Una dicotomia que en alguns àmbits comença a afectar negativament la marxa del país i a perjudicar col·lectius sencers de ciutadans.

Abans, però, vull referir-me a alguns conceptes defensats per vostè, que em semblen tan injustos com perillosos si acaben calant en l'opinió pública catalana. El primer és quan vostè va afirmar que «el Pacte del Tinell va crear l'escenari per garantir la unitat civil de Catalunya i per evitar la divisió dels catalans en blocs antagònics».

Aquesta sentència, senyor Maragall, em sembla literalment esfereïdora. I demostra que vostè, tot i portar deu mesos de president, no entén Catalunya ni l'esperit del seu poble; ni probablement l'entendrà mai. En la seva frase germina la llavor de la divisió.

La LOAPA, senyor Maragall, no va dividir els catalans, simplement volia ofegar els nostres anhels col·lectius i retallar les ales de la nostra llibertat i del nostre autogovern. I en aquell moment, de trist record, hi va haver partits catalans que van defensar Catalunya i altres que, per adaptar-se al guió, varen preferir acomodar-se als interessos centralistes espanyols. En aquell moment es va jugar el futur de Catalunya, i el poble, la gent, la majoria de la gent, van optar per defensar l'autonomia —en majúscules. No s'inventi històries, no faci joc brut per treure's de sobre les renúncies d'uns pocs.

Li he de reconèixer, i li ho dic amb goig i de bon grat, que he conegut un grapat de socialistes catalans que amb el pas del temps han lamentat no haver estat al lloc que els tocava per tradició democràtica i sobretot per tradició catalanista. Si entengués el nostre país i el conegués millor sabria que el nacionalisme català, tot el nacionalisme català, ha fet de la integració i de la inclusió de tothom el seu nord d'actuació. Aquesta defensa prioritària dels lemes «Un sol país, un sol poble» no

l'hem oposada, però, a la identitat i al sentit de pertinença, dues cares de la mateixa moneda.

Si vostè ahir va poder parlar que «ara som set milions» és perquè fa una pila d'anys algú altre, des del nacionalisme català, va dir: «som sis milions». Aquest darrer lema, l'original, no està —com vostè equivocadament va dir— superat, simplement s'ha ampliat per mor dels nous corrents migratoris.

Vostè potser té l'originalitat d'organitzar festes; no li ho nego. I d'altres preferim l'originalitat de transmetre conceptes bàsics de país. En aquest últim terreny és on ens juguem el futur.

Per tant, senyor Maragall, d'unitat civil de Catalunya i d'evitar la divisió dels catalans en blocs antagònics, res de res. El que li hem de demanar, i fins i tot li hem d'exigir, és que amb els seus jocs de paraules capriciosos, volubles i partidistes no malmeti un dels béns més preuats de la Catalunya d'avui: la seva convivència i la seva cohesió, mai garantides del tot, però sempre decisivament prioritàries. Tot això també li ho dic des d'una formació inequívocament nacionalista com Convergència i Unió, que en alguns moments ha hagut de ralentir el ritme de la reivindicació nacional per garantir un ritme possible de construcció nacional, entesa com a progrés de totes les persones.

Vagi molt amb compte, senyor Maragall, amb el que diu. Es comença parlant del nacionalisme democràtic com a no prou incloent, com vostè va fer; es continua parlant del nacionalisme excloent i perillós, com li he sentit dir sovint al seu admirat senyor Vidal-Quadras. I s'acaba dient que els nacionalismes no són democràtics i que cal fer-los fora de les Corts espanyoles, com defensa el seu company de partit senyor Rodríguez Ibarra.

Abans d'entrar en l'acció de govern pròpiament dita, he de fer un breu parèntesi per fixar l'atenció en un altre concepte que vostè ha defensat i que m'agradaria pensar, i si pot ser constatar en aquest debat, que no respon al que defensen tots els partits que integren el Govern. Em refereixo a la seva frase: «implicar-se per codecidir». Vostè va apellar a l'Espanya plural; fins aquí, res de nou, és el lema del PSOE, és l'esperit de l'acord de Santillana del Mar. Si, com vostè va dir, Catalunya és una nació, no li ha de fer por defensar Espanya com un estat plurinacional. Si ho hem de dir tot clar, diguem-ho tot clar. M'agradaria pensar que hi ha en aquest Parlament una majoria més àmplia que la que dóna suport a l'actual Govern que pot defensar sense complexos l'Espanya plurinacional. Implicar-se, sí, per codecidir solament quan no puguem decidir per nosaltres mateixos. Si el seu sostre passa per la codecisió amb l'Estat, ens trobarem d'aquí a poc temps amb una pila de consorcis cogestionant competències i funcions que hem d'aspirar a tenir i a exercir com a pròpies.

Coincideixo amb vostè —i ho hem defensat moltes vegades— que ens trobem en un món d'interdependències creixents. Això no treu, però, que Catalunya no hagi d'aspirar al màxim nivell possible d'autogovern. El nostre objectiu i el nostre nord han de ser decidir, i només com a forma transitòria es pot acceptar el codecidir que a vostè tant sembla entusiasmar.

Li he de confessar que en una part bastant significativa del seu discurs d'ahir s'hi respirava més l'aire d'un

debat sobre *el estado de la nación* que no pas d'un debat de política general al Parlament de Catalunya. De tots és conegut que les relacions entre Catalunya i Espanya són un dels seus temes preferits; en algunes ocasions s'havia dit que vostè tenia una idea més clara d'Espanya que no pas de Catalunya. Jo, que compartia aquesta opinió, avui ni tan sols n'estic plenament segur. Després d'aquests mesos de veure'l actuar com a president de la Generalitat em temo que tampoc té una visió gaire afinada del que suposa el conjunt de l'Estat.

En el debat d'investidura vostè va proclamar: «Hem de passar del Govern de la protesta al Govern de la proposta.» Una sentència tan falsa –vostè confon reivindicació nacional amb protesta– com buida de contingut. Per començar, ha estat incapaç de teixir un mínim de complicitat i de confiança en l'àmbit més proper en tots els sentits, als Països Catalans. L'episodi de l'Institut Ramon Llull ha estat lamentable i decebedor. El seu Govern ha tractat les Illes Balears més en clau de poder, de deixar clar qui mana, que no pas en termes de construir ponts més sòlids i estables. El resultat de la seva capacitat de proposta és prou conegut: un fracàs rotund.

Amb el País Valencià no consta que el clima estigui gaire millor; fa tota la sensació que ens donem més l'esquena que mai. Només faltava la patinada, segons vostè, o malifeta de la llengua per acabar d'enrair l'ambient. Seria interessant saber si en els nou mesos llargs que vostè porta de president s'ha vist amb el president de la Generalitat valenciana. Públicament no consta. No hi ha res a parlar, amb el Govern valencià? No hi ha res a defensar de manera conjunta?

Unes altres declaracions seves, ja com a president, van excitar els ànims de la Comunitat de Múrcia; va ser quan va dir que els murcians es dedicaven a malgastar l'aigua. És com si algú hagués dit que els catalans no estem acostumats a pagar peatges. Tampoc els bascos n'han sortit gaire ben parats. No fa molt els va etzibar que no eren solidaris com a conseqüència del seu sistema de finançament. Interessant i bonica benvinguda per teixir complicitats amb el poble basc.

Tot això, senyor Maragall, en nou mesos. Qui serà el proper a rebre? El fermall de tot aquest reguitzell de despropòsits el va posar, però, a l'Escorial, a principis d'agost. Déu n'hi do com va embolicar la troca! Amb la seva demanda de modificar la Constitució per anomenar les comunitats autònomes i per diferenciar-les va aconseguir a Catalunya la plena unanimitat. Tots els partits polítics de Catalunya, tret del seu, van rebutjar amb intensitat i accents diferents la seva proposta. Deu ser..., del seu partit, perdó, en va rebre quelcom de pitjor que el rebuig, el van obsequiar amb el menyspreu. Va ser el propi president del Govern espanyol que se'l va treure de sobre amb una floreta enverinada: «*Esto se debe a las altas temperaturas del verano.*» Una humiliació en tota regla, que traduïda al català vol dir: «No li feu cas.»

Vostè creu realment que s'està passant de la protesta a la proposta? Jo no n'estic tan segur. En canvi, tinc la impressió que de moment vostè no ha aconseguit que ens compreguin més, i em temo molt que ens respecten menys.

Endinsem-nos a partir d'ara en l'acció de govern. Fins fa uns mesos vostè tenia l'excusa del clima advers que envoltava la seva acció de govern i que l'ofegava. Els errors i patinades de destacats membres del seu Govern eren aprofitats de forma deslleial i grollera pels que en aquell moment manaven a Madrid. I els que no manaven sobre l'Estat, però sí que ho feien sobre vostè, l'obligaven a despatxar tot un conseller en cap independentista, curiosa combinació d'autonomia política i de pagament de serveis prestats. Els interessos electorals del seu partit a nivell espanyol el forcen a fer fora un primer ministre que feia poques setmanes l'havia salvat a vostè de la seva inevitable jubilació política.

Resulta fàcil d'imaginar que enmig de tot aquell terrabastall vostè devia passar el seu calvari particular. Sembla ser que els bons oficis del tercer en discòrdia –mai millor dit això de la discòrdia–, junt amb el vertigen d'altres a perdre el poder, que tot just començaven a tastar, varen salvar els mobles.

Segons vostè, aquell episodi ple d'ensurts va servir per enfortir el seu Govern. Avui, amb la perspectiva que donen els mesos transcorreguts, sabem que això no és veritat. Vostè té ara un govern més dòcil, però no més fort. Les ferides, lluny d'estar tancades, segueixen ben obertes, amb les desconfiances que tot això provoca entre els partits que configuren el Govern. És evident que d'aquests partits el que en treu més profit és el seu, el Partit Socialista. Vostè té un govern més obediència, però no més cohesionat. I el que necessita Catalunya és un govern potent, amb un lideratge ferm en les idees i els objectius a assolir, i sòlid en la seva manera d'actuar i d'influir.

Quan ahir va dir que les discrepàncies no posen en perill la cohesió del seu Govern, vaig pensar que l'únic que s'ho deu creure és vostè. Li admeto que potser no posen en perill l'estabilitat del seu Govern, però la manca de cohesió del seu Govern, el desgavell permanent, la lluita de protagonismes, les declaracions i contradecaracions gairebé diàries, tot això és com un eco que ressona per totes les cantonades del país. Entenc que hi hagi discrepàncies entre conselleres que sovint han de defensar interessos contraposats; s'entén perfectament. Entenc menys que les discrepàncies hagin d'exterioritzar-se públicament per la imatge de desgovern que es transmet. Ara, el que ja no s'entén ni es pot admetre és que vostè, com a president, no conciliï les posicions diferenciades i no doni una imatge d'unitat del seu Govern. Això no és admissible.

De Govern, senyor Maragall, només n'hi ha un, i de president també. La imatge de desunió i de garbuix permanent acaba sent un frau de cara a la ciutadania. Vostès ho pintaran com vulguin però la seva forma de funcionar només té un nom, que és *desgovern*.

Val a dir que amb la victòria del PSOE el passat mes de març es va passar tot d'una del temporal a la calma, la boira espessa va escampar. Aquella victòria, bona i saludable des de molts punts de vista, va servir paradoxalment per evidenciar més les debilitats i mancances de l'actual Govern de la Generalitat. Ja se sap que enmig de la boira espessa tots els moviments queden desdibuixats, amb prou feines es veuen els contorns; a plena llum, però, tot es fa més clar i més nítid. S'han

acabat les excuses, senyor Maragall, les reals i les ficcions. Tots vostès van fer un pacte pensant que tindrien un PP a Madrid que els diria que no a tot. Amb aquest paraigua vostès es pensaven que quedarien tan protegits i ben protegits de la pluja. Mira per on el paraigua s'ha plegat i ara vostès han de governar a ple sol. El clima advers i enrari ha canviat, en les millors condicions possibles vostès donen mostres cada cop més diàfanes de manca de lideratge i de projecte, el discurs va per un costat i la realitat del Govern per un altre de ben diferent.

Vostè no pot estar satisfet del volum i del nivell d'acords que s'han assolit amb l'actual Govern espanyol, i, a més, tenint en compte que, efectivament, el president del Govern central té una actitud més oberta i més receptiva amb tothom.

Dit això, però, el seu Govern i vostè mateix no estan obtenint els resultats que d'un govern tan amic es podrien esperar. Li'n posaré alguns exemples. El finançament de la sanitat. Quan nosaltres dèiem que no hi havia prou diners per donar resposta al creixement de la despesa sanitària vostès deien que el que havíem de fer era gestionar millor. Ara vostès descobreixen el que era públic i notori i es posen a reclamar diners a Madrid per a la sanitat. Se'n recorden quan d'aquestes reclamacions vostès en deien fer el ploramiques i fer-se la víctima? Se'n recorden d'això?

No es preocupin que nosaltres no els acusarem del mateix, els donarem suport en les seves demandes a diferència del que feien vostès. I ho farem perquè és bo per a Catalunya i perquè és un aspecte molt vital de cara al benestar de la gent. L'únic que els requerim és que quan ho plantegin ho facin bé. La paròdia de negociació que vostès han protagonitzat en el tema de la sanitat davant del Govern central ha estat per reproduir-la en un manual del que no s'ha de fer; era la seva principal reclamació i n'han sortit amb la cua entre cames. Ha estat un bon exemple del que ens tenen acostumats en la seva relació amb el Govern del PSOE: molta gesticulació, molta obediència i poca influència.

Per cert, els anunciem que en el proper debat de pressupostos de la Generalitat defensarem la supressió del recàrrec sobre les gasolines; no es pot fer pagar dues vegades els ciutadans de Catalunya sense haver negociat prèviament i aconseguit recursos addicionals de Madrid.

Segon. Les inversions de l'Estat a Catalunya. Si no recordo malament vostè ahir va dir que havia llegit al diari que el Govern central destinaria aproximadament un 15 per cent de la seva inversió pública a Catalunya, i que això no li semblava malament tenint en compte que en altres moments aquest percentatge havia estat per sota. Té raó: el seu partit, durant més de tretze anys de govern a Espanya, onze amb majoria absoluta, no va passar mai del 10 per cent, Jocs Olímpics inclosos. La tendència negativa només es va trencar a partir del moment en què vàrem poder aprofitar els anys de governs centrals sense majoria absoluta.

Ara bé, li he de dir que aquest 15 per cent que sembla que a vostè el satisfà, a la pràctica significa que no s'engegaran projectes nous importants sinó que simplement

es dedicaran a viure de renda generada per altres. Em pot dir, senyor Maragall, quins són els projectes nous d'inversió a Catalunya que el senyor Zapatero li ha assegurat que es finançaran amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat de l'any 2005? Senyor president, que vostè s'assabenti pel diari dels propòsits d'inversió del Govern espanyol a Catalunya no és la millor garantia per tenir confiança que s'acabarà fent el que convé al nostre país.

Tercer. Liquidació de deutes històrics. Vostè sap que properament a les Corts Generals es votarà un crèdit extraordinari de més de 8.000 milions d'euros per liquidar deutes —a Andalusia, a la Renfe, a Radiotelevisió Espanyola i no sé a qui més. Em pot dir si algun euro d'aquests vindrà a Catalunya? Suposo que en deu haver parlat amb el president del Govern espanyol? De la mateixa manera que el president d'Andalusia, el senyor Chávez, va reclamar i va aconseguir la liquidació de gairebé mig bilió de les antigues pessetes. Per cert, se li ha acudit demanar que en el moment que es posi el comptador a zero del dèficit de la Televisió Espanyola s'hi inclogui també el dèficit de la Corporació Catalana? No és la nostra una televisió d'Estat que fins i tot penja legalment de l'Estat? Si tan federal ha de ser l'estructura de l'Estat no pot ser que amb els impostos de tothom només s'arreglin els problemes de la televisió central.

Quart. Traspassos pendents. Segons vostès s'han fet avenços. Val la pena saber quins: traspàs d'un terreny i d'un edifici judicial a Arenys de Mar; traspàs de funcions en matèria de transport marítim valorades en 843 euros; traspàs de funcions en matèria d'ensenyament nàutic pesquer, 1.843 euros, i tres traspassos més, menors que aquests que he esmentat. Per a coneixement de les senyores diputades i senyors diputats, hi afegixo que la majoria d'aquests traspassos ja estaven acordats l'any 2001 i que no vàrem voler convocar la Comissió Mixta de Traspassos per no fer el ridícul.

Què deia, senyor Maragall, que els consellers de la Generalitat no s'asseuen amb un cove sinó amb una pila d'arguments i de raons quan van a Madrid? Els aconsello que deixin de fer el préssec. Si no volen anar a Madrid amb cove no hi vagin, però, almenys, portin un sarró per posar-hi les engrunes.

Com a nota final d'aquesta gran capacitat d'influència que vostè exerceix sobre el Govern espanyol li diré que, fins i tot, l'acord per publicar les balances fiscals s'ha aprovat recentment en el Congrés gràcies, novament, a una iniciativa de Convergència i Unió. Esperem que aquest cop ho facin i ho facin bé. Com és, senyor Maragall, que en un tema tan important qui ha portat la iniciativa no ha estat el seu partit? Confio que d'aquí a un any, en el proper debat de política general, podrem fer un balanç més positiu del que podem fer ara; les condicions, certament, com vostè deia, hi són.

L'acció de govern, però, també es juga Catalunya endins. En la seva intervenció, sense limitació de temps, vostè va poder fer una repassada tan monòtona com exhaustiva de l'acció dels diferents departaments de la Generalitat. Celebro que per dissenyar l'acció del Govern vostès s'hagin inspirat en el nostre Pla governamental Cat 21; hi han canviat algunes coses perquè no

els pugui dir que copien. Ara el que s'està posant de moda és fer el mateix que abans però ensucrant els noms: no hi ha barracons, hi ha prefabricats; no hi ha endeutament amagat, hi ha operacions d'endeutament que no computen, i els presos ja no s'escapen sinó que se'ls treu a llegir poemes al Fòrum i aprofiten l'avinentsa per marxar una estona. (*Remor de veus.*)

De tota manera, els que no ens deixem impressionar per les capses i per les cintes de color sabem que el que vostè va presentar ahir s'inspira en un treball fet per l'anterior Govern i que els agraïm molt que aprofitin.

El que passa, senyor Maragall, és que tot programa de govern ha de respondre a una idea i a un projecte de país. Més enllà encara, ha de respondre a un ideal, a un sentiment i a un sentit de país. Vostè ahir va llegir un programa que se li notava que l'avorria bastant, no tant perquè no hi haguessin coses interessants, que hi eren, sinó perquè hi faltava la música, la composició, el relat, allò que no es pot llegir però que es percep, tant si existeix com si no existeix. En la seva intervenció, senyor president, no hi havia ni música ni composició ni relat.

Vostè mateix ho confessava en un acte de sinceritat davant d'un grup de gent a Vic fa pocs dies. M'ho varen explicar. Vostè els va dir: «No aconsegueixo veure Catalunya.» Quan era alcalde de Barcelona pujava al Tibidabo i veia Barcelona, ara que és president, com que és difícil pujar a algun lloc amb prou perspectiva, no aconsegueix veure Catalunya. Aquest, senyor Maragall, és un dels seus problemes principals, si no el més important. I hi afegeixo que no només no veu Catalunya sinó que, fins i tot, li costa d'imaginar-la. Si veiés Catalunya no hauria fet la definició de «patriotisme» que vostè va fer ahir. M'hi referiré al final de la meua intervenció.

Jo no puc, per la limitació de temps que tinc establerta, entrar en detall en l'acció de cada departament, per tant, em centraré en cinc grans àmbits en què entenc que s'ha de treballar prioritàriament en aquest curs polític que ara iniciem. Òbviament hi ha moltes altres coses importants, que s'hi ha de treballar i molt a fons. En tota acció de govern i, sobretot, en tot projecte de país s'han de saber establir grans prioritats. No pot ser exactament igual de prioritari i d'urgent, com em va semblar interpretar en el seu discurs d'ahir, tot plegat, perquè no hi ha recursos per a tot ni per a tot alhora: estem en el país real i no en el país de les meravelles.

Els símptomes que ara li comentaré són els que, a més a més, volem participar-hi des de Convergència i Unió d'una forma activa sempre que es tinguin en compte les nostres aportacions i les nostres condicions.

Primer, la preeminència de la societat civil i del teixit associatiu. Els governs a tots els seus nivells poden fer molt però no oblidem que Catalunya s'ha fet durant molts anys, de fet durant segles, al marge dels governs i fins i tot contra els governs. Ara, feliçment ja no és així, ara les nostres institucions, tant a nivell nacional com a nivell local, poden fer feina conjuntament amb la societat.

Aquest criteri que li exposo val gairebé per a tot, per a l'educació, per a la sanitat, per als serveis socials, per

a la construcció i gestió d'infraestructures, i un llarg etcètera. Ens preocupa que, aquest principi, el seu Govern no sempre el té prou clar. Si vostè vol un pacte per l'educació, com va dir, el tindrà. Celebro que s'hi vulgui implicar personalment, i espero que ho faci amb més constància que no pas la seva promesa de visitar una escola cada setmana. Tanmateix només hi haurà pacte per l'educació si vostès accepten plenament i amb totes les conseqüències el model educatiu de Catalunya, amb les millores que corresponguin. Si del que es tracta és de confrontar l'escola pública amb l'escola d'iniciativa social, com vostès fan permanentment, no ens hi trobaran. Si del que es tracta és de crear dificultats per a la lliure elecció per part dels pares de l'escola on volen portar els seus fills, com està passant, tampoc ens hi trobaran.

M'agradaria felicitar-lo per una cosa, per haver contractat 2.200 professors nous; és un esforç lloable que aplaudim. També el vull felicitar per una altra cosa: el fracàs en la implantació de les oficines úniques de matriculació. D'aquest fracàs, tothom en sortirà beneficiat.

Si en l'àmbit de l'escola pública no es reprèn el ritme de construccions escolars dels darrers anys, que vostès han mig aturat, i no es fa front decididament a una major autonomia dels centres i a una dignificació de la funció del mestre, tampoc ens hi trobaran. I el que val per a l'educació val també per a altres àrees de l'acció de govern.

Segon, la família i l'atenció a les persones. Li vull fer notar que en un discurs de dues hores, parlant gairebé de tot, fins i tot de petits detalls, vostè no va esmentar ni un sol cop la família. Se'n recorda de quan vostè anunciava a bombo i platerets que quan vostè arribés al Govern hi hauria una pluja de diners per a les famílies? Ara, ahir, ni una sola referència. És impossible que vostè vegi el nostre país o qualsevol altra societat moderna si no té en compte el seu nucli bàsic: la família i, al seu entorn, les persones individualment considerades.

Estic segur que la frase que ara li llegiré li cridarà l'atenció: «La nova Generalitat no es dedicarà a fer més grans les banderes sinó que es dedicarà bàsicament a fer més grans els ciutadans de Catalunya.» Segur que la recorda perquè és seva. Està convençut que l'està aplicant a la seva acció de govern? Tenim la impressió que no gaire o que no prou. Tantes promeses que havia fet abans de les eleccions i no ha sabut ni tan sols mantenir allò que ja havia endegat l'anterior Govern!

Vostè creu que és fer més grans les persones deixar més de 70.000 famílies amb criatures de fins a tres anys sense cobrar una anualitat de la subvenció que rebien? Vostè considera que és ocupar-se de les persones que hi hagi prop de 3.500 places buides en residències col·laboradores per a la gent gran havent-se retingut les seves sol·licituds i augmentat el temps d'espera? O haver congelat el programa «Viure en família», destinat a persones grans i persones amb fortes discapacitats? I no em diguin que no hi ha recursos, perquè han aprovat un pressupost i, de recursos, n'hi ha per a moltes altres coses.

Un altre exemple ben punyent. És prioritzar les necessitats de les persones amb pocs recursos, com per exemple les persones vídues, fer-los retornar el complement

de pensió que havien rebut des de principis d'any? Vostès van aprovar el pressupost el mes de juliol. Tot feia pensar que publicarien ràpidament l'ordre per tornar aquests diners que corresponien a aquestes persones. Doncs no, el seu Govern, senyor Maragall, no va tenir pressa, no ha fet la convocatòria fins el 13 de setembre; és a dir, se'n van anar de vacances i van deixar que aquelles persones que necessitaven aquells diners i que hi tenien dret no els rebessin. Vol dir que ho tenen clar, vostès, això d'ocupar-se de les persones? De progressista, cosa que vostè repeteix contínuament i vostè també, no només se n'ha de presumir, sinó que se n'ha de ser i s'ha de practicar en el dia a dia.

La cultura i la immigració. La cultura com a factor d'integració i com a camí per estimular el sentit de pertinença, tercer gran àmbit. La política cultural del seu Govern és un desert. Tantes expectatives que alguns sectors s'havien fet amb el canvi que vostè prometia i tantes frustracions acumulades en tants pocs mesos! Al Departament de Cultura, una pila d'alts càrrecs han fugit només en sis mesos, i el seu únic projecte, senyor Maragall, és doblar el pressupost, cosa que, per cert, no es veu per cap lloc en el pressupost d'enguany, en el qual el Departament de Cultura perd pes relatiu sobre el conjunt.

En l'àmbit cultural, ens hem de treure els complexos de sobre d'una vegada per totes, no tot és una qüestió de diners, encara que aquests siguin molt importants. Catalunya té una cultura forjada al llarg dels segles i l'hem de saber defensar i preservar. És veritat que a Catalunya, com a conseqüència de la barreja de gent de moltes procedències diverses, està formada per orígens culturals diferents. Ningú ho nega. És la realitat. En aquest sentit, el nostre país és com un delta, que rep sediments que s'hi van dipositant i en van dibuixant la forma. Ara bé, el que alimenta tot el delta i el que canalitza els diferents materials que s'hi van acumulant és el corrent del riu principal.

El mestissatge no és bo ni dolent per si mateix, el que pot ser negatiu és que un poble perdi la seva personalitat per no saber-se defensar ell mateix. Això val per a la llengua i per a qualsevol altra manifestació cultural que hagi contribuït a dibuixar la nostra fesomia com a poble. Per aquest motiu és tan important que en un moment en què s'està construint la nova Europa, Catalunya hi sigui present des del començament. Hi hem de ser presents i hi hem de figurar no només perquè pertanyem a una estructura administrativa i política que es diu Estat espanyol, sinó a través dels nostres propis cognoms, i la llengua n'és un d'ells, és un d'aquests cognoms, un dels més determinants, perquè, si no l'haguéssim conservada contra tots els elements, avui no seríem el que som. Als nous immigrants, com en aquells que un dia ho varen ser, els hem d'oferir promoció individual, desenvolupament personal i progrés col·lectiu, però també els hem d'oferir la nostra personalitat i demanar-los que ens ajudin a enfortir-la.

Quart: progrés econòmic i creació de riquesa. Vostè s'hi va referir àmpliament i amb termes prou positius. Em temo, no obstant, que aquest és un dels terrenys en els quals el discurs va per un costat i la realitat per un altre. No solament compartim, sinó que li demanem que

continui les iniciatives endegades per l'anterior Govern en matèria de recerca i d'innovació. El nostre país es juga molt en l'èxit o el fracàs d'aquesta aposta. Dit això, li he de recordar que el seu Govern s'ha de començar a posar les piles en matèria de creació de riquesa. Jo no sóc dels que penso que el progrés econòmic d'un país depèn fonamentalment del seu Govern, més aviat m'inclino a creure que segons com actui un govern pot ser més un impediment o un obstacle que no pas un element decisiu.

Ara bé, és evident que el model ideal es dona quan coincideixen un teixit empresarial amb empena i coratge per assumir riscos, unes institucions intermèdies que donin cobertura i representativitat al món productiu i professional i un govern que tingui mentalitat empresarial. Aquesta combinació, amb les seves limitacions, s'ha donat a Catalunya durant els últims vint anys. Ara, senyor Maragall, s'ha de demostrar que aquest triangle, autènticament virtuós, segueix funcionant.

Li he de dir que, malauradament, hi ha signes preocupants. Del seu discurs d'ahir en dedueixo que el seu principal projecte en el terreny econòmic és l'anomenat Pacte per a la internacionalització, l'ocupació i la competitivitat. Doncs, bé, abans d'ahir un destacat dirigent d'un sindicat de forta implantació a Catalunya deia literalment: «Que l'esmentat acord era una declaració d'intencions, que no es podia desenvolupar en dos dies i que estàvem a l'espera que poguéssim veure la llum en alguns mesos.» No té la impressió, senyor Maragall, que el més calent és a l'aigüera?

Li deia que hi ha signes preocupants. Aquest estiu s'han registrat les taxes d'atur més altes dels darrers tretze anys, i mentre això passa vostès tenen aturat el Servei d'Ocupació de Catalunya, el SOC, que, precisament, s'hauria de dedicar a trobar ocupació per a les persones que entren a l'atur. En aquest mateix sentit, li he de demanar que ens expliqui si a la conversa que va mantenir amb el president del Govern espanyol li va exigir el traspàs de la formació contínua dels treballadors, l'anomenat Forcem, i que es fes sense més demora.

Sap que recentment els diputats socialistes a Madrid han votat en contra de la distribució territorial dels recursos del Forcem, tot i haver-hi una sentència del Tribunal Constitucional favorable als interessos de Catalunya? Esperem amb delit les seves explicacions respecte a això.

També li demano que ens digui si pensa tirar endavant el quart cinturó o no, entre Abrera i Granollers. Molts discursos sobre la radialitat de les infraestructures, però hi ha inversions importants com aquesta, que sembla que no compten amb el suport del seu Govern. Vostè, senyor Maragall, el defensarà o no el defensarà, el quart cinturó?

No ens va dir res de política energètica i de la política de tractament de residus. Pensa impulsar la línia elèctrica entre Sentmenat i Bescanó? Sí o no? Com pensa fer front a l'esgotament, que no es podrà ajornar més, dels abocadors del Garraf i de Vacarisses?

Totes aquestes qüestions requereixen respostes seves, senyor president, que és l'únic que pot garantir un criteri comú dintre del Govern.

Cinquè i últim: el nou Estatut, el finançament i les reformes institucionals. Intentaré ser sintètic, tot i la importància decisiva d'aquests temes. Sintètic però molt precís. D'aquest debat d'avui i de les resolucions de demà n'han de sortir els principis bàsics i l'impuls polític necessari per saber si el nou Estatut anirà endavant o no. En aquest tema, confiar que el pas del temps resoldrà els problemes de fons és autoenganyar-se i enganyar la gent. En el debat d'avui, senyor Maragall, toca mullar-se, toca implicar-se.

Vostè s'adona que en més de nou mesos de ser president de la Generalitat no ens ha citat ni un sol cop per parlar del nou Estatut, el repte més important de la legislatura? Ni un sol cop, senyor president! I no serà que vostè no hagi tingut temps i interès de citar-nos per parlar d'altres coses.

No li sembla curiós que les formacions polítiques catalanes, o almenys algunes d'elles, com la nostra, hàgim pogut parlar més de l'autogovern de Catalunya amb el president del Govern espanyol que amb el mateix president de la Generalitat? No crec que aquesta sigui la mena de lideratge o, millor dit, de no-lideratge que Catalunya necessita. El més preocupant és que si no ens crida és que segurament no té res a dir-nos sobre un tema tan important.

Ahir, en canvi, va fer algunes afirmacions sobre el nou Estatut que em semblen altament preocupants, i li ho vull dir, la més greu va ser supeditar l'ambició al consens; de fet, segons paraules seves, no només al consens, a la unanimitat. Jo comparteixo amb vostè el valor del consens i que hi siguem tots, però no a qualsevol preu, no al preu d'igualar-ne i de rebaixar-ne els continguts. Si la unanimitat passa per davant de tot, segur que hi haurà consens, òbviament, però pot no haver-hi ovació.

Deixi'm dir-li-ho d'una altra manera perquè s'entengui bé: si vostè vol promoure l'Estatut que Catalunya necessita, hi haurà acord i ovació; si vostè vol fer un estatut pensant en el PSOE, no hi haurà acord. Molt sovint, un no-acord és millor que un mal acord, sobretot si un mal acord no es pot desfer en una legislatura i suposa una hipoteca per a tota una generació del nostre país.

Ara, senyor Maragall, no es pot fer un nou Estatut pensant que hi haurà un govern del PP a Madrid que ens dirà que no. Això era massa fàcil. Ara s'ha de fer l'Estatut exigint al PSOE que digui que sí. No demanem res més, que es compleixi la paraula donada pel president del Govern espanyol davant de tot el poble de Catalunya. Ni res més, ni res menys. No voldria creure que el seu cant a la unanimitat pot acabar convertint-se en un parany per fer un estatut a la baixa. Si ha de ser així, millor que ens quedem com estem i que no perdem una carta guanyadora, molt important, per quan la puguem posar sobre la taula amb garanties d'èxit. I no es preocupi, perquè, a diferència del que vostès, i vostè, han fet durant molts anys, nosaltres els donarem suport a Madrid en qualsevol negociació, amb estatut o sense.

Senyor president, senyor Maragall, tot depèn de vostè: si vol l'Estatut, miri cap a Catalunya i obliidi's, momentàniament, del PSOE.

El finançament... No pot anar separat del nou Estatut, si volem que tingui un caràcter permanent i que no depengui de les majories que hi hagi a les Corts. L'Estatut té un gran avantatge: només es pot reformar per iniciativa del Parlament de Catalunya. Situar el finançament en un marc diferent de l'Estatut, ens porta a dependre inevitablement de les majories canviants que hi hagi a Madrid, amb totes les conseqüències que això significa.

Tal com vostè va explicar, el finançament, permeti'm que li ho digui, no hi ha ningú que l'entengui llevat de quatre experts. Li demano, per favor, senyor Maragall, que no torni a cometre l'error de dir que Catalunya vol pagar per renda i rebre per població. Això està per sota del que diu l'Estatut actual, i, en lloc d'anar endavant, ens farà anar enrere, com els crancs.

El que Catalunya necessita és el següent: u, la Generalitat ha de recaptar tots els impostos que paguen els ciutadans i les empreses de Catalunya; dos, un cop recaptats aquests impostos ha de pagar a l'Estat pels serveis que ens presta i que no puguem prestar nosaltres mateixos, i, a més a més, ha de contribuir a un fons de solidaritat pactat amb l'Estat de forma transparent i que de cap manera pot significar més d'un quatre o cinc per cent del nostre PIB, tot comptat; tres, l'Agència Tributària de l'Estat ha de ser traspasada a la Generalitat de Catalunya, que és qui ha de responsabilitzar-se de la gestió dels impostos, d'acord amb uns principis molt generals establerts per l'Estat, i, quatre, el Parlament de Catalunya ha de poder modificar tots els impostos que no estiguin harmonitzats a nivell europeu.

Vostè, senyor Maragall, està d'acord sí o no amb aquest plantejament? Seria interessant, també, conèixer la posició dels diferents grups d'aquest Parlament.

Un breu apunt final: nova organització territorial i futura llei electoral van de bracet i van junts amb l'Estatut. I no faré cap més referència sobre aquest tema fins que el Govern que vostè presideix no tingui una posició conjunta. Per cert, no puc deixar de dir-li, senyor president, que quan un president crida l'atenció a un membre del seu Govern ho ha de fer en privat, perquè és de molt mal gust fer-ho en públic com vostè ho va fer.

He dit fa una estona –ho he dit fa una estona– que el darrer minut de la meua intervenció el destinaria a parlar del patriotisme. De les seves referències al nou patriotisme avui se'n fan àmpliament ressò els mitjans de comunicació. Per tant, va ser, lògicament, una part substancial del seu discurs. Quan el vaig sentir parlar d'aquest nou patriotisme, vaig entendre que, a vostè, li costi veure Catalunya, amb aquest concepte de patriotisme que vostè defensa.

Segons vostè, el nou patriotisme és el que promou i reconeix drets i deures. El patriotisme, senyor Maragall, no és nou ni vell, existeix o no existeix. Si Catalunya avui encara existeix i entre molts hem contribuït a fer del nostre país una societat de promoció, de progrés i de respecte, ha estat en gran part per l'acumulació de moltes actituds patriòtiques individuals i col·lectives; d'un patriotisme que no es proclama, sinó que s'exerceix; s'exerceix cada dia, a la feina, a la comunitat de veïns, al poble, al barri, amb els amics; un patriotisme que sovint han sentit i han practicat més les bases po-

pulars del nostre país que no pas les elits, amb tantes excepcions com vulguí, en un sentit i en un altre. No hi ha autèntic sentit de país si la pàtria no està al servei de les persones –en això em sembla que coincidim amb vostè i amb tots–, de totes les persones, sense distinció de cap mena. En aquest sentit, el patriotisme ha de respectar i ha d'estimular el compliment dels deures i el reconeixement dels drets. Ara bé, si el patriotisme, nou o vell, només té en compte els drets i els deures, aleshores, senyor Maragall, es queda coix. El patriotisme sense sentiment és com un cos sense ànima, és com una parella sense amor, sense estima. Una parella de dues persones també és un contracte, hi han deures i hi han drets; però si només hi ha això, si els valors que la fan perdurable i singular no tenen prou força, la parella, el país, el patriotisme acaben perdent una part substancial de la seva pròpia raó de ser.

Modestament, molt modestament, senyor Maragall, el convido a revisar i a enriquir el seu concepte de patriotisme. Qui sap si això l'ajudarà a veure millor Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del... (*Persisteixen els aplaudiments.*) En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat, senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, en primer lloc vull agrair el to –vull agrair el to, de debò– amb el qual s'ha expressat el digníssim cap de l'oposició, encara que aquest és un estatut que ell mateix no ha volgut reconèixer mai i que segurament ha tingut a veure amb el fet que les entrevistes que sembla que havíem d'haver tingut no s'hagin produït.

En tot cas, deixi'm començar pel final, perquè em penso que és el més important, quan vostè ha parlat de nou estatut, de nou finançament i ha entrat, realment, en els temes fonamentals de la governació del país, és a dir, els principis dintre dels quals aquesta governació s'ha de produir. Després anirem una mica pel detall de cada una de les mesures que vostè ha proposat i les crítiques que vostè ha fet, o bé jo directament d'una manera més general, o bé el conseller en cap Bargalló d'una manera més específica.

«Nou Estatut, nou finançament, nou mesos», diu, «vostès, sense haver avançat, nou mesos sense haver-ne parlat.» Vostè, la veritat és que –ho reitero– amb vostè no ha sigut fàcil, no ha volgut segurament acceptar una interlocució habitual que jo li vaig proposar.

Vostè diu que nosaltres estem supeditant i que jo mateix, amb les meves paraules, ahir supeditava l'ambició al consens. No, no, en absolut, nosaltres no supeditem l'ambició al consens; nosaltres volem un consens basat en l'ambició. No tindria cap mena de sentit que féssim l'esforç de posar-nos d'acord i que ho haguéssim de fer amb un denominador comú tan baix –tan baix– que no

respongués a les esperances d'un país que ara, vint-i-cinc anys després d'haver començat la seva navegació autònoma, està plenament convençut de poder afirmar la seva entitat, la seva identitat i sobretot, també, la seva capacitat de millorar la vida col·lectiva i personal.

No, no, nosaltres pensem que els temes de la nació, els temes del concert, els temes de l'autodeterminació s'han de plantejar en l'Estatut; són els temes que estan plantejats, que estan sobre la taula. Del que nosaltres estem convençuts és que tenen solucions que, si treballem tots bé, poden ser del general consens. Ja sé que hi ha gent que no hi creu, i jo sóc un convençut que hi podem arribar, a aquests temes. Si no ens fem presoners de les paraules i sí dels conceptes i dels continguts, podrem arribar a solucions conjuntes. I algunes de les declaracions que s'han fet en aquesta cambra i fora de la cambra em fan pensar que això arribarà a ser. En tot cas, tots hi maldarem.

Vostè diu: «Hi haurà consens, però no hi haurà ovació, si aquest consens no arriba a ser tan profund.» Efectivament –efectivament–, jo crec que en bona mesura la clau està en les seves mans, i li diré per què. Perquè entenc la temptació que vostès poden tenir de voler fer un continuisme en l'Administració, si no del Govern, que no el tenen, sí que almenys del sentiment de pàtria més pur. Entenc que vostès ho vulguin tenir; no entenc que vostès no admetin que no el tenen i que aquest és un sentiment compartit o no existeix. El sentiment de pàtria no és una cosa que es pugui administrar des d'una trona; el sentiment de pàtria –hi torno a insistir, en això diferim– es crea al carrer, en el barri, a l'escola, a l'hospital, en definitiva, en les relacions socials.

Vostè diu: «Si no hem d'arribar fins allà on hauríem d'arribar, val més que ens quedem com estem.» Doncs no, val més que no ens quedem com estem, perquè tots estem convençuts que d'aquí a un any, si realment arribem al que volem, a un acord global sobre la definició del nostre país i del seu paper a Espanya, a Europa i al món, doncs, haurem avançat, i no solament perquè aquest any ho haurem fet millor, sinó perquè, efectivament, ens hem anat carregant de raó durant vint-i-cinc anys per poder-ho fer possible ara, no?

«El finançament», diu vostè, «ha d'estar dins de l'Estatut». Absolutament d'acord. Els principis del finançament; no posarem pas tot el detall del finançament dins de l'Estatut, però és evident que els principis hi han de ser.

I no he acabat d'entendre la seva crítica respecte del binomi renda - població. Nosaltres hem dit clarament que estem disposats que Catalunya pagui en funció de la seva riquesa i rebi en funció de la seva població, amb la condició –que no hem aconseguit encara ni possiblement aconseguirem en el primer any del nostre mandat i del nou Govern espanyol– que les inversions siguin proporcionals, no a la població, sinó a la renda, al producte nacional brut, perquè és evident –ahir ho veïem en la inauguració de la tercera pista de l'aeroport– que un país que té la renda, el producte brut, l'activitat industrial i econòmica que té el nostre necessita unes instal·lacions que no es poden fer proporcionals simplement a la població que hi viu, sinó a la complexitat de l'economia que hi està funcionant.

Vostès no hi han arribat –vostès no hi han arribat–, a la proporció renda - població. Li ben asseguro que hi han possibilitats que ara hi arribem, amb el seu ajut i amb l'ajut de tothom, perquè és evident que també en el Parlament de Madrid no és que nosaltres, els partits que som al Govern, doncs, hàgim de dir que sí, sinó que en molts casos han de ser més partits els que diguin que sí, i espero que la seva actitud en el Parlament espanyol serà coherent amb aquesta necessitat que tenim.

Deixi'm ara anar una mica, un per un, als temes que vostè ha esmentat. Li he dit al principi que agraiï el seu to. La veritat és que ha fet una mica una entrada de cavall..., no sé si sicilià, o sigui, una entrada forta, i després una mica una parada d'ase, diguéssim, no? (*Rialles*.) Sí, perquè ha entrat fortíssim, en fi, amb un to que semblava que havia de ser fins i tot potser impropï, potser molt agressiu, i després jo crec que ha anat concretant i ha anat especificant el contingut de les seves demandes, de les seves crítiques, de les seves posicions, d'una forma absolutament correcta. No pateixi, que jo estic curat d'espants, diguéssim; en aquest sentit, jo no m'ofenc fàcilment, no?

Vostè diu que Pasqual Maragall no entén Catalunya, que Catalunya no necessita intèrprets amb carnet. Efectivament, Catalunya no necessita intèrprets amb carnet.

Vostè ha tret a collació la LOAPA i ha tret a collació uns fets històrics molt llunyans ja... En fi, em fa pensar... (*Veus de fons*.) Molt llunyans, sí: la LOAPA és de l'any 1981, que jo sàpiga, al començament, i l'any 82 –vaig fer-ne esment ahir i en torno a fer avui– es va trencar la unitat de la celebració de l'Onze de Setembre perquè Convergència i Unió no va voler desfilar conjuntament, com havia estat el cas des de l'inici de la democràcia, amb tots els partits democràtics de Catalunya. Aquest any això ho hem arreglat: hem tornat a tenir una celebració institucional unitària, on les institucions i el poble s'han aplegat per celebrar el que és un dia que no ens hauria de dividir mai, sinó que ens ha d'ajuntar.

Diu vostè que set milions és una fórmula. Sis milions n'era una altra, i a més tots sabem que aquestes fórmules, moltes vegades, doncs, són més producte –no en el cas dels set milions, però sí, en tot cas, en el cas dels sis milions– d'una estratègia publicitària, més que no pas d'una reflexió amb profunditat. La idea dels set milions, el que té de nou és d'apuntar cap al futur, és d'assenyalar i subratllar el fet que estem en un país que té una dinàmica, no solament econòmica sinó demogràfica, potent, i que, per tant, es pot plantejar –i s'està plantejant i tirarà endavant– projectes que potser en els darrers anys, en uns anys en què la mateixa demografia no tenia aquesta mobilitat i aquest creixement, semblaven impossibles.

«El país», diu vostè, «no necessita festes.» El país necessita saber-se ell mateix altrament, no? Vostè ha parlat també aquí dels meus amics; ha parlat d'Ibarra, de Vidal-Quadras... Vull dir, em fa molts més amics dels que tinc probablement, però en tot cas sàpiga que jo hi han amics que no tinc, eh?, i l'amistat del senyor Miquel Roca amb el senyor Aznar, del qual va dir, en fi, totes les excel·lències que es podien imaginar anys enrere, o la seva pròpia amistat amb el senyor Rajoy o el senyor Rato, que també és ben coneguda, doncs, no sé

per què no s'han de posar sobre la taula amb la mateixa..., en fi, amb la mateixa importància o molta més, perquè, en definitiva, jo puc tenir un amic que sigui president d'una comunitat autònoma diferent, barallar-m'hi cada dia i no passa res, i, en canvi, si m'hagués de barallar cada dia amb el president del Govern espanyol o amb els seus ministres, això seria més complicat.

I, evidentment, amb els seus amics, jo no m'hi entendria, amb aquests que han sigut els seus amics, perquè vostès no van tenir la intel·ligència, el 20 de març de l'any 2000, de trencar un pacte que els condemnava a ser presoners d'una política que no podia ser favorable a Catalunya als ulls de tothom. Tothom va veure que en aquell moment vostès havien d'haver fet un gest que no van saber fer, i van quedar presoners d'un partit que no els necessitava a Madrid i que, per tant, no es podia flexionar davant de les seves demandes, van continuar presoners aquí, en aquesta cambra, de l'aliança amb aquest partit, i això els va allunyar de tota possibilitat de progrés real per a Catalunya, en el terreny econòmic, en el terreny simbòlic i en tots els terrenys.

Vostè parla del debat sobre l'Espanya plural, i diu que s'ha de fer; que, efectivament, aquest debat s'ha de fer, però que no és una cosa que ens pugui obsessionar. No, no ens ha d'obsessionar; ni l'Espanya plural, ni la Unió Europea, ni la globalització, no ens han d'obsessionar. Però són aquí, i Catalunya és en aquest escenari, i és en aquest escenari que s'ha de bellugar. Per tant, el que seria absurd és saltar-se un esglaó, parlar de Catalunya, Europa i el món, i Espanya no existeix, eh?, Espanya és una cosa a la qual no ens referim i, si ens hi referim, parlem de l'Estat, Espanya no es pot pronunciar. Doncs no, no: l'Espanya, l'Espanya plural, és la realitat política i social i econòmica en la qual estem inserits, com ho és Europa, com ho és el món obert.

Vostè diu que..., i ha començat a desgranar crítiques com la de la institució, la Fundació Ramon Llull. Doncs, miri, dos no es casen si un no ho vol. Sap què vull dir? Vostè s'imagina què hauria passat si el senyor Xisco Antich hagués seguit sent el president de la comunitat autònoma balear? Què hauria passat? Re no hauria passat. Hauríem anat bé. Què va passar? Doncs, que, desgraciadament –per mi, i crec que, en definitiva, una mica per tots–, el senyor Xisco Antich ja no és el president de la comunitat, i el president de la comunitat és d'un partit que no té la mateixa concepció de la col·laboració en l'àmbit de la cultura catalanobalear que tenia aquell president. Tot sigui dit, aquest president balear ha tingut la intel·ligència d'entendre que pertany a un àmbit comú, a l'euroregió, i hi participa activament, cosa que espero que també succeirà en el futur amb la Comunitat valenciana. Vostè m'ha preguntat si n'havíem parlat. Doncs, no n'hem parlat. Amb la Comunitat valenciana no hi ha hagut encara l'ocasió. No per falta de desig del president de la Generalitat, que s'ha mogut allà on ha calgut –que ha anat a Madrid, que ha anat a Andalusia, que ha anat al País Basc, que ha anat allà on ha calgut–, però espero que passades les primeres setmanes d'octubre, i un cop, doncs, el Partit Popular hagi establert la seva nova línia..., en fi, la seva nova orientació, la seva nova organització, etcètera, després del Congrés estarem en condicions de poder-ho fer amb més tranquil·litat que no pas fins ara.

Vostè diu, i em critica, que hem dit als bascos que no són solidaris. Jo no he dit als bascos que no són solidaris. Nosaltres el que hem dit és que la norma que proposem i que vostè critica, i que té la virtut de ser entenedora, s'ha de complir per tothom, i que el concert és una cosa que pertany a la tradició de les relacions entre les províncies basques i l'Estat espanyol i no ho canviarem pas; no pertany a la nostra tradició i, per tant, no el perseguirem en el seu nom, però sí que, evidentment, amb els seus resultats. Però els seus resultats han d'oïr, aleshores, a alguna cosa, a algun principi general que els englobi, a tots, perquè, si no, que sigui aplicable a tothom. I aquest principi general no pot ser «aquí el concert, allà una altra cosa», hi ha d'haver alguna idea d'equitat interterritorial, i aquesta idea és la que vostè ha criticat i jo defenso, i nosaltres defensem, el meu Govern defensa, no?: pagar per renda, rebre per població, i rebre, també, inversions proporcionals al producte nacional brut o a la renda.

Què fan els bascos? Els bascos tenen un sistema de concert, l'apliquen, i el resultat és que..., hi ha estadístiques que difereixen sobre això, però, el resultat és que, tenint una renda per càpita superior a la mitjana espanyola, no contribueixen, sinó que reben del conjunt; d'acord amb l'aplicació d'aquestes fórmules acaben rebent diners en comptes de contribuir. Això vol dir que, indirectament, nosaltres contribuïm a una bossa comú, de la qual surten diners per anar a Extremadura, efectivament, i a Andalusia, però també al País Basc, i crec, amb tota sinceritat i amb tota l'amistat, que és històrica i que és molt antiga, i que tinc amb els bascos i amb els nacionalistes bascos, que se'ls hi ha de dir, perquè, si no resollem aquest tema, si no resollem aquest tipus de temes, ja hi podem posar bona voluntat, ja hi podem posar passió, ja hi podem posar hores i colzes, no ho resoldrem. Diguem les coses clares.

Què van fer vostès? Doncs, en aquest tema, com en tants d'altres, «no ho sap, no contesta». Vostès no van fer re, van anar esgarrapant allà on van poder –en l'última de les negociacions van poder molt poc–, ens van dir que vindrien 400.000 milions a Catalunya al cap dels anys, i després en van venir quaranta. I, en fi, el que s'ha vist després no és que això vagi pujant o engruixint-se per arribar a aquella xifra que vostès, que vostè mateix, em penso que va ser, havia anunciat dels 400.000 milions. Els van enredar. Van tenir un govern de Catalunya que ja estava en una fase relativament decadent i que, per tant, no tenia la força, no tenia els arguments, no tenia la illusió, potser tenia les necessitats d'arribar a acords com fos, que van donar lloc a un sistema de finançament que ara haurem de fer de cap i de nou, d'acord amb aquests principis que hem exposat.

Vostè diu que a El Escorial vaig dir coses que no havia d'haver dit. No faci cas de les petites frases, perquè no és el més important. El que jo vaig dir a El Escorial, i ho reitero, és que la Constitució espanyola, tal com és, tal com està, reconeix implícitament unes nacionalitats històriques, en la disposició addicional segona, que per no dir «Catalunya, Euskadi i Galícia», diu «aquellos territorios que en el pasado hubieran plebiscitado.» Bé, molt bé –Catalunya, Euskadi i Galícia–, i aquests tenien un reconeixement explícit en aquesta disposició addicional, tot i que, evidentment, en el títol preliminar i en

les definicions fonamentals, en fi, constitucionals, no hi havia –perquè no hi podia haver– una denominació d'unes comunitats autònomes que es feien possibles, perquè no existien en aquell moment. Hi havia les provisionals, algunes autonomies provisionals o preautonòmiques, però no les autonomies, i, per tant, el Senat es va fer amb províncies, perquè no hi havien autonomies, i, per tant, no es van posar amb nom d'autonomies perquè no hi eren.

Però nosaltres sempre hem entès que els catalans... Per què la vam votar aquella Constitució, els que la vam votar? –que vam ser, crec, la gran majoria. La vam votar, perquè, efectivament, hi havia un reconeixement de la nostra especificitat. Va haver-hi discussió, aleshores, de si s'havien de dir nacions o nacionalitats; hi va haver discussió sobre això. Va quedar nacionalitats. Bé, ens va semblar que en aquell moment era suficient i que era bo. I aquesta és la causa per la qual Catalunya va votar aquella Constitució.

I, avui, Catalunya jo crec que està en condicions de dir que Espanya ha de fer un pas endavant en el reconeixement de la seva pluralitat, perquè aquesta ja té formalitat. Allò que abans ara un record històric, d'una banda, i, d'altra banda, doncs, una possibilitat oberta de formar comunitats..., avui les tenim formades, avui sabem quines són, i volem, jo crec que amb tota legitimitat, demanar i aconseguir que Espanya ho reconegui.

Hi ha un problema, hi ha el problema que... –i aquest és un tema recurrent en la política espanyola, en la història política espanyola–, i és que, en el moment que Catalunya posa les cartes sobre la taula –i va passar igual fa un segle– i s'afirma com a nació, com a país, com a identitat i com una manera de fer –i la seva llengua, la seva cultura i la seva manera d'organitzar-se, que és diferent, que és pròpia–, hi ha un rebuig inicial, i després d'aquest rebuig inicial ve un altre pensament més fi, més intel·ligent, més sofisticat, des del centre, que és dir: «Bé, deixem que els catalans facin el que vulguin, però després diem a tot Espanya que també cadascú faci el que vulgui.» De manera que aquella especificitat que els catalans volien quedar com a diluïda en l'existència d'una mena de «viva Cartagena!», que tothom..., un pot dir «visca Catalunya!», que Catalunya digui «visca Catalunya!», però que Cartagena també ho digui, amb la qual cosa Catalunya queda igual que Cartagena i els catalans no quedem contents. Queda clar.

Aquest és el perill que tenim ara, el perill que tenim ara i el que jo vaig denunciar a El Escorial –i aquí acabo sobre aquest punt, perquè ens podríem allargar massa– és precisament aquest: Que no ens enredin amb la generació d'un escenari en el qual tothom pugui dir el que vulgui i la Constitució espanyola es limiti a remetre's als estatuts, que hauran dit cadascun el que haurà volgut. No és aquesta la solució. L'Estatut és molt important, aquí hem de definir el que nosaltres som i el que volem ser, i com volem governar-nos, però també necessitem d'una constitució espanyola que reblí el clau del que nosaltres haurem dit.

Ha parlat vostè del cas Carod, i diu que el PSC en va treure partit. No sé a què caram es referia. Vostès sempre tracten de posar la banya en una escletxa que no

existeix, senyor Mas, i, és clar, si l'escletxa no existeix i vostès hi posen la banya, el que pot passar és que es trenquin les banyes, perquè... (*rialles*) això podria arribar a passar.

Nosaltres ens entenem. Nosaltres ens entenem en la Catalunya que volem. I aquesta Catalunya que volem la tindrem lliure, forta, franca, treballant i teixint aliances, ampliant fronteres, implicant-se –sí– a Espanya, a Europa i en el món obert. No com vostès, que en el tema del català, precisament, a Europa no és que ajudessin moltíssim. El primer diputat europeu que va defensar el català a Europa va ser Xavier Rubert i de Ventós, que aleshores era del Partit Socialista, després no, i el va defensar pràcticament en solitari i sense..., amb l'ajut d'Unió Democràtica, ho he de dir, de Concepció Ferrer, però sense l'ajut de Convergència Democràtica de Catalunya, que formava part del Grup Lliberal, i el Grup Lliberal estava representat per un diputat francès que es deia Donnez, o belga, i aquest diputat francès era absolutament contrari a les llengües i, per tant, allò no va prosperar. Ara prosperarà. Ara prosperarà i nosaltres aconseguirem, finalment, que el català, a poquet a poquet, segurament, però de manera franca i segura, sigui reconegut a Europa.

Vostè ha parlat de préssecs, de coves, de sarró, en fi, d'una sèrie de..., ha utilitzat una sèrie de conceptes que són molt habituals, en fi, en la seva literatura i la seva oratòria –del seu partit, em refereixo, no?–, i la veritat és que al final –al final– el que compten són, efectivament, les balances fiscals –en això estem absolutament d'acord–, i el cito que d'aquí a un parell d'anys fem, en fi, el balanç del que s'haurà aconseguit en aquests dos-tres anys, i el que s'havia aconseguit en els vint-i-cinc anteriors.

Em diu que s'ha de respondre a un ideal, i això ja m'ha començat a agradar, veig que vostès formulen ideals. Diu vostè que jo vaig dir a Vic que no aconseguia veure Catalunya, cosa que és molt curiós perquè, en aquell moment, arribava amb helicòpter des de la Cerdanya i vaig veure Catalunya, com diuen els nois, per un tub, perquè vam passar per sobre del Pedraforca. Potser va ser això –potser va ser això– el que em va..., en fi, em va fer venir a l'esperit aquesta expressió, no?, però, és clar, jo ho deia en un sentit que defenso. Quan jo era alcalde, efectivament –i vostè ho ha dit–, si pujava al Tibidabo o a Montjuïc, veia la ciutat. Vostè ja es pot posar allà on vulgui, l'helicòpter ha d'anar molt amunt si vol veure Catalunya, que no la veurà. Catalunya és una realitat física que sabem, però és una realitat física que no veiem, que no toquem, que no es pot copiar d'una sola gambada, d'una sola mirada, no?

Per tant, jo li confesso que jo no tenia experiència de govern nacional, i que el govern nacional és molt diferent del govern local. El govern local és un govern de tocar i tocar, de proximitat; tens la il·lusió, encara que no la certesa ni la veritat, de poder veure els ciutadans un a un. No, una nació és una altra cosa que això. És un territori, són unes persones, però són en el seu conjunt un concepte, i un concepte que s'ha de respectar, que s'ha d'entendre, però aquest respecte no val a fer-lo només poètic, per dir-ho d'alguna forma. Se n'ha de tenir, de sentiment poètic, i a mi m'alegra molt veure que el senyor Puig i vostè mateix ara parlen d'emoci-

ons. Jo, al senyor Puig, d'emocions, no li'n sabia... (*Rialles*.) Ho trobo fantàstic. Trobo fantàstic que ell digui que jo em vaig emocionar. La veritat és que... –parlant d'Espanya, diu ell, no?–, la veritat és que per aquí no m'agafaran, eh?, en tot cas... –i per la falta d'emocions, tampoc–, de vegades, més aviat al contrari.

Mirin, si els sembla bé, molts dels punts més concrets que han tocat, de les conselleries i del govern de les conselleries, doncs, el senyor Bargalló, el conseller en cap podrà contestar més específicament. El que sí que li vull dir és un parell de coses, per acabar, referit als cinc punts finals que vostè ha citat.

Ha parlat de la preeminència del teixit associatiu, fins i tot, contra el Govern. Doncs, no, fins i tot ha dit: «Home, a Catalunya hi ha hagut sempre un teixit associatiu independent del Govern i, fins i tot, de vegades...», ha dit, sí, «contra el Govern, enfrontant-se amb el Govern», cosa que m'ha sorprès per la seva banda. (*Veus de fons*.) No ho ha dit, doncs, si no ho ha dit, segur que el *Diari de sessions* no ho recollirà.

Després ha parlat de l'educació i ha fet algunes felicitacions per algunes de les mesures que hem pres, i ha parlat de la necessitat de major autonomia i de dignificació del professorat. Estigui tranquil que per aquest camí hi estem anant i, a més, jo diria que amb arguments ben materials, com són els recursos que hi estem abocant.

Diu que no vaig esmentar la família, que no hem esmentat la família. Vostès sempre parlen de la família, que no vol dir que hagin fet res de bo per a la família, que se sàpiga, però de parlar-ne, escolti, se'n fan un tip. No sé ben bé per què. Suposo que perquè això és una tradició de la ideologia conservadora, que moltes vegades a manca de resultats i a manca d'especificitats en les mesures que s'han de fer, perquè la gent, les persones visquin realment millor, busquen aquest concepte paraigua en el qual sembla que tothom s'aixopluga, que és el concepte de la família. Doncs, miri, facin més, o ajudin-nos a fer –ara que som nosaltres al Govern i vostès no– més per les famílies i parlin-ne una mica menys.

Diu que jo vaig parlar de si no havien de fer les banderes més grans. No, les banderes més grans que les facin a Madrid; aquella que van posar a la Castellana.

Mirin, sobre cultura i immigració. La veritat és que en el camp de la cultura ens vam trobar un desert, en el camp de la cultura ens vam trobar que no hi havia pràcticament res; la veritat, res. Ara, què s'ha creat? Ara s'han creat dues institucions potents, dirigides per dues persones que jo crec que garanteixen per la seva preparació, per la seva capacitat, el seu bon funcionament, que són el senyor Xavier Folch, president de la Fundació Ramon Llull, i el senyor Josep Maria Bricall, que dirigirà la creació d'un consell de les arts i de la cultura. I vull que entenguin que nosaltres, a diferència, potser, de vostès, no ho sé, no som dirigistes i menys... (*Remor de veus*.) No, no..., i menys que res –i menys que res– en matèria de cultura. Nosaltres creiem que en matèria de cultura ha de ser la societat que s'autogoverni.

Ahir van estar visitant aquí dos antics alcaldes de Colònia, i un d'ells em deia, m'explicava com a Alemanya la cultura no pertany al *Bund*, no pertany a la Unió, eh?,

a la República Federal, sinó que pertany exclusivament a les autonomies, als *Länder*, no? Perquè va ser això? Bé, perquè a Alemanya quan van perdre la guerra els nazis... —els nazis—, doncs, efectivament els aliats van imposar una sèrie de condicions i una d'elles va ser, no només que no tinguessin exèrcit, no només que no tinguessin policia, que també és autonòmica, sinó que no podia tenir Alemanya cultura.

Doncs, molt bé. Això que els americans van fer per força, nosaltres ho fem de grat. Nosaltres creiem que la Conselleria de Cultura ha de ser un lloc de trobada i no un lloc de creativitat cultural; la creativitat cultural o ve de baix o no ve d'enlloc. Nosaltres el que volem és com a màxim tutelar, i idealment ajudar, i promocionar que aquesta creativitat que tenim —i la tenim en abundància— vagi endavant.

Ha parlat de progrés i d'innovació i de «posar-se les piles» en matèria de creació de riquesa; ha ridiculitzat l'acord d'internacionalització... Ja veurem... (*Remor de veus.*) M'ha semblat, m'ha semblat que criticava l'acord d'internacionalització. M'ha dit que l'atur més alt és ara. Si l'atur més alt és ara, malament per a vostè, perquè com vostè segurament no ignora, l'atur no es crea d'un mes per l'altre, l'atur és una cosa que prové de ritmes una mica profunds. Per tant, si ara l'atur és molt alt és que vostès ho van fer malament, suposant que l'atur depengui del Govern, suposant-ho. Si no en depèn, aleshores no ens ho critiqui, i si en depèn, malament per a vostè.

Vostè ha parlat de Forcem i de temes que preferiria que el conseller en cap fos el que s'hi estengués. I, finalment, ha parlat d'alguns temes, també de comunicacions, del Quart Cinturó, de Sentmenat - Bescanó, i d'abocats, que també el conseller en cap respondrà. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector del públic i de la cambra.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats. Atès que aquest ha estat el debat en què el Reglament ha agafat un protagonisme important, voldria recordar que l'article 153 del Reglament diu: «El públic assistent a les sessions del Parlament ha de mantenir sempre silenci i ordre i no li són permeses manifestacions d'aprovació o de desaprovació de qualsevol mena que siguin.» Ho dic per la intervenció actual i per l'anterior... I la d'ahir, també.

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas. Si no em demana ningú la paraula del Govern, té la paraula vostè, senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Bé, jo li he de començar dient, senyor Maragall, que així com li admeto, i jo crec que, a més a més, ho he manifestat així, no?, o es podia entendre així, admeto que el seu discurs d'ahir, doncs, era un discurs ben treballat, era un discurs dens, era un discurs d'una certa profunditat, que potser hi faltava això que hem dit, no?, hi faltava la música, hi faltava la composició, però era un discurs d'una persona que assumia, potser per primer cop, d'una manera

decidida, la seva responsabilitat. En canvi, li he de dir que després d'escoltar la seva rèplica, m'ha decebut molt, perquè, home, que un president de la Generalitat, que tot un president de la Generalitat —que deu tenir molts arguments, m'imagino, m'imagino—, hagi de pujar en aquesta tribuna a fer conyeta, que és el que vostè ha fet; a despatxar amb quatre acudits intervencions que per altra banda, doncs, tenen una profunditat important per al país, això, sincerament, no s'acaba d'entendre, no?

Jo també li agraeixo el to, que ha estat un to correcte, però ha estat un to inadequat per al que ha de ser un debat de política general, que jo entenc que si volem fer un bon servei al país el que ha de fer és tenir, intentar tenir una certa alçada conceptual —intentar-ho. Un ho aconseguirà més, un altre ho aconseguirà menys, però almenys s'ha d'intentar, això.

Els he dit això... Deixi'm dir-li tres coses, perquè la seva intervenció, la veritat és que no dóna per gaire. La primera: «home», senyor Maragall, no em digui que no ens hem vist perquè jo no he volgut, no m'ho digui, perquè no es pot enganyar la gent. Se'ls pot enganyar un cop, però no se'ls pot enganyar sempre. Si no ens hem vist amb vostè —i li he de recordar que altres partits polítics que li donen suport reclamen el mateix— és perquè vostè no ha tingut cap interès de veure'ns, segurament perquè no té res a dir-nos, més enllà que sí que ens ha cridat per parlar de la festa de l'Onze de Setembre. Per a això sí, per a això vam tenir dues reunions: el president del Parlament, els vicepresidents, vostè, els caps dels grups parlamentaris, tots plegats parlant al final de quines corals havien de participar en la festa de l'Onze de Setembre, (*rialles*) cosa que és molt bona, i segurament molt interessant, i que per cert va sortir molt lluada. Sí, sí, escolti'm, cap problema, si li ho hem reconegut públicament, i a més a més li ho dic així, i li dic també amb goig.

Però, escolti, que surti bé una festa no vol dir que el president del país s'hagi de dedicar a parlar amb els principals responsables polítics d'aquell país de les festes, per molt llúides que surtin, perquè suposo que hi ha altres coses més importants i en les quals ens juguem més el futur col·lectiu del nostre país i de la seva gent. Per tant, escolti, se li ha demanat moltes vegades públicament des d'aquesta tribuna que ens convoqués per parlar de l'Estatut i no ho ha fet, i se li torna a demanar, perquè la seva opinió, senyor Maragall, és substancial, i el seu impuls, que no hi és, també ho hauria de ser.

Segona cosa: miri, si del que es tracta és de jutjar què ha fet Convergència i Unió durant aquests últims vint-i-tres anys, jo li faig una proposta, i espero que me l'accepti, perquè si me l'accepta podríem tornar a tenir un altre debat interessant. Fem una cosa, senyor Maragall. Jo el convido que fem formalment un debat —públic, evidentment—, sobre els vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) No, home, fem-lo! Què vol dir que no? Què vol dir que no? No, perquè veig que vostès diuen que no? Què vol dir que no? Ah!, vostè m'ho dirà? Doncs, escolti'm, fem-lo, fem-lo en aquest Parlament, fem-lo aquí en el Parlament, o, escolti, o a la televisió, com vostè vulgui, si alguna vegada hi vol anar, a debatre alguna cosa amb alguns altres.

Fem-lo. Ara, li demano una cosa: vagi ben preparat, no com avui. Vagi ben preparat, amb arguments sòlids, eh? Perquè li clavarem una repassada que trigarà temps a recuperar-se. (*Forta remor de veus.*) M'entén, senyor Maragall?, passarà això. I vostè..., i vostè, com a president de la Generalitat, cosa que, per cert, ahir va fer..., cosa, per cert que ahir va fer i avui no ha fet, vostè hauria de ser el primer que hauria d'apreciar l'obra de govern d'aquests últims vint anys. Perquè si no hi hagués hagut aquesta obra de govern, que molt sovint s'ha fet no precisament amb la seva participació, i molt sovint amb la seva obstaculització, avui vostè moltes de les coses que està fent no les podria fer. I llàstima que no les respecti més i que no la tingui més en compte. Però fem això? Fem això, fem-ho d'una manera que sigui transparent, pública, que tothom se'n pugui assabentar i que tothom ho pugui seguir.

Tercera cosa que li volia dir: el tema de la societat civil, de la participació, del respecte que vostès li tenen. Miri, jo tinc els meus dubtes. Quan veig algunes iniciatives seves i alguna forma d'actuar, tinc els meus dubtes. I sobre no ser dirigista, doncs, també tinc els meus dubtes. I li posaré un exemple que no he posat al començament de la meua intervenció: el Fòrum.

Vostè sap com va anar la declaració final del Fòrum? Es va fer des dels despatxos. Sis mesos de gran festival: 30.000 milions de pessetes de subvenció pública a fons perdut, 10.000 de l'Estat, 10.000 de la Generalitat, 10.000 de l'Ajuntament de Barcelona. I la declaració final, que se suposa que hauria de ser el fermall d'or i el resum de tota aquesta feina, es fa des de quatre despatxos sense consultar aquella gent que hi havia participat. Això no és dirigisme, senyor Maragall? Aquest és el dirigisme al qual vostès ens tenen acostumats. No faci grans discursos perquè tots sabem que la realitat va per un altra via.

I última cosa que li volia dir sobre el tema del nou Estatut i del nou finançament. Vostè, no sé si voluntàriament o no, ahir va supeditar l'ambició al consens i a la unanimitat. I deixi'm parlar clar com he dit abans: vostè vol que el PSOE i el PP hi estiguin d'acord, és així, no? Perquè sinó no hi ha unanimitat. Vostè es creu, de veritat, que realment es pot fer el nou Estatut d'autonomia de Catalunya partint d'aquesta premissa com la primera premissa de totes? I ho dic amb tot el respecte a tothom, perquè ja he dit que valoro la participació de tothom, però, senyor Maragall, toquem de peus a terra! Si hem de fer una cosa important per al país, toquem de peus a terra! Vostè sap que ni tan sols la reforma de la Constitució es podrà fer, perquè allà el concurs del Partit Popular és decisiva, i molt probablement no s'hi podrà arribar, com no s'hi ha arribat en aquests darrers anys, algunes vegades per culpa d'uns, altres vegades per culpa dels altres; segons s'estava a l'oposició o al Govern es feien diametralment els discursos exactament oposats.

Vostè creu que ara, de veritat, es pot fer a Catalunya, un nou estatut?, amb un sistema de finançament com el que hem descrit en aquesta cambra, que per cert, vostè no ha contestat d'una forma clara, es pot fer partint d'aquesta premissa com la màxima premissa necessària? Doncs, senyor Maragall: no! La nostra resposta és que no. Intentem el consens i fins i tot la unanimitat, però sapiguem que si no hi és, aquesta unanimitat, a

canvi de la necessària ambició de Catalunya, Catalunya ha d'anar endavant amb les majories més àmplies possibles. I una vegada arribat a l'acord en aquest Parlament, s'ha de presentar a Madrid i no deixar tocar ni una sola coma del que s'hagi fet aquí, entre altres coses perquè el president del Govern espanyol s'hi ha compromès formalment. Si actuem així farem un bon servei a Catalunya. Si no actuem així, l'única cosa que vostè ens proposa és fer-li un bon servei al PSOE, i a nosaltres, en aquest terreny, senyor Maragall, no ens hi trobarà. Li he dit amb tota solemnitat i li ho torno a repetir: vol el nou Estatut? El tindrem, nosaltres també el volem, però mirant cap a Catalunya. I cap a la seva ambició nacional, i cap al seu futur. Vol mirar cap al PSOE i cap a Madrid per no fer la guitza?, per no empipar?, per no posar les coses difícils, tot i tenir la promesa del president del Govern espanyol? No ens hi trobarà –sistema de finançament inclòs.

Em sembla que és millor que parlem d'aquesta manera, perquè sinó ens autoenganyem i acabem fent perdre el temps a molta gent. Partim d'aquestes premisses, jo li faig un oferiment. Aquesta és una proposta de pacte, d'aquí en podem sortir amb aquest acord. Ara és vostè qui ha de... –no només com a president de la Generalitat– sinó també com a màxim responsable del Partit Socialista, el que ha de saber exactament per on ha de portar les coses.

I darrera qüestió: senyor Maragall, no m'ha contestat ni una sola de les meves preguntes. (*Remor de veus.*) No, ni una, de les preguntes concretes, ni una. No m'ha contestat res sobre el Quart Cinturó; no m'ha contestat res sobre el Forcem; no m'ha contestat res sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya –temes molt importants. No m'ha contestat res sobre la política energètica, sobre la línia Sentmenat - Bescanó. No m'ha dit si el senyor Zapatero li havia assegurat unes determinades infraestructures per a Catalunya a càrrec dels pressupostos del 2005 o no. No ha contestat res. I, per tant, la pregunta que jo li faig és: el president de la Generalitat, no és avui capaç de sortir a aquesta tribuna i de contestar coses tan concretes que són d'interès del conjunt de la ciutadania per saber la posició del seu govern. Espero que ara ho farà.

El president

Senyor Bargalló, demana la paraula. Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. El Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya vol un nou estatut, i vol un nou estatut, com ja s'ha dit en aquesta cambra, avui, amb el màxim acord possible, dintre els llindars del que significa millorar el nostre autogovern.

Celebra el Govern de Catalunya les paraules del senyor Mas dient que Convergència i Unió no posarà pals a les rodes a aquest nou Estatut. I que, per tant, participarà de manera lleial en els treballs de la Ponència parlamentària, que és l'encarregada, per la voluntat d'aquesta cambra, i, en conseqüència, per la voluntat de qui representa la ciutadania del poble de Catalunya –l'encarregada–, de fer el nou Estatut, amb la col·laboració del Govern.

El nostre Govern no vol parlar del passat. Vostès saben perfectament que he estat molt curós en moltes coses de no parlar del passat. I el nostre Govern creu que quan es parla dels passats, quan es passen factures del que s'ha fet és en les eleccions –és en les eleccions. Les eleccions són... (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades...

El conseller en cap

...les eleccions són la prova del cotó democràtic... (*Remor de veus.*) Escoltin, a veure, ara vostès poden riure, jo no cauré en la provocació del seu comportament, però, en tot cas, les eleccions, com vostès saben perfectament, són vots, són escons i són sumes posteriors, i especialment la capacitat d'arribar a fer les sumes –i especialment la capacitat d'arribar a fer les sumes.

L'Onze de Setembre no és una festa; per nosaltres, no és una festa. L'Onze de Setembre per una persona que fa discursos sobre patriotisme no és una festa, és una celebració de la dignitat nacional i una celebració que ha de recordar sempre d'on venim i on volem anar. I la història del nostre país no és una història que ha d'entendre l'Onze de Setembre com una festa. Si vostè ho entén, doncs, bé, ho entenc també perfectament en altres coses. L'únic cop que el president Pujol –l'únic cop que el president Pujol– va parlar amb els líders polítics, tots, junts, durant vint-i-tres anys, va ser, a més del cas Hipercor, per parlar de la disposició itinerant sobre Catalunya per tot Espanya, i va ser en aquesta última legislatura. Va ser l'únic cop que el president Pujol, a banda del cas Hipercor, va convocar tots els líders polítics. Jo no ho penso criticar, perquè no penso criticar mai les actituds del president Pujol com a president de la Generalitat, al qual li dec el màxim respecte, perquè en aquesta cambra el respecte a les institucions hauria de ser una eina fonamental del debat.

Però, com que vostè ha parlat de coses des d'una perspectiva més enllà de la discussió de si Catalunya cal veure-la o no cal veure-la... Escolti'm, Catalunya cal viure-la. Viure-la, Catalunya, viure-la, per tots els racons, en tots els grups socials, en tots els moments, amb tots els accents, amb tots els colors de la pell. I aquest, que és un govern que la viu –que la viu–, li ha de respondre: primer, en el tema de traspassos és molt fàcil fer una broma –molt fàcil fer una broma–, potser el que és difícil és que a sobre quedi bé i es pugui riure, però és molt fàcil fer una broma, escolti'm. No es va reunir mai, la Comissió de Traspassos, del maig del 2001 fins ara, amb el nostre Govern. Va estar tres anys i mig sense reunir-se.

Això que ara hem aconseguit que vostè, doncs, ha menystingut dient xifres d'euros, això que s'ha aconseguit eren rèmores que estaven tancades en la Comissió de Traspassos abans del maig del 2001. Nosaltres estem absolutament orgullosos, com a Govern, del que estem aconseguint a la Comissió de Traspassos, absolutament satisfets de la feina del conseller Saura, que és qui dirigeix les negociacions, i li puc dir, per exemple, que hem creat, ja, en aquests mesos set ponències que, abans de finals d'any, resoldran els traspassos de set temes

competencials, fonamentals, que hi ha sentències al Tribunal Constitucional que diuen que són competència de la Generalitat, que l'Estat no ha traspassat mai i que mai cap govern ha aconseguit que es traspassessin, i que nosaltres hem aconseguit la creació de set ponències amb el compromís que abans de final d'any es faran aquests traspassos. I estem aconseguint les ponències per tancar el traspàs de les beques o, per exemple, el tema de Lleida - la Pobla de Segur.

I, a més a més, en alguns d'aquests casos serà cert que la xifra..., potser no és important, però el que és important és el poder de decisió, perquè aquests traspassos comportaran el poder de decisió de Catalunya sobre temes concrets. I nosaltres no aspirem a tenir una Generalitat que administra, aspirem a tenir una Generalitat que té poder de decisió. I, per nosaltres, alguns d'aquests traspassos són cabdals, hi insisteixo. I també estem absolutament satisfets d'haver aconseguit la retirada dels recursos sobre dret civil català –que, per nosaltres, és cabdal també per a la nostra essència nacional– o dels recursos sobre la projecció exterior i la reobertura del debat de la Carta municipal amb l'Estat. Estem satisfets i orgullosos de la feina aconseguida en aquests mesos en aquest aspecte.

Vostè ha fet un discurs sobre política social, en el qual amb dosis –jo li ho he de dir, perquè és així– de demagogia ha ferrat una concepció conservadora que vostè té de les polítiques socials, que no pot ser de cap de les maneres de la nostra concepció, perquè és essencialment social, progressista, oberta, moderna.

Vostè ha intentat, un cop més, fer-nos oposar a l'escola privada. Escolti'm, nosaltres estem per la qualitat de l'escola –estem per la qualitat de l'escola–, i som els titulars de l'escola pública, i, en conseqüència, sabem que la qualitat de l'escola comença per l'escola pública, perquè és de la qual som responsables directament. Seríem uns mals governants si oblidéssim aquesta nostra obligació. Però és que, a més a més, per exemple, vostè està mal informat, està desinformat o l'informen malintencionadament. Vostè ha parlat d'oficines úniques de matriculació? Vostè ha parlat d'oficines úniques de matriculació? Hi ha algun paper, algun decret, alguna normativa de la Generalitat que parli d'oficines úniques de matriculació? Home, no, eh?, no hi és –no hi és. Per cert –per cert–, sí que hi era en una certa proposta que el seu Grup ens va fer arribar quan estàvem pactant o no el Govern de la Generalitat, sí que hi era en una proposta que el seu Grup ens va fer arribar, el concepte d'«oficina única de matriculació», però el nostre Govern no l'ha fet mai, el que ha fet són oficines municipals de matriculació... (*remor de veus*), perquè confia en els ajuntaments, senyores i senyors diputats de l'oposició, perquè treballa amb els ajuntaments, perquè sap que l'ensenyament és un dels serveis essencials de proximitat i un servei essencial que s'ha de fer colze a colze amb els ajuntaments.

El nostre Govern ha impulsat el Consorci Municipal d'Educació de Barcelona i ha fet, en set mesos, més del que vostès van fer en nou anys en aquest Consorci. I aquest Consorci treballa colze a colze, entre altres raons, no només perquè hi ha una llei que ens hi obliga i som un govern que les compleix, sinó, a més a més, perquè a Barcelona el teixit de l'escola pública muni-

cial és fonamental. I nosaltres, com a responsables de l'escola a tot el nostre país, hem d'estar en el Consorci Municipal de Barcelona, hi hem estat i hem fet en nou mesos molt més que vostès en nou anys. Entre altres raons, per exemple, hem nomenat un gerent, de comú acord amb les dues administracions, que hi està treballant. Sense direcció era impossible que tirés endavant. *(Remor de veus.)*

Però és que, a més a més, aquest curs 2004-2005 hi ha 2.200 professors més a les nostres aules: hem multiplicat per tres els recursos destinats a l'escolarització per a immigrants, i, per deu, els recursos destinats per a aquesta escolarització en els centres privats concertats. No devem ser tan dolents contra els centres concertats quan els multipliquem per deu els recursos que els donem per a aquests serveis.

I en el concert del preescolar quatre, hem concertat el 98 per cent de les peticions de les escoles privades, el 98 per cent. Per tant, nosaltres aquí l'únic que fem és intentar equilibrar allò que la Fundació Jaume Bofill ha dit darrerament sobre el desequilibri del sistema escolar català –el desequilibri del sistema escolar català.

En el tema Servei d'Ocupació de Catalunya..., la Llei del SOC era del 2002. Van fer alguna cosa per implantar el SOC de veritat des que van fer la Llei? Des del gener que el SOC està en marxa –des del gener que el SOC està en marxa. I li puc dir una cosa, per exemple, de treball, ja que diuen que no saben el que fem en treball. Doncs, li ho explico perquè ho sàpiga: en aquests moments ja estem complint el nostre compromís, ja l'estem complint, d'oferir a totes les persones joves en situació d'atur, en el termini màxim de sis mesos –i estem en disposició de complir això, el Departament corresponent està en disposició de complir-ho i està començant a complir-ho, d'oferir a totes les persones joves en situació d'atur, en el termini màxim de sis mesos–, una oferta formativa adequada o una oferta de treball a través del Servei d'Ocupació de Catalunya. Que si no fèssim res, això no ho podríem ni fer ni garantir.

El tema de benestar... Aquest també és un discurs recurrent. I vostès tenen dos discursos recurrents: en educació, «l'escola privada, vostès fan mal a l'escola privada», i, en benestar, «vostès no fan res per a les famílies». Nosaltres fem per a les persones i per als seus nuclis de cohabitació, que són les famílies –fem per a les persones i per als seus nuclis de cohabitació, que són les famílies. *(Remor de veus.)* No per a les famílies com un concepte moral o com un concepte polític, ho fem per a les persones i per als seus nuclis de cohabitació que són les famílies. Que a mi em sembla que, d'entrada, és un punt de partida diferent.

Però, escolti, a veure, el «Viure en família». El «Viure en família», els hem intentat explicar per un cantó i per l'altre... Jo ara ho tornaré explicar. Ja sé que vostès no ho entendran, perquè entendre-ho seria acceptar-ho, i acceptar-ho seria segurament comparèixer davant de l'opinió pública catalana amb un dèficit que vostès, en aquests moments, no volen assumir. El «Viure en família»..., a veure, és un programa que vostès van començar fent proves pilot, que no van finançar mai a càrrec del pressupost ordinari de la Generalitat, sinó a través de les caixes d'estalvi, les proves pilot. I vostès van que-

dar a deure el cost del programa des de l'any 2000, i, si no, se'n van als assentaments comptables de l'ICASS i allí ho podran veure.

Quan vostès van voler estendre el programa «Viure en família» a tothom i deixar de fer-lo pilot van publicar la convocatòria al DOGC el novembre del 2003 –van publicar la convocatòria al DOGC el novembre del 2003. Ho dic perquè si les dades els sonen..., abans parlàvem d'eleccions..., quatre anys després de les proves pilot. Es van estar quatre anys pilotant amb les caixes, fan el programa el novembre del 2003. Vostès mateixos –vostès mateixos–, el 16 de desembre –i ho dic perquè les dades també se les poden apuntar, el 16 de desembre–, van retirar el concurs un cop ja s'havien presentat totes les entitats que havien de garantir el servei i començar el procés. Aleshores, van posar a més a més un límit econòmic de 43 milions. Van rebre –les van rebre– peticions superiors que les van emmagatzemar, perquè nosaltres les vam trobar sense ser introduïdes en cap registre informàtic, emmagatzemades, mal emmagatzemades, amb desídia emmagatzemades; les vam trobar així. *(Remor de veus.)*

I, saben què? Doncs, el que hem fet –el que hem fet–, primer, és prendre l'acord d'augmentar la dotació d'aquests 43 milions d'euros a 85; segon, posar ordre en el desori, i, tercer, no enganyar la gent i no publicar convocatòries abans que nosaltres no estiguéssim convençuts internament com a govern que podíem complir les expectatives de la gent. Perquè és molt fàcil fer convocatòries, emmagatzemar els papers, entre el novembre i el desembre del 2003, i endavant.

Escolti'm, governar, ho he dit abans, és assumir costos; governar, ho he dit abans, és prendre decisions, i governar és fer les coses quan es poden fer –quan es poden fer–, no quan convé fer-les, no quan queda bonic fer-les, no quan hi ha unes dates en què està bé fer-les, quan es poden fer.

Els ajuts a les famílies, els hem incrementat d'un 24 per cent al pressupost del 2004. Hem incrementat els ajuts a les famílies monoparentals i hem introduït nous ajuts a les famílies amb especial vulnerabilitat. I ho hem fet perquè nosaltres creiem en les persones o perquè, si més no, creiem en una política respecte a les persones segurament diferent a la de vostès.

I jo ara també li podria dir el Pla de construccions escolars, que ahir el president ja va esmentar... En tot cas, si vol alguna data, per si ahir no la va apuntar: el setembre del 2006 hi haurà a Catalunya cent setze centres nous entre noves construccions tradicionals, noves construccions en format no tradicional i ampliacions que donaran lloc a 36.200 noves places escolars. O li puc dir que no hem doblat el pressupost de Cultura, però sí que l'hem fet créixer el 2004 en un 13,27 per cent, un augment que en els darrers anys no tenia.

I pel que fa a la línia Sentmenat - Bescanó, el Govern de la Generalitat, primer, és conscient que no pot dependre només –només–, en la seva situació energètica, de les línies que li vénen de l'Estat espanyol, que per a la seva sobirania energètica, si vol que li ho digui així, també és bona la connexió a les línies que vénen de l'Estat francès.

Per tant, el Govern de la Generalitat és favorable a una connexió energètica amb l'Estat francès. El Govern de la Generalitat en aquests moments no està d'acord amb la totalitat dels traçats plantejats, i ha creat un equip de treball, en el qual estic jo mateix, i en el qual també hi ha el conseller d'Indústria... (*remor de veus*), el conseller de Política Territorial i el conseller de Medi Ambient, que analitzarem els traçats, proposarem els contra-traçats que ens semblin convenients, i explicitarem finalment aquells punts del traçat que hi estem d'acord, en quins no, en quins hi ha alternatives. I estem en aquest punt. Per tant, connexió amb França sí, traçat actual previst de les línies en tots i cadascun dels seus aspectes no. I aquest és el nostre posicionament.

I el Pla de residus ens preocupa molt. Aquest és un aspecte que al Govern el preocupa molt, perquè la generació de residus és una generació que no creix de manera sostenible com creixen altres produccions, sinó que és cada vegada..., com més creix el nivell de vida i com més creix l'oferta de consum és més alta. No ho tenim solucionat com a país, no som els únics, per tant aquest, diguem-ne, és un fet que a nivell dels països occidentals succeeix, però a casa nostra hi ha punts concrets realment preocupants.

Aquests punts concrets preocupants i el Pla en general estan sent estudiats pel Departament de Medi Ambient i Habitatge, n'efectuarà una proposta, i el que jo sí que li puc dir és: primera, la farem amb concertació amb el territori, cada acció que hàgim de fer; segona, aquestes accions que fem en el territori, les farem adequades a la magnitud necessària del territori, no crearem magnituds innecessàries en llocs on el territori no les necessita, i, tercera, apostarem a més a més, de manera molt decidida, per la minimització dels residus en totes les polítiques que estaran a la nostra possibilitat.

El problema és, hi insisteixo, molt, molt, molt preocupant, i no els puc dir altra cosa perquè insisteixo que, en aquests set mesos, com ens ho hem trobat, estem ara aquí. I ho torno a dir: ens ho hem trobat, perquè és una qüestió de la nostra societat, en general, occidental; aquí no vull fer una càrrega concreta contra la gestió de l'anterior Govern.

Però, escolti, com a resum –com a resum. (*Pausa.*) A vostè li han fet un discurs molt ben travat –li han fet un discurs molt ben travat–; el que passa és que el discurs aquest molt ben travat dona la impressió que està escrit abans d'aquest debat. El Govern governa, el Govern governa amb cohesió, amb cohesió i transparència, i el Govern lidera, i la societat civil sap que té el Govern per ajudar-la.

Per acabar, li puc explicar la meua experiència d'aquests mesos en el Departament de Presidència (*remor de veus*), que vostè coneix, pel que fa a les subvencions, que vostè coneix i algun dels seus col·laboradors també. He arribat a la conclusió que Catalunya té tres tipus d'entitats respecte a la seva relació amb el Departament de Presidència: entitats, unes, que vénen i et diuen que viuen d'allò que el Departament els dona, són entitats subvencionades al cent per cent; altres que vénen i et diuen que no fan res perquè el Departament no els donava res i vénen ara a veure si ara que ha canviat, ha canviat també, no la manera de fer, sinó el color dels

que reben, i un tercer grup d'entitats que fan, i si el Departament els dona, bé, i, si no, també. Aquest tercer grup és la societat civil que el nostre Govern està al seu costat. No ens interessa el primer grup ni tampoc el segon; ni els que rebien perquè eren «de», ni els que no existien perquè no rebien perquè no eren «de», ens interessen els que són rebin o no rebin i són perquè volen ser. Aquesta és la nostra societat.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Torno a recordar, si volen..., ja ho hem esmentat... (*Veus de fons*) Qui parlarà? (*Pausa.*) Vostè, senyor Mas? (*Pausa.*) Doncs té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor Bargalló, no s'ofengui si no m'adreço directament a vostè. Només li diré una cosa –només li diré una cosa–, que és la següent: si totes les seves afirmacions tan vehements, fins i tot amb referències tan personals, tan aparentment convincents, tenen els arguments tan febles com els que ara li llegiré, vol dir que, de vostè, no en podem fer gaire cas.

Pacte del Tinell. Li sona? (*Pausa.*) Li sona. Política educativa? (*Pausa.*) També li sona, sí, perquè vostè ha sigut conseller d'Ensenyament... L'educació, prioritat central del Govern; no és un tema menor dintre del pacte del Tinell. Punt quart: «Establir criteris comuns de matriculació a partir d'oficines úniques i de la cogestió del sistema», etcètera. «En aquest sentit s'establirà una nova normativa sobre el procediment d'admissió de l'alumnat que crearà les oficines úniques de matriculació.»

És clar, ho ha dit amb tanta vehemència, senyor Bargalló... (*Veus de fons.*) No, no; és que vostè ha dit que no eren úniques, que eren municipals. (*Remor de veus.*) Sí, però, senyor Bargalló, permeti'm, amb tota la cordialitat del món, però és que el pacte del Tinell no l'hem signat nosaltres! (*Rialles.*) M'entén? (*Remor de veus.*) I, per tant, senyor Bargalló, l'única cosa que li recomano és que, quan pugui a la tribuna i parli amb aquest convenciment, amb aquesta convicció, amb aquesta vehemència, a partir d'ara ens el puguem creure.

Senyor Maragall, no podem afegir-hi gaire cosa segurament al que ja ha succeït fins ara. Jo lamento que vostè no hagi tornat a pujar a la tribuna. Ja sé que vostè em dirà: «No, però, escoltin, és que vostès en la Moció de censura van fer no sé què...» Jo no hi tenia res a veure, senyor Maragall, jo no hi tenia res a veure, perquè aquest és un debat de política general que està reglat, que s'ha de fer un cop l'any i en què vostè ha de donar la cara com a màxim responsable del Govern.

En aquella moció de censura de fa dos anys i escaig, que era una operació partidista pura, sense cap motivació real més que el fet que vostè es pogués entretenir durant uns quants mesos, perquè, si no, s'avorria, que estava condemnada al fracàs, i vostè ho sabia, i que a més a més es produïa en unes circumstàncies que objectivament per al país no tenien cap importància, només hi havia un problema, que és que vostè el que ha-

via de fer era intentar minimitzar tot el que havia de ser, des d'un punt de vista d'opció electoral, el futur de Convergència i Unió, com va fer, legítimament, durant mesos i mesos i mesos, i, per tant, a una operació partidista, Convergència i Unió també va contestar-li d'una forma d'acord amb els seus propis interessos, igual que vostè havia fet.

Avui no estem en aquest terreny. Aquest és un debat de política general. Vostè és el president de la Generalitat, vostè és qui... –i ahir ho va fer, i li ho reconec, amb tota amplitud, i, per tant, res a dir–, vostè és qui ha de donar la cara. Però sobretot per una altra raó, que espero que no se li escapi. Vostè, en contra de totes les proclames que pugui fer avui, no té un govern que pugui parlar amb una sola veu que no sigui la seva –no té un govern que pugui parlar amb una sola veu que no sigui la seva. Perquè evidentment no hi entraré, en això, però podríem passar-nos una hora i mitja sencera, o gairebé dues hores, com el seu discurs d'ahir, només explicant durant els darrers mesos qui ha opinat què en contra de l'altre dintre d'aquest Govern que s'asseu al seu costat. I no en temes menors; en temes tan importants, per exemple, com la futura divisió territorial de Catalunya, per exemple, o en temes tan importants com un sector que aporta el 10 per cent de la riquesa del nostre país com és el turisme, per exemple, no temes menors.

A qui hem de fer cas quan parla el Govern? Al que es contradiu amb l'altre? Al que simplement hi actua per una lluita de protagonisme, potser? Qui el coordina, aquest Govern? El coordina vostè; és l'únic que el pot representar en última instància. I, per tant, a vostè li correspon parlar en nom d'aquest Govern. Perquè, amb tots els respectes del món, el senyor Bargalló representa un dels partits que integren el Govern... –(pausa), sí, sí, escolti'm..., i lamento dir-ho així..., i lamento dir-ho així–, perquè vostès moltes vegades –vostès moltes vegades– el que fan és posar l'interès –legítim, per altra banda– del partit molt sovint per sobre de la coordinació conjunta del Govern.

I, per tant, senyor Maragall, li repeteixo el mateix. Vostè està disposat sí o no a fer el debat dels vint-i-tres anys darrers, públicament i de forma transparent? (*Remor de veus.*) Sí o no? Escolti'm, no hi ha tantes acusacions? No ho hem fet tan malament durant tant i tant temps? No troben vostès papers pertot arreu? No estem subvencionant no sé quin tipus d'entitats que no sé què? Analitzem-ho tot. (*Remor de veus.*) Escolti, més acte de transparència per part nostra és impossible. I, a més a més, li diré una altra cosa. Escolti, ho assumirem gent que a més a més no n'hem tingut la màxima responsabilitat. (*Persisteix la remor de veus.*) És així, i vostès ho saben molt bé. Per tant, escolti'm, cap problema. Ara...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, els prego que ens atinguem al debat. Senyor Mas, hauria d'anar acabant.

El Sr. Mas i Gavarró

Torno a dir-li-ho. Està disposat a fer aquest debat, sí o no? De les converses amb el president del Govern espanyol, que només vostè ha tingut, se'n deriva o no quines infraestructures tindrem a Catalunya per a l'any

que ve en els pressupostos generals de l'Estat? Quines? Tindrem o no tindrem la formació contínua dels treballadors, que està sentenciada a través del Tribunal Cons-titucional a favor de Catalunya? Vostè pensa o no pensa impulsar el quart cinturó?

Tot això, senyor Maragall, són respostes que necessitem que vostè doni, perquè –i, això, entengui que és una mostra de consideració cap a la seva responsabilitat– només vostè hi ha coses que les pot garantir en nom de tot el Govern.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Un minut per dir-li que ja rumiaré les preguntes que vostè m'ha..., les respostes a les preguntes que vostè em fa. Però hi ha un parell de coses que li vull dir.

Vostès han fet dues trampes, van fer dues trampes. Una, efectivament, va ser no contestar la Moció de censura, cosa que no té precedents, que jo sàpiga, en cap parlament democràtic del món. No sé de cap moció de censura que s'hagi presentat a un president d'un govern i que no hagi estat contestada pel president del govern, primera.

I segona, crear una conselleria en cap sense llei. Vostès no van fer la llei del conseller en cap. Vostès van crear un conseller en cap que va tenir tota la responsabilitat o quasi tota la responsabilitat del Govern, i tanta com que va poder contestar una moció de censura contra el president, en nom del president, tota la responsabilitat, i ho van fer sense llei. Nosaltres ara farem la llei.

El president

Té la paraula, senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor Maragall... Senyor Maragall, rumii les respostes, però entengui que les preguntes que li hem fet són preguntes que han d'estar a l'abast del president de la Generalitat, a l'abast de contestar-les. Perquè no li hem preguntat coses de detall, no li hem preguntat coses que s'han de consultar a un conseller, li hem preguntat coses que el president ha de tenir al cap. Suposo que això ho entén bé i és així.

I segona cosa. Vostès faran..., diu que faran la Llei del conseller en cap. Oi que no l'han feta, encara? (*Veus de: «Sí!»*) Està aprovada? (*Veus de: «No!»*) Ah, no està aprovada? No, permetin-me un moment, permetin-me un moment. No està aprovada? No està aprovada. Però, i si no està aprovada... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. Mas i Gavarró

...si no està aprovada, deixi'm fer-li, aleshores, dues preguntes. Primera, quan vostè va nomenar conseller en cap el senyor Carod-Rovira, i poques setmanes després el senyor Bargalló, l'havia feta, la Llei del conseller en cap? (*Veus de: «No!»*) Per què ho va fer, senyor Maragall? Per què ho va fer? Perquè si vostè considera que els altres s'equivoquen i que ho fan malament, vostè en això no els deu voler copiar. Per tant, si vostè era tan crític amb l'actuació de Convergència i Unió a la moció de censura, per què ha repetit el mateix esquema? Si vostè no hi creia, per què hi creu ara? O és que no té conviccions? O és que no té, en aquest sentit, idees pròpies que sàpiga defensar?

Per tant, senyor Maragall, li demano –li demano– que ajustem bé els termes i que com vostè hauria d'haver fet, entenc jo, en aquest debat de política general, sigui vostè el que respongui en nom del Govern en aquelles preguntes que són substancialment responsabilitat del president de la Generalitat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector del públic i de la cambra.*)

El president

Els recordo, senyores i senyors diputats, que l'article 153 fa referència al públic –al públic. Per tant, no pateixin. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No volia començar per aquí, però ho faré, perquè no m'agradaria que quedés més en l'ambient un dubte que hi podria haver després de la intervenció que s'ha fet, i és afirmar en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi que quan el conseller en cap –futur conseller primer de la Generalitat– parla en nom del Govern ens representa totalment i absolutament.

Jo, pel que voldria començar era per felicitar el president per la seva intervenció d'ahir, que molt probablement, no només per l'extensió sinó sobretot pel contingut, desborda àmpliament el que era el plantejament tradicional dels «llistins» telefònics dels debats d'orientació política general. Jo crec que ahir el president va contribuir a dibuixar el projecte polític del catalanisme per als anys a venir. I he de dir que, a diferència d'altres intervinents en el debat, a mi no m'ha decebut cap de les intervencions; de fet, me les esperava totes i en els termes en què s'han produït.

Però potser fora d'aquesta cambra sí que necessiten algun aclariment ulterior. I és que s'ha d'entendre la decepció dels que volien heretar, desconeixent que en democràcia governs i presidències no s'hereten, es guanyen. Perquè –i no és un caprici, no és una cosa que s'hagi fet en favor d'Esquerra Republicana de Catalunya, però, en fi–, la Generalitat no és una institució monàrquica, precisament. Per tant, s'ha d'entendre la decepció, i a voltes l'agror amb què aquesta decepció es manifesta. També s'ha d'entendre, encara que costi molt, que els que han governat vint-i-tres anys, deixant

un munt de problemes per resoldre, exigeixin al nou Govern que els hagi resolt tots en el termini d'un any; costa, però s'ha d'entendre. També s'ha d'entendre quan es diu: «Oh!, depèn de com, millor que ens quedem com estem!» Els que ens han deixat com estem, en termes d'autogovern i Estatut, en vint-i-tres anys, és lògic que considerin que un any més, quatre anys més, tant se val... També és més difícil d'entendre el seu escepticisme, sobre la possibilitat d'arribar a acords amb el Partit Popular, perquè, en vuit anys d'experiència, doncs, ells mateixos podien proporcionar algun element que acostés posicions o que ens permetés arribar a aquests acords. Per cert, i dit sigui en to incidental, uns pactes que per no arreglar no van arreglar ni les plaques de matrícula. La consellera Tura, amb una visita a Madrid, n'ha tingut prou per desbloquejar el tema, i espero que ben aviat es concreti la solució. Tampoc ha d'estranyar que avui alguns portaveus siguin especialment exigents en temes de finançament. És lògic. L'any 2001 pensaven que ho havien arreglat tot i resulta que, vés per on, no és així. Per tant, avui més exigents que mai. I probablement, algunes falses apel·lacions al sobiranisme tenen més a veure amb vint-i-tres anys de frustracions i impotències que amb projectes polítics reals.

Però si deia que la intervenció del president contribueix a definir el catalanisme del segle XXI, nosaltres volem subratllar els elements que ens semblen més nodals d'aquesta concepció. És veritat que nosaltres estem a favor d'un patriotisme de drets i responsabilitats compartides, d'afirmació de la identitat nacional catalana, però també de la seva vocació de societat oberta; de voluntat de codecidir a Espanya –tant de bo, tant de bo, que no és fàcil– i de participar plenament a Europa. Més Catalunya, Espanya plural, més Europa. Jo crec que això concita una àmplia majoria. Després ens hauré de posar d'acord si plural també vol dir plurinacional, no s'espantin. Per nosaltres, sí. Plurinacional, pluricultural i plurilingüística. Per tant, més autogovern, millor govern. Què dimonis! Bon govern, això és el que volem. I per això vam fer un balanç, jo crec, acurat i respectuós de vint-i-tres anys de gestió, ens vam presentar a les eleccions i, per segon cop, vam ser la força política més votada.

Proximitat, sensibilitat i transparència. Eren expressions, conceptes que farcién el discurs, la intervenció del molt honorable senyor president. Però si s'hagués de triar una paraula, una de sola, per resumir el que va dir, s'hauria de triar la paraula «ambició». Hi coincidim, també, en aquesta paraula. Perquè un país sense ambició es mor o, en el millor dels casos, s'adorm. I Catalunya no pot adormir-se, avui menys que mai! Si ho volen –i segur que això fins i tot concita a una adhesió més àmplia–, les nacions sense Estat propi –i nosaltres som una nació amb un estat compartit– encara s'han d'adormir o es poden adormir menys que les altres!

El discurs d'ahir del president desperta una ambició de país..., crida, millor dit, a despertar aquesta ambició, i nosaltres volem contribuir-hi des de la nostra perspectiva, en primer lloc donant suport al Govern, que vostès poden dir: «És la seva obligació.» És la nostra vocació, i més poguéssim fer, més fariem, però és una ambició nacional, sí, de més autogovern, de transfor-

mació federal d'Espanya, però també d'integració i civisme, de sentiment de pertinença compartit. Entre tots, no només..., perquè n'hi han alguns que han arribat més recentment; entre tots. I una comunitat com la nostra, que comprova, després de vint-i-cinc anys, que les eleccions que enregistren un nivell de participació més baix són precisament les eleccions al Parlament de Catalunya, alguna reflexió sobre aquest sentiment compartit, la seva fortalesa i el seu vigor hauria de fer. Tota la societat, totes les forces polítiques, i el Govern, lògicament, també, i potser en primer lloc.

Ambició també econòmica, volem més potència econòmica. Les polítiques, si no hi ha potència econòmica, no se sustenten. És la garantia del progrés. Voluntat de presència en sectors de futur, d'alt valor afegit, com es diu aquí moltes vegades; incorporant plenament, en tots els àmbits i en tots els territoris, les tecnologies de la informació i de la comunicació; desenvolupant una política industrial activa, que tots reconeixem que és complexa, o millor dit, que és més fàcil de formular en una frase que concretar-la en accions i que aquestes accions portin resultats; i de foment de l'ocupació, i d'una capacitat emprenedora, que als catalans se'ns suposa, que moltes vegades hem demostrat, però que sens dubte som capaços d'ampliar si ens ho proposem.

Una ambició europea, amb una Catalunya plenament inserida a Europa, amb veu a la Unió, que reconeixerà institucionalment, més aviat del que pensem, la nostra llengua. I, per cert, a impuls de partits que donen suport al Govern i a impuls d'una cosa que sens dubte algú podrà dir que s'havia d'haver fet abans, i molt abans..., d'un determinat Govern d'Espanya, que per primera vegada ha anat a Brusselles plantejant el que per nosaltres és de justícia, i no avui, sinó de sempre, però que en tot cas es planteja ara, es planteja per qui es planteja i en un context polític i de majories polítiques que és el que és.

Una ambició també territorial, per primer cop plantejada des del protagonisme dels territoris en la definició d'un projecte global de país.

Una ambició ambiental. És una mica, ni que sigui visualment, els consellers... Amb una cosa que alguns hem de reconèixer que potser no hem arribat els primers a entendre i a practicar, però és veritat que en el segle XXI no hi ha política pública ben dissenyada que no parteixi d'una consideració prèvia dels criteris de sostenibilitat.

I, per últim –*last, but not least*, i venint del Grup Socialista, no deixa de ser lògic que sigui així–, una ambició social. Nosaltres volem que a Catalunya creixin les oportunitats i que aquestes oportunitats siguin distribuïdes de forma més equitativa.

Senyor president, senyor conseller en cap, o, més ben dit, futur conseller primer de la Generalitat..., perquè és cert, aquesta figura, per a alguns, deu ser anòmala, i és veritat. Quan es va fer l'Estatut hi havia partits que plantejaven que es contemplés aquesta figura i partits que no ho veïen necessari. Ara, és lògic que avui, en defensar-ne la figura, tenen una mica més de legitimitat els que la defensaven llavors que no pas els que van descobrir-ne la potencialitat després. Fins i tot és veritat que probablement els que la van descobrir després no

li van aplicar el nom més adequat a la tradició històrica, però això, en fi, els historiadors encara es barallen sobre la qüestió i, per tant, no farem massa esment d'aquest tema.

I és veritat que el conseller primer ha de coordinar el Govern. Per tant, abans es deia: «Vostè, que coordina el Govern...» No. El que coordina el Govern –i nosaltres..., no els diré allò de per bé o per mal, perquè nosaltres creiem que és per a bé– és el conseller primer.

Compartim el diagnòstic que se'ns ha fet, el plantejament general, les propostes concretes. I amb això que diré ara no els vull treure mèrit: no fan més que concretar prioritzar, «calendaritzar» –si és que es pot dir– el contingut d'un acord signat el 14 de desembre del 2003, encara no fa un any, per Joan Saura, Josep-Lluís Carod-Rovira i l'avui president de la Generalitat, en nom, respectivament, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana de Catalunya i els Socialistes i els Ciutadans pel Canvi.

Quins eren els objectius que van fer possible aquell acord? Llibertat personal i nacional, progrés econòmic, justícia social i seguretat. Els set milions, que no són eslògans, ja ens agradaria, que només fos un eslògan; no, no, és una realitat que requereix no eslògans i no tanques amb números –si us plau, si ens ho podem estalviar–, tanques que posin que som set milions. I estalviem-nos les tanques, però fem les polítiques públiques pensades per a aquests set milions. Probablement, si ho fem així no tindrem la constatació que aquest sentiment de pertinença nacional no està homogeniament repartit, com una nació normal voldria.

Un programa econòmic, però també de compromís cívici i també de compromís social. Nosaltres volem que es redueixin –i sabem que és difícil– les desigualtats socials i els desequilibris territorials. Desigualtats socials..., que n'hi han, i moltes. I no seria la primera societat que constatés amb preocupació que el seu creixement col·lectiu conviu amb un creixement de les desigualtats i amb el sorgiment de fenòmens d'exclusió social profunds. I hi ha societats que no ho volen veure, o no ho saben veure. I, per tant, són fenòmens que coexisteixen i acaben arruïnant no sols la cohesió sinó, a vegades, també la convivència. No voldríem que fos el cas.

La referència al compromís cívici no té res de teòrica. No és només per fer premis que porten el nom d'insignes socialistes com Manel Serra i Moret. No. Civisme, convivència, patriotisme compartit, capacitat d'acollida, consciència sobre les injustícies i les desigualtats que es produeixen a casa nostra, però també arreu del món. Això és per a nosaltres el compromís cívici. Que és evident, no es pot produir des del Govern..., no dic ja només des del Govern, no: des del Govern. O és la societat la que reacciona i vibra i es belluga al voltant d'aquests compromisos, o aquests no reeixiran.

I la nostra societat, des d'aquest punt de vista, presenta signes molt esperançadors. La mobilització juvenil per un altre món, per un altre model de globalització, l'espero que molts joves de Catalunya estan donant a la construcció nacional del nostre país, són evidències que aquesta consciència cívica no sols no és morta, sinó probablement més viva avui que en altres moments de la nostra història.

Voldríem, president, aprofitar la intervenció del nostre Grup Parlamentari per marcar alguns accents, demanar alguna precisió i assenyalar també alguna preocupació.

Lògicament, el nostre Grup comparteix una preocupació sobre la insuficiència del finançament sanitari. Estarem amatents a les alternatives que ens pugui suggerir el grup de treball creat pel Govern, conscients com som del problema, de l'objectiu de millora de la qualitat del sistema, però, president i conseller primer, suficiència financera i qualitat han de ser compatibles amb un principi per nosaltres imprescindible: el principi d'equitat. L'esforç per sufragar el sistema, l'hem de fer entre tots, però amb la consciència que ni tots necessitem el mateix, ni tots podem pagar el mateix.

També des del punt de vista de la salut, com ha observat en diverses ocasions la consellera Geli, es constaten desigualtats en funció de la classe social –que encara n'hi han–, del territori, de l'edat, del gènere. I tota política progressista que vulgui merèixer aquest nom ha d'impulsar decididament la igualtat en tots els terrenys, també en aquest, el de l'atenció sanitària. Per cert que ahir el president, quan parlava de salut, es va referir a un fenomen, a un factor que no sempre tenim en compte, i és que crea riquesa, que representa el 5 per cent del PIB, si no ho vaig apuntar malament. Doncs bé, podríem parlar també de la incidència positiva sobre la creació de llocs de treball en els serveis de proximitat, d'assistència a les persones dependents, perquè la inversió social és doblement generadora de riquesa, com també ha recordat en alguna ocasió la consellera Simó.

Aquest criteri ha d'informar també la nova Llei de serveis socials, una llei que ha d'establir serveis i prestacions com a drets universals i esdevenir el quart pilar de la nostra societat del benestar. I, per cert, i reprement l'Acord del Tinell tan citat, aquesta Llei haurà de traspassar als ajuntaments les oficines de serveis socials, els casals d'avis, els serveis comunitaris i d'acció cívica, les oficines de benestar social i les dependències que avui gestiona la Generalitat, amb el finançament adequat.

La societat de benestar que volem demana una política de família vigorosa. Jo crec que l'accent social del discurs produït ahir i les precisions que avui n'ha fet el conseller primer mostren fins a quin punt la política de família ocupa el centre de les preocupacions del Govern. Però nosaltres voldríem referir-nos a tres categories concretes de famílies, famílies en situacions que requereixen actuacions i polítiques públiques molt específiques. No per ordre, però jo crec que totes tres tenen una especificitat que justifica sobrerament que les esmentem.

La necessitat de suport a les famílies joves, i especialment a les que tenen criatures. Afortunadament, ahir ens deia el president que el vell mite sobre l'estancament demogràfic propi va caient. Ara, els mites, ja ho saben, responen a realitats antigues que poden tornar-se a reproduir en qualsevol moment, i, per tant, o hi ha una acció decidida perquè els joves que han fet aquesta opció no pensin al cap de poc que es van equivocar, o que hagin de planificar la maternitat i la paternitat com si fos una compra a terminis a El Corte Inglés... El

Govern ha de pensar les seves polítiques en matèria d'habitatge, en matèria de serveis socials, en matèria d'assistència domiciliària, també en funció d'aquesta tipologia familiar, que, afortunadament, té ja avui un gruix significatiu i creixent.

Una segona tipologia de família que ens preocupa per altres motius, però, socialment, probablement la més vulnerable: les famílies amb precària situació econòmica, famílies monoparentals en què el cap o la cap de la família està en atur, o aturats de més de quaranta-cinc anys que tenen al seu càrrec una família, o fins i tot fenòmens d'exclusió o marginació social que no ens podem resignar que sols trobin en Càritas la resposta a una situació que és el conjunt de la societat que ha d'assumir i afrontar.

I, en tercer lloc, les famílies amb membres dependents a càrrec. Necessitem aquesta política integral de família com l'està plantejant el Govern i tenint present que aquestes polítiques han de parar especial atenció a les persones amb discapacitat, que no sols requereixen serveis adaptats a les seves necessitats, sinó que necessiten serveis que potenciïn la seva autonomia personal, que és un dret de les persones, encara que es vegi terriblement mutilat per dificultats de salut o derivades d'accidents.

President, compartim la consideració prioritària de l'educació –ho dèiem ja en l'Acord del Tinell que s'ha tingut l'amabilitat de llegir–, i encoratgem la consellera Cid a prosseguir en l'esforç. Dos mil dos-cents professors, ben vinguts; però no n'hi ha prou. Siguem conscients que caldrà incrementar aquest esforç en futurs exercicis si no volem que la incúria del passat condicioni de forma irreversible el futur. I no parlem sols de barracots, que ho eren abans i ho són ara, per desgràcia. Parlem també de molts grups classe en què el nombre d'alumnes està per sobre del nombre màxim que marca la llei, que ja la mateixa llei plantejava que hi havia un cert marge d'un 10 per cent; doncs, fins i tot aquest marge ha estat superat en molts casos. I, òbviament, la qualitat de l'ensenyament se'n ressent, i les possibilitats d'atenció individualitzada a nanos que ho necessiten per diversos motius també se'n ressenten. Per tant, hem de recuperar el temps perdut, com ho hem de fer també amb les places –trenta mil– d'escola bressol compromeses.

Comprovem amb satisfacció que el Govern manté el seu compromís de promoció d'habitatge protegit. Ara, en això, també, amb paraules no n'hi ha prou. Sòl programat, programes, subvencions, pressupostos –nou mil aquest any, si no vaig escoltar malament, en quatre anys..., vol dir que els següents se n'han de fer més, perquè si no arribarem tard– i l'ampliació d'habitatges a rehabilitar. I no es deixi dir –i avui em sembla que no li ho han dit– que no ha dit res als joves del nostre país, president, perquè amb això segurament els ha dit molt del que cal dir-los. Ara toca complir, perquè, de paraules, n'han tingut de sobres al llarg de vint-i-tres anys.

Barris segurs, escoles dignes, sí; integració dels nous vinguts, sí. Ara, lleis, com la Llei de barris; recursos econòmics, com els que se'ls va parlar ahir en matèria d'aprenentatge de la nostra llengua –de la nostra llengua pròpia, potser hauria d'afegir–..., perquè també, de

paraules, en aquest terreny, n'hi han hagut moltes en aquests darrers vint-i-tres anys, i no sempre ben orientades.

Barris segurs, escoles dignes, sí; però també més transport públic, arreu del territori i especialment a la regió –o futura regió– metropolitana. Amb més metro, sí –acabar la línia 9, en fi, ja serà un mèrit important–; però també rodalies, Renfe, autobusos... I després d'aquesta constatació que tenen els consellers de tant en tant, però els ciutadans cada dia: que, per exemple, sigui més fàcil anar en transport públic de Ripollet a Barcelona que de Ripollet als municipis veïns de Cerdanyola i de Montcada. Determinades licitacions, determinats concursos, determinades limitacions de línies produeixen fenòmens com aquest. Això no pot ser.

Les xarxes de comunicacions, efectivament, vertebraran el territori, i ho sap i ho dibuixa millor que ningú el conseller Nadal. La nova organització territorial també ha de servir per millorar això. Ha de servir els principis de simplificació, eficàcia, descentralització, eficiència –em sembla que el president encara en citava més–, i, vull dir-ho, en això estem totalment d'acord amb el conseller Carretero, totalment. Som conscients que s'ha fet un esforç important, molt important, de triplicar-ho –que es diu aviat, que deu ser el 300 per cent, no?, triplicar–, en la dotació dels fons de cooperació local, però és que era molt petit. Jo ja sé que ara al Govern se li planteja que... Per què hi havien tantes expectatives? A vegades fem el debat sobre les expectatives... Dimoni, perquè hi devien haver moltes mancances. Si no hi ha manca, no hi ha expectativa. En cultura, però també en els ajuntaments, que han entomat, en primer lloc, les exigències i demandes ciutadanes, i és veritat que no han deixat mai de reclamar competències i recursos, però mai no han deixat de complir les seves obligacions, les que ho eren per llei o les que entomaven per exigència social i ciutadana.

Per tant, el PUOSC –i no demano perdó–, el Feder, el Fons de cooperació local... Però això no resol, almenys per ara, la qüestió del finançament local. I a vegades –i jo ho entenc–, amb el plantejament que fem d'organització territorial, normalment per curar-nos en salut diem: «I, en els temes de finançament local, no hi entrem.» Bé, no hi entrem en definir l'organització, però si al final de tot aquest procés resulta que els ajuntaments no tenen més competències, més recursos i més reconeixement institucional del que han gaudit fins ara, no sé si els ciutadans entendran l'operació política, la magnitud de la reforma que el Govern vol emprendre.

El president ahir en va parlar, però podem dir que la Carta de Barcelona arribarà el 2005? Sé que és «apretar»... I l'àrea metropolitana el 2006, ja que em provoquen? Perquè massa anys han passat amb una entretinguda i l'altra desfeta per prejudicis de tipus polític. Jo crec que massa anys perduts per ajornar més el que és possible, necessari i urgent alhora.

Tampoc poden ajornar-se actuacions decidides quant al desenvolupament rural i la preservació de la qualitat ambiental. Pagesos i ramaders tenen dret a viure del seu treball, i a fer-ho en entorns dotats d'infraestructures i serveis de primer nivell. I tots plegats tenim dret a gaudir del paisatge. També l'organització territorial i el fi-

nançament local han de servir aquests objectius –i aprofito per felicitar el Govern per l'acord a què ha arribat amb els sectors de l'olivera, que, com tantes i tantes coses, hi havia promeses que no tenien els euros al darre-re, i d'alguna manera el nou Govern les ha hagut d'arreglar.

President, el seu Govern i el Govern d'Espanya han fet possible l'abandó del projecte de transvasament. Jo suposo que hi ha gent que no s'ho creu. Com quan ens parlen de la gent de Lleida, que tota la vida ha sentit parlar del Segarra - Garrigues, alguns se n'han anat sense haver-lo vist, però alguns, quan el vegin, no s'ho creuran. Doncs, a l'Ebre han tingut, en aquest sentit, més sort: de l'amenaça al canvi total del panorama, no ha passat tant de temps. Hem aconseguit, a més, el seu Govern ha aconseguit destinar els fons previstos a actuacions ben diferents, adients –aquestes sí– a la nova cultura de l'aigua que el segle XXI reclama. El Govern ha protegit el litoral i el Pirineu, i està compromès a evitar processos especulatius i malbaratadors de paisatge i territori. Però, president, quan parlem de la conca de l'Ebre, no ho fem sols en aquesta clau: pensem també en la reindustrialització de Flix i del seu entorn, parlem no només d'una nova cultura de l'aigua, sinó d'una nova esperança per a l'Ebre.

President, el nostre Grup no vol ajornar més aquesta aspiració municipal de què els parlava. Més poder local és millor servei al ciutadà; més poder local és més poder català. El Govern té a les mans demostrar ben ràpidament que no tem els ajuntaments, que els fa costat, que els fa més grans i més forts, que impulsa una lleialtat institucional que ha de ser recíproca. Jo crec que els ajuntaments de Catalunya han demostrat a bastament –no només des del seu conseller en cap Rafael de Casanova, sinó fins a l'actualitat– la seva lleialtat amb el país. El país hauria ara de demostrar la seva lleialtat amb els ajuntaments.

No he mencionat tots els membres del Govern, i prou que ho sento, perquè m'agrada valorar la feina ben feta i assenyalar preocupacions, que hi són; però, en fi, puc fer-ho tranquil, perquè el president i el conseller primer no han oblidat cap àrea de gestió. Però no voldria acabar sense parlar, ni que sigui molt breument, del procés d'enfortiment de l'autogovern.

President, per dir-li: si del nostre Grup depèn, tindrem l'Estatut d'aquí a un any; si del nostre Grup depèn, tindrem Estatut aprovat per la unanimitat de la cambra. Lògicament, no d'una unanimitat a qualsevol preu –això ho veuen sobretot els que diuen: «Per fer això no cal que ens moguem»; no s'han mogut en vint-i-tres anys, per què s'haurien de moure ara? Però hem de ser conscients que la nostra nació n'ha vist de tots colors, de verdes i de madures. Catalunya ha vist un president de la Generalitat detingut a França pels nazis –o els nazis (*l'orador diu el mot en alemany*), que diuen els alemanys– i afusellat de forma ignominiosa pel feixisme, i molt de temps ha hagut de passar perquè aquest crim hagi estat reconegut i condemnat, i restablert oficialment l'honor del president màrtir, que l'honor i la dignitat no els va perdre mai.

Però perdonin-me l'incís: els enemics de Companys no es trobaven sols Ebre enllà; prou que ho sabia ell. I

perdonin-me l'altre incís: Catalunya va perdre la guerra, però seria erroni oblidar que bastants catalans van estar al costat dels que van guanyar-la. Era una guerra que no enfrontava Catalunya contra Espanya, sinó demòcrates contra feixistes, i, de demòcrates i de feixistes, n'hi havia a tot arreu, probablement desigualment repartits. I avui el president Companys i l'avi de la presidenta del nostre Grup, un minaire socialista afusellat a la Sierra d'Aracena, ens donarien la raó.

Però per què els deia això?, per què feia aquest incís? Perquè Catalunya ha comprovat al llarg de la història com la seva força està en la unitat al voltant d'objectius nacionals compartits. I perdonin-me: la resta són romanços. Sols cal recordar que l'únic element real de ruptura de la transició democràtica –que ja sé que mereix valoracions diferents entre els diferents grups de la cambra– va ser precisament la recuperació de les nostres institucions d'autogovern i el retorn de Josep Tarradellas, no com a illustre exiliat –que afortunadament vam poder presenciar el retorn de diversos illustres exiliats–, sinó com a president de la Generalitat de Catalunya. Certament, no tothom ho va viure amb el mateix entusiasme, però fins i tot els que no ho veien clar o no ho veien convenient ho han oblidat convenientment. Com s'ha oblidat la discreta negociació per establir un consell general de Catalunya a partir de les diputacions.

Però per què va ser possible aquest retorn? La tenacitat del president? Certament; sembla que, en aquest país hi ha pocs homes tan tenaços com el vell president. Però també perquè hi van haver un milió de persones manifestant-se a Barcelona per l'Estatut. Jo no sé si avui estaríem en condicions que un milió de persones es manifestessin per l'Estatut, però, saben per què? Perquè mentre vegin les forces polítiques dividides, pretenent treure profit partidista del que hauria de ser un gran objectiu nacional, el ciutadà, amb certa raó, pensa que la cosa no va amb ell.

Per tant, el problema no és enfrontar autogovern i polítiques socials. Nosaltres volem autogovern per dos motius: per raons històriques i de justícia, però per fer una política social encara més vigorosa. I aquest és un objectiu que ha de comptar amb tots, i llàstima que no poguéu comptar amb tots.

S'equivocaran, doncs, els que facin política avui, en aquesta qüestió, des del petit càlcul, perquè l'aprovació del nou Estatut és i ha de ser una gran operació nacional. Hem apreciat els esforços del Govern per comptar amb tothom en aquest esforç i l'encoratgem a seguir treballant en aquesta direcció, valorant de manera molt positiva la feina que ha realitzat el conseller Saura. I també la discreció. Perquè avui ens hauríem sentit dir, des d'aquesta tribuna, que el Govern volia interferir en un debat que correspon als partits i als grups, i aquesta hauria estat una altra excusa de mal pagador, també, per dir que les coses no anaven prou bé.

I per últim, finançament. És el tema més delicat. Ja els ho dic, hi havia qui creia que ho havia arreglat el 2001 i ves per on... Doncs, no. És delicat. Calen més diners per a Catalunya. Però no calen perquè hagin de venir, sinó perquè no se'n vagin sense sentit clar, sense transparència, sense decisió pròpia.

I, president, compartim els criteris que va anunciar ahir. Potser els formulem de forma un xic diferent. Catalunya ha de decidir sobre el destí dels seus recursos, contribuint a sufragar els serveis que ha de prestar l'Estat i contribuint solidàriament al desenvolupament de les comunitats autònomes amb menor renda –no Euskadi, amb perdó–, de forma transparent, de forma acordada, amb una reducció significativa, progressiva, a terminis, del dèficit fiscal que tenim –que és gran, massa gran– en un termini raonable.

I lògicament, en aquests càlculs, les taxes, els preus, el diferencial d'inflació, els peatges, el cost de l'aigua –que no és el mateix aquí que a Múrcia– compten com a aportació catalana, si altres no les fan del mateix nivell, del mateix volum, de la mateixa intensitat o del mateix esforç fiscal.

Compti amb el nostre suport. Crec que si hi ha un tema que està en bones mans en aquest Govern és aquest, i el conseller Castells en dóna testimoni dia a dia. I també tindrà el nostre suport el conseller Castells perquè, amb aquest increment del finançament, doblar el pressupost de Cultura serà més fàcil, consellera Mieras.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El president

En nom del Govern té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president, és cert que és el primer cop que el Govern contesta en els dos nivells que permet i hi obliga l'actual configuració de l'Executiu, no?

Al senyor Iceta, li contestaré en el terreny dels principis i després el conseller en cap en el terreny de les polítiques concretes i els territoris específics. Aquesta dualitat, com vostè sap, senyor Iceta, va néixer de *penalty*, però ara ens serveix, ara serveix i a més la legalitzarem.

Vull contestar al senyor Iceta en el fil conductor de la seva intervenció, que ha començat per l'Acord del Tinell. Sobre l'Acord del Tinell, li voldria dir una cosa, vist des d'ara. És el primer cop –és el primer cop–, potser no de grat sinó per força, possiblement un resultat diferent hauria donat una estructura de govern diferent, tan se val, però és el primer cop que després de les eleccions els partits del Govern es tanquen a establir un programa que després els obliga. És el primer cop que després de les eleccions..., ja ho he dit, tant per força com de grat –tant per força com de grat–, però en tot cas així ho varem fer.

El resultat és que aquesta cambra té avui la possibilitat de controlar allò que està fent el Govern en funció d'allò que va dir que faria. I això és enormement important. Més enllà dels programes electorals, perquè fins ara quasi sempre el judici de l'acció del Govern es feia en funció de les promeses electorals que havien fet els partits del Govern. En aquest cas no; en aquest cas estem en condicions, està la cambra en condicions de jutjar les nostres actuacions en funció del programa que els partits del Govern vam establir com a programa de govern.

El diputat senyor Iceta ha parlat de sanitat, ha parlat de famílies, d'aquestes unitats de convivència o de cohabitació de què parla el conseller en cap, que tenen formes, efectivament, cada cop més diverses i segueixen sent unitats de convivència que nosaltres hem de maldar perquè tinguin els serveis que calen. Ha parlat dels aturats, dels aturats de més de quaranta-cinc anys, dels joves... D'algunes d'aquestes coses, jo crec que el conseller en cap... Ha parlat de barris segurs, ha parlat d'escoles dignes, ha parlat de l'Ebre, del poder local, de l'autogovern..., i agraeixo la seva menció positiva...

I ha parlat també del finançament, sobre el qual ha dit que tenia una visió un xic diferent d'aquella que ha expressat el president..., que jo he expressat, potser massa genèrica –potser massa genèrica. Però en tot cas li haig de dir que estic convençut que el que estem començant a introduir és un grau de transparència i un grau de claredat en els conceptes del que és el finançament autonòmic que havia mancat fins ara.

Amb el Govern que hem tingut i les majories que havíem tingut, aquí i allà, la veritat és que ens podíem ofegar en un mar de conceptes respecte de fons diversos de compensació, de transferències i de principis acumulatius, que feien pràcticament impossible de jutjar el resultat en termes d'un principi clar d'equitat i de solidaritat al mateix temps.

Penso que el que estem fent és, nosaltres, des d'aquí, modestament, dibuixar el que han de ser les lleis, els principis i les normes que han de regir el finançament autonòmic, i quasi diria també el finançament local, el finançament públic en general, i fer-ho de manera que la població, els ciutadans i les ciutadanes puguin saber si sí o si no allò que estan rebent és just, és a dreta llei, o és simplement allò que unes fórmules molt abstruses, molt estranyes, que no entenen, els diuen que els toca.

Jo crec que estem avançant en aquest camí. No serà senzill perquè, com vostè pot comprendre, senyor diputat, illustre senyor diputat, les maquinàries estatals i governamentals en general tendeixen, com el calamar, a deixar anar la tinta. És a dir que tendeixen, entorn d'aquests problemes, a inflar-los de tecnicismes que fan impossible la seva comprensió i, per tant, la reacció popular..., o la comprensió popular.

Jo crec que aquest esforç que nosaltres fem i que avui ha sigut menystingut pel principal partit de l'oposició com a no seriós, jo crec que és un esforç molt seriós d'introduir transparència en tots els grans temes del finançament dels nostres serveis. Això és el que fonamentalment li volia dir.

Dir-li també que agraeixo l'actitud del seu partit, del seu Grup Parlamentari; que tinc la impressió que efectivament ara tenim un govern que mira el país d'una forma diferent, que està molt influïda per la seva manera d'interpretar la realitat, la seva, de vostè i del seu Grup. Abans el Govern mirava des del cim de la pàtria què passava allà baix on hi havien els ciutadans i ara vivim a baix i pensem des de baix, i la nostra pluralitat com a govern és fins i tot una garantia de la diversitat del poble, del poble català al qual servim.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Sí, per atenció, per cortesia, i perquè realment vull escoltar el conseller primer, dir-li que en els temes de finançament jo crec que no es tracta tant d'una diferència com d'una expressió diferent. Però a nosaltres ens preocupa la primera de les batalles, que és una batalla que s'ha dut a terme fa molt de temps amb poc èxit, que és la batalla de la transparència de les balances fiscals.

Hem vist de vegades aprovar-se al Senat mocions que després no s'han aplicat. Hem vist com el Govern de Catalunya diu que publicarà les balances. Però, president, nosaltres no estem en contra que el Govern de Catalunya publiqui les balances, però volem que algú amb criteris compartits les publiqui per tot Espanya i que no hi pugui haver una prevenció de part. I aquest esforç sabem que és difícil perquè darrere dels diferents criteris que es fan servir per mesurar les balances fiscals hi han interessos. Però s'ha de fer aquest esforç, perquè, si no, no hi haurà transparència, sinó que podria haver-hi més confusió.

I, president, dir-li que a nosaltres ens agrada tant quan sona el poeta com quan sona el gestor.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Iceta, nosaltres, com portem insistint i reiterant en aquest debat, i com farem en la pràctica diària de govern..., la nostra és una concepció política que es fonamenta en un país que existeix, és a dir que té territori i que té gent, i que, en conseqüència, doncs, com s'ha dit aquí també un munt de vegades, és divers perquè és diversa la gent i és divers el territori, i perquè és un país que és una suma de moltes coses i que està en construcció quotidiana, en construcció diària, i que segurament aquesta és, en definitiva, l'última gran riquesa del país, aquesta construcció constant.

En aquest país, per nosaltres, les persones són una eina fonamental del nostre treball..., són per a qui treballem. I com també abans he dit, la família és per nosaltres un nucli de convivència, de cohabitació, de desenvolupament personal de les persones, és un nucli d'existència social de les persones. Però no hem d'entendre la família com un concepte tancat, com un concepte immutable, sinó com aquesta mateixa realitat social.

Per això les nostres polítiques envers les famílies, envers aquests nuclis de persones, són molt diverses i en aquests set mesos el Govern ja hem començat a esmerçar-ne un nombre important, que a més a més tenen totes elles aquesta cohesió de pensar en cada moment en els elements més febles, tant com a persones com com a nuclis.

Així, per exemple, jo li podria dir que des de Joventut hem reforçat les polítiques de joventut per la voluntat que deia vostè que li interessava de l'emancipació i, per tant, de la possibilitat de creació de noves famílies, de nous nuclis familiars. I hem fet, amb Joventut i amb el Departament d'Economia, crèdits d'emancipació per a joves adreçats a potenciar l'autoocupació juvenil, la formació i l'accés a l'habitatge dels joves. Una línia concreta en aquest sentit.

També ens preocupa que aquestes unitats familiars puguin veure's truncades o puguin tenir problemes per la no-conciliació de la realitat laboral o la realitat de la ciutat, del que és l'entorn ciutadà, i del que és la pròpia necessitat de les persones. I per això estem elaborant un pla de conciliació de la vida personal i laboral, que és un pla interdepartamental que necessita participació de molts departaments.

També sabem que en aquests moments hi ha moltes famílies, fins i tot moltes persones, individualment, que volen exercir el seu dret d'acollir infants, de formar una família amb fills o amb filles no provinents de la pròpia concepció. Per això també estem reforçant la difusió de la mesura de l'acolliment familiar, que és una mesura que ens preocupa la seva poca utilització a casa nostra, perquè necessitem un major nombre de famílies col·laboradores en aquesta línia.

Hem renovat el Programa d'ajuts a les famílies amb infants a càrrec per tal que les monoparentals tinguin, com ja abans he dit, el mateix tractament que les nombroses.

Hem augmentat un 28 per cent la dotació pressupostària que fa referència al Pla integral de suport a la infància i a l'adolescència, implementant-hi el Programa d'atenció a la infància i a l'adolescència en risc.

Estem modificant –i ja presentarem la proposta aquí, en el Parlament– la Llei de mesures de protecció de menors desamparats.

Més de setanta mil persones amb dependència rebran aquest any els ajuts de fins a 240 euros mensuals del programa «Viure en família», que no hem endegat fins que no hem estat capaços de fer-ho, per tot el que abans he explicat.

Tenim la voluntat d'arribar a cobrir com a mínim el 4 per cent de les persones de seixanta-cinc anys i més en els serveis d'atenció a domicili. Tenim tot un conjunt de propostes i d'accions ja molt llarg, que jo no voldria ara cansar-lo, però que, en tot cas, es reuneixen des d'aquesta concepció: treball de diversos departaments en una línia conjunta amb propostes que van dirigides a grups de persones concrets amb mesures concretes. Aquest treball que té un suport normatiu i un suport legislatiu, però que té, evidentment, la seva repercussió pressupostària. Aquesta és la línia que el Govern espera en endavant, com ho està fent, també, en un altre àmbit que vostè apuntava, que és l'ensenyament, l'educació..., veritat.

Nosaltres ara podíem fer la demagògia de dir: «2.200 professors nous són molts.» Per entendre'ns, la unitat que en el Govern està encarregada de mirar de com aprimar l'Administració, de com fer una administració més eficient sense fer-la més grossa, quan senten 2.200 pro-

fessors més diuen: «Ei!, no havíem quedat que...?» 2.200 professors més, com vostè ha dit, és just i necessari –és el just i necessari. I els pressupostos per al 2005 tindran un nombre important de nou professorat, també; també el tindran. Per què? Primer, perquè, com vostè deia, ens hem trobat amb unes ràtios altes, que hem de baixar. Segon, perquè la mobilitat interna que tenim en el país produeix qüestions que matemàticament potser serien fàcils de resoldre però que en la realitat no ho són. És a dir, un grup de deu alumnes a la ciutat A, un grup de deu alumnes a la ciutat B i un grup de deu alumnes a la ciutat C tenen tres professors, però, si se'n van cinc de la A a la C i cinc de la B a la C superen la ràtio, però els cinc que es queden necessiten un professor també, i amb el mateix nombre d'alumnes passaran a necessitar no tres professors, sinó quatre. I això, que matemàticament, doncs, pot semblar senzill en un primer moment, doncs, fa augmentar el nombre de professorat, perquè tenim un país, per sort, de molta mobilitat interna; però és que, a més a més, tenim un país d'acollida de nouvinguts constant. I aquesta acollida de nouvinguts constant que tots estem dient que és positiva per al país..., el país els ofereix dos serveis bàsics només en el moment de l'arribada, ja per arribar, que són: ensenyament i sanitat –educació i salut.

I aquest servei bàsic en educació és un lloc escolar, i aquest lloc escolar els l'hem de garantir perquè és la nostra obligació garantir-los-el. Això produeix, a banda de la mobilitat i de la necessitat de baixar ràtios, un augment constant de construccions escolars i un augment constant de professorat, superior al que seria asimilable per una administració en situació normal, que fa que els esforços pressupostaris en educació seran, l'any 2005, més forts que els que hem fet enguany, seran els necessaris, i segurament haurem de continuar concloent que encara ens en falten més, perquè ens en faltaran més.

I això és evident, que el Govern treballarà en aquesta línia, sempre amb la voluntat de garantir la qualitat i sent conscient que hi ha uns elements de qualitat, els quals no es poden rebaixar mai, perquè no hi ha cap excusa, ni migratòria ni d'allau de mobilitat ni de cap tipus, que pugui excusar la rebaixa d'aquesta qualitat que el nostre Govern no farà perquè no pot fer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Doncs, no havent-hi més intervencions en aquest punt, se suspèn la sessió fins a un quart de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres

d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern... Com la resta de grups parlamentaris, ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que disposa d'un temps de quaranta-cinc minuts per a la seva intervenció. Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest és, no el primer debat d'una legislatura, sinó el primer debat d'un nou cicle polític, perquè estem davant d'un canvi de paisatge, un canvi de paisatge a Catalunya, amb nou govern, nou president, nous programes, nous projectes, i també un canvi de papers. Els partits que abans eren al Govern o hi donaven suport ara són a l'oposició; els partits que abans érem a l'oposició, ara som al Govern. Després de vint-i-tres anys hi ha hagut un canvi històric: l'arribada d'uns nous protagonistes socials, i avui tots els partits, tots els dirigents, tenim unes funcions diferents de les que fèiem en l'època de l'anterior legislatura.

També a Espanya hi ha hagut un canvi; un canvi de govern, un canvi de president, un canvi de maneres, de formes, d'estils. Hem passat de l'Espanya antipàtica, que et dimonitzava només per pensar diferent, a l'Espanya amable del «tarannà» en versió catalana. Però veurem també si el tarannà es nota, si el canvi de formes es nota també en el fons, en la política real, en les lleis i en els pressupostos.

Hi ha hagut també canvis en la Unió Europea. Hem passat a una ampliació de deu estats nous. Deu estats, set dels quals són més petits que Catalunya; sis dels quals, com a estats, no existien a principis dels anys noranta, i dos d'ells existeixen des dels anys quaranta. Tenim deu noves llengües oficials a la nostra Unió Europea; aquí, a la Unió Europea. De les deu noves llengües oficials, totes excepte una –que en certa manera a Madrid també es deuen pensar que és nostra, perquè és el polonès, el *polaco*–, totes excepte aquesta tenen en alguns casos molts menys milions de parlants que la nostra, però el català, que és el desè grup lingüístic de la Unió Europea, no és oficial. I tenim també un tractat constitucional pendent d'aprovació que és objecte avui de contestació en sectors molt diversos.

També al món hi ha hagut canvis. Hi ha hagut la substitució dels dos blocs –l'Europa de l'Est i el món occidental– per la nova realitat del nord i el sud, de la riquesa i de la pobresa, del creixement i de la misèria, del progrés i de l'endarreriment. I també noves guerres, i increment del terrorisme internacional, i fanatisme religiós de diverses religions, i també, lamentablement, el paper penós dels organismes internacionals en la resolució dels conflictes.

En síntesi, tenim un panorama diferent arreu del món. Internament, un escenari en procés de canvi institucional –reforma de l'Estatut, potser reforma de la Constitució espanyola, constitució europea–, un moment nou. Fa molt de temps que estem subjectes a un marc que ara canvia i que pot condicionar-nos el futur. Quan s'estabilitza un marc jurídic, es fa sempre amb voluntat de permanència; però, si es fa malament, allò que és permanent, allò que queda, és la mala solució. Per això hem de fer-ho tot ben fet, tan ben fet com sigui possible, perquè ni a Catalunya farem un nou estatut d'aquí a quatre anys, ni a Espanya una nova constitució, ni a Europa una nova constitució europea. Si ara no som capaços d'avançar clarament i junts, ens vindran anys de dificultat, de tristor i d'avorriment. Res no ens serà donat que no ens guanyem amb el nostre propi esforç.

Estem en un moment històric, i l'hem d'aprofitar. Aquí tenen responsabilitat el Govern i els seus partits, com tenen responsabilitat l'oposició i els seus partits, per treure el màxim profit pel bé de Catalunya en aquest moment. Tenim per primera vegada en la història un president socialista a Catalunya i un president socialista al Govern d'Espanya. Això hauria de fer les coses més fàcils, el diàleg més fluid, les solucions més ràpides. No hi haurà una altra ocasió millor que aquesta, i no la podem desaproveitar.

Els darrers mesos s'ha produït una inflexió en la política catalana, que és la més important de l'últim quart de segle: tenim govern nou. Ara toca política nova, instruments nous, maneres noves, objectius nous. Com a govern, segur que haurem d'escollir més la gent i escollir-la millor, perquè la gent espera molt d'aquest Govern, molt, i no podem defraudar-la. No podem caure en la temptació d'apropiar-nos, els partits del Govern o el Govern mateix, de les institucions o del país, com si fossin només nostres o com si només nosaltres representéssim el país en exclusiva. El Govern –i ja tocava– és d'esquerres i catalanista, però el país i la Generalitat són de tots, som tots, dels d'esquerres i dels que no en són, dels catalanistes i dels que no en són.

Els partits del Govern han tingut, després de constituir-se, un ampli suport a les urnes en totes les eleccions. És una expressió de confiança de la gent cap al Govern a la qual cal respondre adequadament. «El Govern de Catalunya ha de liderar» –ens deia el conseller en cap–, ha de ser el motor d'un gran projecte col·lectiu, capaç d'illusionar la gent. En ple debat al món sobre les identitats, nosaltres hem de decidir en què i en qui ens hem d'emmirallar, en què podem ser capdavanters i exemplars, si ens ho proposem; i si volem, ho podem ser.

A la Unió Europea que es va fent, on Catalunya no té dret a la paraula ni al vot, no pot ser que es reconguin amb més facilitat els drets nascuts de la violència o la guerra –als Balcans o al Bàltic– que els drets defensats amb democràcia, amb esperit constructiu i amb voluntat, vocació, tradició i pràctica europeista, com els defensem aquí.

A Espanya, el Govern socialista té allò que passa poques vegades a la vida: té una segona oportunitat, per primer cop a la història. Si l'Estat espanyol no és l'Estat de només una sola nació i només una sola llengua, podem parlar de moltes coses. Si l'Estat espanyol conti-

nua sent l'Estat d'una sola nació, d'una sola llengua, que a més a més a l'hora de la inversió pública sempre ens posa a la cua, no és el nostre Estat, no ens convé.

El desembre del 2003 va canviar el guió adscrit a la política catalana. Esquerra assumeix la paternitat del canvi, i la seva decisió la converteix en el veritable arquitecte del Govern. Vam dir que no seríem en cap govern que defensés el transvasament de l'Ebre, i vam complir la paraula. Com diu el pacte del Tinell, «la nova majoria suposa una oportunitat històrica per avançar en la construcció d'un país de ciutadans i ciutadanes lliures, que gaudeixin del benestar social, les oportunitats i les llibertats democràtiques i nacionals més plenes».

Per nosaltres, fa de bon sentir el compromís explícit de governar per l'eliminació de tota forma de corrupció, i per això, crear una oficina per preservar la transparència i el funcionament ètic del sistema públic; evitar el clientelisme polític en les pràctiques irregulars, en les concessions i contractacions de béns i de serveis; avançar en l'expressió plena de la nació catalana; assegurar que les oportunitats arriben a tota la ciutadania i a tots els territoris del país; impulsar la prosperitat dels catalans i catalanes, l'educació, la innovació i un model d'infraestructures coherent amb el país; promoure presència internacional de les seleccions esportives de Catalunya; la declaració del català i de la resta de llengües de l'Estat com a cooficials en tot el seu territori i la seva declaració com a llengües oficials de la Unió Europea; ampliar competències polítiques i socials, per exemple, en l'àmbit de la immigració; assumir competències en la realització de referèndums i consultes populars; presència de la Generalitat en organismes com UNESCO i l'Organització Mundial del Turisme, reservant percentatge d'obra pública i serveis per a empreses petites i mitjanes; establir cooperació permanent en les institucions representatives de la comunitat lingüística catalana en matèria econòmica, cultural i de serveis.

Aquests objectius, tan familiars per a nosaltres, ja no són només d'Esquerra Republicana de Catalunya. Avui són alguns dels molts i alts objectius del Govern de la Generalitat, i tenim el deure civil de complir-los.

Tenim una gran oportunitat al davant en el primer govern d'esquerres i catalanista des de l'època dels governs Companys. Un president, aquest, la memòria del qual ha de ser honorada, anul·lada la sentència que va condemnar-lo a un assassinat polític, i demanat perdó, l'Estat espanyol democràtic, pel crim comès per l'Estat espanyol dictatorial.

A Catalunya ha arribat l'hora de deixar enrere la dimissió tradicional de les classes dirigents, la manca d'ambició, la cultura política de la resignació i l'absència de perspectives, la passivitat irresponsable, el provincianisme, la mediocritat. És l'hora de superar resistències externes i internes al canvi, que n'hi ha. Ara podem formular un nou projecte de país inclusiu, una proposta nacional també des de nous sectors socials incorporats de poc al país o dècades enrere, una idea de la catalanitat com una elecció, una tria, una voluntat, i no una herència transmesa només pels cognoms, la llengua familiar o el lloc de naixença. És l'hora d'una confluència històrica d'interessos entre els sectors populars i les

classes mitjanes autòctones i els mateixos sectors descendents dels arribats d'altres indrets. És aquesta majoria social la que vol més per a Catalunya, perquè Catalunya necessita més. Que ningú no posi obstacles, doncs, ni aquí ni fora d'aquí, a allò que el país, la gent, necessita.

Però també és hora d'identificar el problema i resoldre'l. I, des de la perspectiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, aquella força sobiranista a què es referia ahir el president de la Generalitat, per nosaltres, federals d'Europa, sobiranistes de Catalunya, el problema no és altre que la dependència de Catalunya respecte de l'Estat; dependència econòmica, política, cultural i lingüística. I, mentre no superem aquesta dependència, no ens en sortirem.

Avui no podem decidir sobre temes clau que afecten i condicionen la nostra vida de cada dia, i, si no podem administrar del tot el present, no podem preparar tot el futur que ens convé. I ara no podem decidir ni quin és el nostre calendari laboral i festiu, ni uns salaris, unes pensions i unes beques d'acord amb el cost real de la vida aquí, i no allí; ni quines són les infraestructures que necessitem, ni els aeroports que ens calen, ni per on ha de passar una via de tren, ni a què destinem lliurement els impostos que suem, treballem i paguem de la nostra butxaca.

Catalunya ha de tenir l'última paraula en temes essencials. Tot allò que no decideixi Brussel·les per nosaltres, ho hem de decidir nosaltres, no Madrid. I avui tenim grans temes de país a l'agenda, i els hem de convertir en realitat.

Som set milions, es deia ahir i es repetia avui. La immigració és una realitat. Aquesta Catalunya ja és una altra Catalunya. Només cal sortir al carrer i guaitar, només cal mirar una guia telefònica d'avui i de fa trenta anys, i comparar. Avui, un de cada quatre immigrants de l'Estat espanyol, el 25 per cent, doncs, arriba a l'Estat espanyol i es queda a Catalunya. Si ho fem bé, ens en sortirem, farem que allò que apareix com un problema, com una amenaça, com un perill, sigui una gran oportunitat, però per acollir bé la immigració el que cal és abans de res tractar bé els pobres que ja hi eren, que la gent més necessitada que ja vivia aquí, amb ajudes socials diverses (beques de menjador, per exemple) no les perdin a benefici dels nouvinguts, que les mantinguin, i que tinguem també ajudes per als nous; ajudes que ni abans ni ara, lògicament, no poden ser per sempre. Aquí és on hi ha el perill més gran que esclati un malestar incontrolat.

Per evitar-ho ens calen instruments, recursos, competències. No podem acceptar un nou cafè per a tothom en matèria d'immigració, perquè ni totes les comunitats autònomes tenen immigració, ni cap en té tanta com nosaltres. Aquí sí que l'asimetria és inqüestionable. Som nosaltres, Catalunya, els que sabem millor quanta gent podem acollir cada any per treballar i viure en condicions de vida digna, i no de qualsevol manera. Si no ho fem, serà font d'inseguretat per a uns i de misèria per a d'altres. No hi ha cap país, cap, que pugui digerir permanentment una immigració sense límits, perquè això seria un gest d'irresponsabilitat per als que ja hi eren i també per als que hi arriben. Cap societat d'acollida no

ho és de forma infinita. Nosaltres que som societat d'acollida necessitem avui una actitud solidària de l'Estat per a aquesta funció que fem.

Ens calen, deia, més recursos, recursos per a cobertura sanitària, educativa, habitatge, coneixement de la llengua i la cultura, del marc legal, del sistema de valors democràtics. Si volem que la gent de fora acabi finalment sent gent de dintre, al final del procés no hem d'estalviar esforços per assegurar la convivència civil i la cohesió. Catalunya ha de poder determinar, amb tanta col·laboració com calgui i amb qui calgui, fluxos i contingents de població que podem anar rebent sense fer entrar en crisi el model de país la cohesió social. I no podem prendre mal en aquest tema. Podem continuar sent un país d'acollida si adoptem una política pròpia d'immigració que reconegui drets socials, que exigeixi deures civils a la immigració. És Catalunya qui té una realitat que no volem que es converteixi en problema. És Catalunya qui ha de tenir també la solució. Per això hem de millorar urgentment polítiques de legalització ràpida d'immigrants, sobretot en el cas de les contractacions en origen.

Som un país emprenedor, de gent que s'espavila, de cultura i tradició industrial que viu amb preocupació el moment econòmic bàsicament per dos motius. Primer, la globalització. Ens posa a una situació fràgil per competir internacionalment. Ens arriben productes a uns preus impossibles per a la nostra indústria.

En segon lloc, la pèrdua de marges continuada de fa anys, sobretot industrials, i a causa de diversos factors: la impossibilitat d'augmentar els preus de venda de forma significativa, l'increment progressiu dels costos, l'absència de polítiques durant temps de millora de la competitivitat. Tots parlem d'innovació, de noves tecnologies, de formació, i ben fet que fem!, però són, en part, solucions a mitjà i a llarg termini, que a més a més sembla que sobreentenguin ingènument que els altres, els països de mà d'obra barata (l'Europa de l'Est o la Xina, per exemple), no innovaran. I tant que innovaran! Innovaran amb mà d'obra barata i amb el *know-how* de la nostra tecnologia per fabricar-la allà amb costos molt menors.

Què cal fer, doncs, per tornar la confiança i l'optimisme als milers d'empresaris d'aquest país, a la molta gent amb capacitat emprenedora? Doncs, un pla de xoc de mesures immediates que redueixi els costos de la nostra economia i incentivi noves inversions. Perquè hi ha una combinació preocupant. Per una banda menys creixement, per l'altra més inflació que a la resta de l'Estat. Inflació diferencial inquietant comparada amb la mitjana europea. I el dèficit d'infraestructures de capital públic per part de l'Estat juga en contra nostra. En aquest pla de competitivitat que preparen Generalitat i agents socials, que està molt bé, perquè és el pas imprescindible, ara caldria anar pensant a reforçar-lo amb mesures més immediates, més pròximes en el temps, al costat de les de llarg abast en el futur.

També contenir i reduir costos comporta l'actuació imprescindible, la implicació de tots els nivells d'Administració. No és fàcil, de vegades, per a moltes empreses, esforçar-se a ser competitives quan per culpa d'un mal finançament van augmentant taxes, impostos,

arbitris i entrebancs burocràtics, i complicacions administratives que sovint desencoratgen i cansen a l'hora d'emprendre nous projectes. Aquí caldria també una implicació més gran de les caixes d'estalvi a favor de les iniciatives emprenedores de les empreses petites i mitjanes.

En síntesi, tot hauria de ser més fàcil, més ràpid, més senzill i menys complicat. I les mesures de competitivitat, per ser coherents i justos haurien de ser per a tots sense excepció, per a totes les empreses, però també per a totes les administracions.

Ens fan falta mesures econòmiques, fiscals, laborals per incentivar la no-deslocalització de les nostres empreses, mesures que ja han adoptat en alguns dels països més importants de la Unió Europea.

Al costat de la coordinació entre els diferents departaments per prioritzar la formació, la innovació, la creativitat, el disseny, la imaginació en el producte, la tecnologia, la competència en idiomes, el coneixement en comerç internacional, en definitiva, la qualitat i la feina ben feta, fa falta que activem també aquells instruments institucionals de què disposem: servei d'ocupació, la formació continuada, etcètera. Si les empreses van bé, si l'economia funciona, si el treball és estable, tot el país hi surt guanyant i és Catalunya que va bé.

Un factor clau de competitivitat i d'equilibri territorial són les infraestructures. Cal que les infraestructures de Catalunya estiguin al nivell que Catalunya mereix i que exigeix la nostra economia i les nostres possibilitats de creixement futur. Hem de posar fi a l'endarreriment històric després d'anys i panys de ser capdavanters a la península. Hem de fer el que ens convé i fer-ho ben fet. Per exemple, no servirà de res ampliar el port de Barcelona si no fem l'ample de via europeu ni millorem els accessos al port o les sortides cap a la resta d'Europa. Per cert, no anem bé quan el túnel ferroviari pirinenc ens tocarà de peatge, novament, mentre els túnels de l'AVE a Espanya, els d'abans i els d'ara, són tots gratuïts. Si fem tot el que hem de fer, podrem captar l'importantíssim tràfic de mercaderies amb Àsia, que ara veiem passar de llarg per davant dels nostres ports i veure com van a parar a Holanda o a ports nòrdics.

I el mateix podem dir de l'aeroport de Barcelona, que fins ara ens ha servit per anar d'aquí a Madrid i de Madrid al món, quan el que volem és anar directes al món sense passar per enlloc, com Milà o Frankfurt volen a Amèrica sense escala a Roma o a Berlín. Per això el compromís de la Generalitat en boca del seu president ahir, de la voluntat d'aconseguir un aeroport transoceànic és un compromís enormement positiu.

Tenim aquestes carreteres nacionals que reben tot el trànsit que ve d'Europa o del País Basc i Aragó, petites, antiquades, desbordades per atendre aquest trànsit adequadament. Són el símbol de la deixadesa de governs anteriors cap a Catalunya. Com en són també els equipaments ferroviaris de tota dimensió. La xarxa ferroviària interior ha de modernitzar-se i ha de passar a la Generalitat. Si volem incentivar noves inversions necessitem millors infraestructures i més modernes, però també necessitem sòl industrial competitiu i barat, que no tenim aquí, però sí ben a prop. A més facilitats, lògicament, les empreses s'installen on millor les tracten.

L'Incasol i la Zona Franca haurien de ser eines útils per obtenir aquest sòl industrial.

Una altra pedra a la sabata: la manca d'energia suficient per atendre demandes que es produeixen i la seva mala qualitat. Són problemes a resoldre amb urgència. I també fer arribar les telecomunicacions més avançades a tots els polígons industrials i una bona xarxa de transport públic fins a les grans àrees industrials.

La Catalunya moderna és aquella que inverteix en recerca i societat del coneixement. Som, per desgràcia, lluny dels estàndards europeus en aquests àmbits, i volem ser-hi a prop, com tants cops ha dit el conseller del DURSI, perquè si la innovació i la recerca són motors de creixement econòmic, no podem continuar destinant-hi la meitat del que s'hi destina a Europa. Hem de prioritzar activitats de recerca, de desenvolupament, d'innovació en nous sectors emergents, però també difusió d'innovacions en sectors tradicionals, de manera que al final de la legislatura ens posem a nivell europeu, com ahir ens anunciava el president. Per això haurem de vincular molt més la recerca pública amb la privada, implicar-hi més el món empresarial a través dels parcs científics i els centres tecnològics per superar les noves desigualtats que poden comportar les noves tecnologies de la informació i la comunicació, hem d'estendre l'ús d'internet a tota la població, amb desplegament de la banda ampla a tot el territori, liderant la modernització de les administracions i donant suport a la indústria catalana d'aquest àmbit. Potenciar aquest sector voldrà dir també ajudar a l'equilibri territorial i promoure la igualtat d'oportunitats, perquè això estén la modernitat tècnica a tot arreu, sense fronteres de territori, ni d'edat, ni de gènere, ni de classe social. Si sabem quina mena de país volem, sabem i sabrem que hem de competir en qualitat, originalitat i talent i no en mà d'obra barata, clandestina o no qualificada.

Catalunya, a més, ha de poder valorar els beneficis d'una economia de la identitat, un turisme referent de la Mediterrània, com vol el conseller, que tingui en la qualitat del servei i en la singularitat diferencial de la seva oferta l'atractiu principal. En una època on tot cada vegada és més igual, on cada paisatge ple de ciment s'assembla més a tot arreu, allò que anirà més buscat serà allò que serà diferent. I nosaltres tenim un espai geogràfic diferent, divers, de la platja a la neu, del Delta al Pirineu, de la Catalunya rural a la Catalunya urbana i internacional. I aquesta economia de la identitat és transversal perquè afecta el turisme, el comerç, la restauració, l'artesania, la indústria, el consum cultural, el transport. Tant de bo que la marca Catalunya fos garantia de qualitat, de confiança, de seguretat, que anés acompanyada d'una autoestima desacomplexada per les nostres coses. Però perquè arribi aquell dia en què la gent de fora valori les nostres coses, nosaltres hem de valorar-les primer. Hem d'apreciar més les nostres coses, com fa tothom amb les coses del seu país: l'oli, el vi, el cava, els fruits i els productes de la terra, la roba, el disseny, les arts de l'espectacle, els llibres, els músics, els cantants, els escriptors, els arquitectes, els pintors, els esportistes, els metges, els científics, els pagesos, els pescadors... Potser no seran sempre els primers o els millors, però són els nostres. I sense caure en l'autocomplaença estèril o el cofoisme

estúpid hem d'abandonar un cert autoodi, la hipercrítica rebentaire contra tot el d'aquí, la incomoditat amb el propi país, el menyspreu inconscient cap a les nostres coses, aquesta mena de vergonya de ser el que som que senten alguns i que no és més que símptoma de provincianisme i de mediocritat.

Sense un mínim patriotisme tranquil, democràtic, civil no hi ha civisme, i sense civisme no hi ha ciutadans. I si nosaltres no valorem el que és nostre, no ho farà ningú. Estimar aquest país amb un apassionament prou racional com per saber veure que allò que no rutlla podem millorar-ho. I ja ho sabem que la llengua no és només cultura i que la cultura no s'acaba amb la llengua, però també que no hi ha cultura nacional sense llengua nacional, enlloc. I el respecte a la llengua, a l'ús de la llengua, a la promoció de la llengua és també una forma d'autoestima.

Si nosaltres no fem servir el català sempre i en tot lloc, qui ho farà? La llengua catalana només ens té a nosaltres i a tots els arribats de fora, nous catalans que volen compartir-la i assegurar-ne també el futur.

Em sembla francament molt encertada la idea d'una casa o d'un casal de les llengües, de totes les llengües, però si no volem que la nostra en sigui una més de les que aparegui com aquelles que van de mal borràs, ha arribat l'hora de la veritat per al català; perquè sigui la llengua comuna i d'acollida per a tothom, de dins i de fora, no podem acceptar al segle XXI que la situació del català, no només a Espanya, sinó a Catalunya, sobretot a Catalunya, sigui la que és. No podem acceptar que a la Unió Europea no tingui el català drets que tenen altres molt menys parlades que la nostra. No podem acceptar que la ignorància o la mala fe continuïn el ridícul científic d'atemptar contra la unitat de la llengua. Això s'ha d'acabar, i ràpid. No pot continuar havent-hi, per exemple, a la web de La Moncloa dues versions en la mateixa llengua de la Constitució europea, en dues variants dialectals –català central i valencià–, com no n'hi ha set en les variants de l'espanyol. Una de les dues ha de ser retirada d'immediat, per dignitat i per ciència, i no importa quina.

Som un poble amb un enorme potencial cultural, amb figures i aportacions de prestigi arreu del món, amb sectors potents, com l'editorial, el plàstic, el teatral, el musical, però insuficientment desenvolupats en les modernes indústries. Si com s'assegura sovint som bàsicament una cultura, hem de tenir instruments propis d'una cultura del segle XXI, hem de facilitar la tasca als creadors i als agents culturals i també l'accés de la gent al consum cultural habitual.

Però només serem una nació socialment avançada si situem l'educació al centre de tota estratègia de govern, si assegurem que tothom tingui les mateixes oportunitats de prosperar i fem possible una sanitat més humanitzada i de qualitat.

Perquè això sigui així, a través del pacte nacional per l'educació i una llei pròpia, hem d'arribar a acords amb tots els agents implicats: professorats, famílies, ajuntaments, escoles concertades, conjunt de la comunitat educativa i de tots i cadascun dels grups parlamentaris. Quan en altres indrets de l'Estat cada alumne té el seu ordinador, els llibres de franc, el transport escolar fàcil

i gairebé personalitzat, nosaltres encara hem de gestionar l'herència de joves en barracons, i no ens ho podem permetre.

El sistema educatiu públic, l'eix central de l'educació a Catalunya, ha de comportar millorar els centres públics en personal, en instal·lacions, en equipaments, en material, i també les retribucions i la consideració social dels mestres, i un pla de xoc contra el fracàs escolar, i reconduir l'ensenyament de llengües amb resultats més positius que fins ara, i reforçar, com ja va anunciar la consellera, molt més la formació professional.

I al costat de l'educació, la salut. L'assistència primària com a nucli bàsic del sistema sanitari; les polítiques de prevenció, de promoció de la salut, salut mental, sinistralitat en el trànsit, addiccions, noves malalties, salut laboral... Un país modern, competitiu, no es pot permetre tantes morts evitables en el treball.

Una sanitat de qualitat val diners, i ara nosaltres no els tenim, sense recursos no podem garantir les polítiques de salut més encertades. Una societat cohesionada requereix atenció social als col·lectius més vulnerables, contra la pobresa i l'exclusió social, al costat de les famílies, al costat de la gent gran, de la infància, de les persones discapacitades.

Però la política social d'un govern progressista –com sap molt bé la consellera– no és només una política contra la marginació i l'exclusió social, és una política a favor de la majoria, per a tota la societat. Cal universalitzar els drets socials, amb prestacions que assegurin benestar i qualitat de vida per a tothom. I si treballa dir riquesa, com més increment de dones hi hagi en el món del treball, més augmentarà també la riquesa del país.

I cal augmentar la despesa pública social per posar-nos al nivell dels països i les regions més avançades d'Europa, perquè ara no hi estem.

Tenim un milió de joves entre quinze i vint-i-nou anys; tenim la generació de catalans més preparada de la nostra història com a poble, universitaris, professionals, amb programes d'estudis a l'estranger, però tenim també precarietat laboral. Els joves catalans tenen vint-i-dos punts de mitjana superior de precarietat del que passa a Europa. I la meitat d'accidents laborals a Catalunya, per desgràcia, els pateixen joves de menys de vint-i-cinc. I sabem quin és el preu de l'habitatge. Són obstacles a l'emancipació juvenil que arrosseguem de fa molt de temps i que requereixen més inversió en aquells sectors que afecten directament els joves i el ple desplegament del Pla d'ocupació juvenil de què disposa el Govern.

La nova Catalunya necessita nous instruments, un nou estatut, un nou instrument institucional per als nostres temps. Esquerra Republicana reclamem aquest nou Estatut des de 1979, i durant anys hem estat sols reclamant-lo. Ara constatem amb satisfacció com el nostre discurs, el discurs de sempre –més poder polític i més recursos, un altre estatut i fi del dèficit fiscal–, ja ressona, i ressona prou bé, a banda i banda de l'hemicicle.

El nostre Estatut va ser elaborat quan no feia quatre anys de la mort del dictador. Amb totes les pressions dels poders fàctics del moment. És un estatut que no

contempla realitats evidents a la Catalunya d'avui: ni la immigració, ni l'ingrés a la Unió Europea, ni les noves tecnologies. És un estatut, a més a més, que des del punt de vista democràtic la majoria de ciutadans i ciutadanes que avui poden votar a Catalunya no el van votar perquè en aquell moment no tenien l'edat.

En aquest punt hem de ser molt clars. No hem de fer l'Estatut d'autonomia que agradi a Madrid, que tranquil·litzi Madrid, que convingui a Madrid o que accepti Madrid; hem de fer l'Estatut que ens agradi a nosaltres, que ens tranquil·litzi a nosaltres, que ens convingui a nosaltres i que acceptem nosaltres. A Catalunya, ningú no entendria que després d'haver esperat vint-i-cinc anys ara acabéssim fent l'Estatut de La Moncloa quan el que hem de fer és l'Estatut de la Catalunya de principis del segle XXI.

A Esquerra Republicana estem per un gran estatut amb una gran majoria, la màxima possible, però no estem per un gran consens si això vol dir fer un estatut petit. Està molt bé que el teixit associatiu hagi comparegut davant del Parlament; ara cal que hi continuem implicat tothom –entitats, associacions, ciutadans– i que ens mobilitzem tant com calgui perquè surti fort d'aquí en defensa dels nostres interessos. Un estatut que ja vagi a Madrid amb l'ambició petita quedarà esmicolat pel camí i quan hi arribi no en quedarà res, i tant de bo que no calgui, però si hi ha bloqueig, retard o desfiguració de l'Estatut, haurem de fer allò que diu el pacte del Tinell: consulta general a la ciutadania perquè el poble català parli amb llibertat.

Autogovern i política social no sols són compatibles, és que són inseparables. Si decidim sobre la vida quotidiana de la gent, és això el que fem. No som un grapat de províncies, som una nació, ens recordava ahir el president de la Generalitat, amb naturalitat. I les nacions s'autogovernen elles, no unes altres; les nacions no demanen permís, les nacions no accepten que ningú les tuteli. Diu la cita: «Un poble que té 6 milions d'habitants, un poble que és econòmicament molt fort, un poble treballador, dotat, un poble que va a més, conscient de la seva força i el seu valor, un poble així no pot quedar-se sota una tutela. Un poble amb autoestima, un poble que disposa de considerable nombre d'habitants, un poble educat, no pot tolerar una situació en la qual no és l'amo del seu destí polític.» La cita és de Masaryk, el líder txec quan la nació txeca no era estat sinó que formava part d'un altre estat, i parlava del poble txec, però també podia ser vàlida, ben vàlida, per a tots nosaltres.

Si l'Estatut té aspiracions ambicioses, com volem, hem de signar l'acord nacional per l'autogovern i discutir-ne les regles del joc. Per això, senyor president, fóra bo que convoqués una reunió amb els líders dels diferents partits per parlar-ne conjuntament.

El pacte, el pacte del Tinell, és un govern..., és el resultat d'un acord d'un govern ambiciós, de canvi, que mira lluny. Però siguem clars també aquí: pot quedar en paper mullat si no té els recursos per fer-lo possible. Sense el finançament adequat, el pacte del Tinell pot ser inaplicable, sense el finançament adequat no podem garantir la plena justícia social a Catalunya, i en canvi se'n poden veure perjudicats la cohesió social, l'equilibri territorial, l'acolliment de la immigració, la moder-

nització del país, les tecnologies, les infraestructures, el dinamisme econòmic de l'empresa catalana, el nivell cultural de la societat.

El principal obstacle per complir plenament el pacte del Tinell és un mal finançament, el principal obstacle per al futur de Catalunya és un mal finançament, i hem de ser capaços de superar aquest obstacle. I no és que Catalunya no generi prou recursos per autogovernar-nos, el problema és que no som nosaltres qui els administra, ni qui els ha administrat durant tots aquests anys. Només amb el dèficit fiscal d'un any, amb el que se'n va a Madrid i no torna, podríem doblar el pressupost anual de la sanitat catalana no un any, sinó dos. I això s'ha de saber.

Aquí hi ha d'haver un canvi radical en les regles del joc i un concepte diferent de la solidaritat. Una cosa és la solidaritat i l'altra la presa de pèl. I portem massa anys de presa de pèl mani qui mani. Diuen que qui paga mana; deu ser veritat a tot arreu excepte aquí. Catalunya està cansada de pagar i no manar, no poder decidir, no poder establir prioritats, no poder ser tan solidaris com voldríem amb tants pobles, tants territoris i tantes causes arreu del món, començant pel nostre poble, el nostre territori i la nostra causa. O no hem de ser solidaris, per exemple, amb aquest 17,5 per cent de famílies pobres que hi ha a Catalunya? Si no en som nosaltres, qui en serà? On en seran? Quina solidaritat és aquesta que no pot començar a Catalunya lliurement però que s'acaba sempre a Espanya obligatòriament? Tots hem de ser solidaris, no només nosaltres; els uns amb els altres, no només els altres amb els uns. O és que ha de durar tota la vida, això d'anar pagant?

Nosaltres volem continuar sent solidaris, volem ajudar, volem cooperar, però volem que en siguin també amb nosaltres, en altres territoris, si no amb diners, amb actituds. Ja anirem pagant mentre formem part de l'Estat espanyol, però ja n'hi ha prou de mentides sobre Catalunya, prou de tòpics, prou d'ignorància, prou de mala fe. Ja anirem pagant –no sempre, perquè això no pot ser etern–, però que ens ho tornin amb solidaritat, amb solidaritat amb la nostra llengua, amb la nostra cultura, amb la nostra voluntat de tenir un lloc al món tal com som.

Navarra, on no mana precisament l'esquerra *abertzale*, sinó el PP, té un alt nivell de qualitat de vida, té una inversió pública per habitant de 4.823 euros, i la Generalitat de 3.351 per cada català, i ningú no els diu inso-lidaritis, entre altres coses perquè no en són.

Cal la publicació de les balances fiscals per posar fi a la mentida; cal la fi de la falsedat gràcies a la qual algun cactic porta anys vivint del *cuento* –i que mestre Fabra em perdoni–, del *cuento* de la pretesa insolidaritat de Catalunya. La nostra solidaritat ha servit més per reforçar nacionalment en clau uniforme l'Estat que no per modernitzar-lo amb criteris d'eficàcia. Grans i modernes i gratuïtes carreteres per on passen pocs cotxes, més funcionaris que enlloc, però menys empreses que en cap altra banda. Això no té res a veure amb el sentit comú ni amb la solidaritat. Tot això ha de canviar, hi ha d'haver un canvi de debò. I aquí el PSOE cal que estigui a l'alçada, perquè té una segona oportunitat d'arreglar les coses, segona oportunitat que per

molts catalans és també l'última oportunitat abans de fer un pensament.

No es tracta que no paguem tants impostos, sinó que els administrem nosaltres i que ho fem millor. Catalunya no pot esperar més: la salut, el benestar, el progrés, la llengua, l'atenció a la dependència, l'extensió de la banda ampla, la integració de la immigració no poden esperar més. Resoldre això és fer país, és ampliar la base social del catalanisme, és fer patriotisme social d'una pàtria inclusiva, i no cal dir que, en la negociació per un finançament just amb Catalunya, esperem que la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat tingui el paper que li correspon.

Amb un estatut a mig gas i pocs diners, Catalunya no avançarà prou, i sé que el Govern vol que avanci, però sense diners, ho sabem tots, no hi ha política. De què ens serviria ser una nació, si no poguéssim assegurar pertànyer a una nació de benestar i de qualitat de vida? Amb un estatut potent, el que ens fa falta, i els recursos que també ens fan falta, tenim l'oportunitat de fer un gran país. I el volem fer.

Volem, com deia el poeta, una nació «culta, rica, lliure, desvetllada i feliç». I això vol dir parlar d'un nou civisme, oferir oportunitats i exigir responsabilitats als ciutadans i ciutadanes, al Govern, als partits, als polítics. La gent ha de saber que no es pot colar al metro, que no podem fer sorolls a la matinada, que no podem embrutar els carrers o fer malbé els espais públics. I els governs hem de saber que hem de millorar el transport públic, i les carreteres, i els trens, i la gestió dels residus, i tantes coses que són les que et fan sentir orgullós de pertànyer al teu país.

Volem una nació incompatible rotundament amb la violència de gènere contra les dones, que en protegeixi les víctimes i que previngui el delictes, que rebutgi sense ambigüitats qualsevol forma de discriminació, que faci possible la visibilitat en l'espai públic de les dones, i els seus drets, els seus interessos, els seus valors, fins a arribar a una situació on els llocs, cada lloc, l'ocupi la persona més ben preparada, sigui home o sigui dona.

Volem Catalunya al món i un lloc al món per a Catalunya. No podem ignorar Espanya, seria irresponsable ignorar Espanya, però el món no s'acaba a Espanya, perquè abans que Espanya existís com a Estat, abans d'aquesta Constitució, abans d'aquest Estatut, Catalunya ja hi era.

Hem de beneficiar-nos de la política exterior de l'Estat que paguem, però hem de tenir també la nostra pròpia política internacional per defensar millor els nostres interessos en tots els terrenys que no sempre tenen per què coincidir amb els de l'Estat. Hem de trobar-nos a la Unió Europea tal com som, no d'una altra manera. Per això, senyor president, com que som al mateix Govern però no al mateix partit, nosaltres votarem no a la Constitució europea. Entre altres coses perquè cap, cap ni un dels vuitanta punts o conclusions de la Convenció catalana sobre aquest tema no han estat recollits enlloc de la Constitució. Volem un territori equilibrat i parlarem de com l'organitzem, no un conseller, ni dos ni tres ni quatre, sinó tots, el Govern, el Parlament, la societat sencera.

No em puc estar, arribat en aquest punt, de felicitar el conseller de Governació, perquè en nom del Govern ha fet possible aquest Pla únic d'obres i serveis, que tant i tant ha beneficiat els municipis petits del país al marge de tot sectarisme de partit. Això és fer país i defensar el territori de debò.

I hem de garantir la continuïtat de vida econòmica a la Catalunya rural i de muntanya, no només com a reserva de cap de setmana dels urbanites i metropolitans, sinó que té sentit per ella mateixa. I això vol dir cuidar la pagesia, cuidar la gent que decideix quedar-se a viure als pobles, que tinguin bones carreteres, educació, oferta sanitària, transport, internet, cultura, i aprofitar aquesta xarxa magnífica de ciutats petites i mitjanes, i planificar bé el territori i l'ús del sòl amb criteris supramunicipals, per posar fi al desgavell d'ara que destrueix territori, consumeix recursos i energia de forma exagerada, i fixar un bon model sostenible, amb futur, on parlem amb valentia de tot, de residus, d'abocadors, de nova cultura de l'aigua, de litoral. I parlarem de la Llei electoral, la Llei que ha de tenir en compte el vot de cada persona, el paper de cada zona del territori en el conjunt del país, si és que no volem desestructurar-lo definitivament, perquè també ens hi juguem molt. Si no ho fem bé, comarques com el Pallars, la Terra Alta o el Priorat potser ja no caldrà ni que vagin a votar. Clar que, entre poc i massa, la mesura passa. Per això estem convençuts que algú que pugui posarà fi a la perplexitat que significa que províncies amb noranta mil habitants tinguin el mateix nombre de senadors que Barcelona amb cinc milions.

Aspirem a allò que Prat anomenava «disposar d'una terra estructurada». El somni de la Catalunya ciutat de fa un segle continua vigent, la possibilitat d'urbanitzar la quotidianitat, de fer arribar els avantatges de la civilització. Tenim un gran país amb una gran metròpoli com Barcelona com a capital, som gent dinàmica, amb iniciativa, emprenedora, amb idees, amb imaginació, gent preparada, competent, amb il·lusió pel futur. Ara ens cal una actitud més constructiva, una visió més optimista, una mirada més positiva per avançar.

El president

Honorable diputat...

El Sr. Carod-Rovira

Acabo. Hem de superar estructures rovellades que impedeixen que la gent treballi de gust. Hem de preparar-nos, formar-nos, a punt pels canvis que vindran. Ara ens cal la valentia suficient per no fer ni un pas enrere en defensa dels nostres interessos. Podem fer, perquè el país s'ho val, la millor Catalunya de la història. Ara és l'hora de la veritat i no ens podem equivocar.

No fa gaires setmanes, en la seva intervenció a la Convenció del Partit Demòcrata, Bill Clinton assegurava: «No voldria, després del panorama que els he dibuixat, que es fessin una idea pessimista de la nostra situació. De fet, no tinc cap dubte que finalment els Estats Units sabran adoptar les decisions correctes encara que sigui després d'haver aprovat totes les altres.»

Senyor president, senyor conseller en cap, senyores i senyors diputats, Catalunya no es pot permetre el luxe

d'equivocar-se tantes vegades com els Estats Units. No hi ha res impossible quan un poble s'ho proposa i té els dirigents adequats per encomanar convenciment, seguretat i il·lusió i conduir el procés fins arribar-hi. I, com diria el poeta, cridem ben fort i que tothom ho escolti, que tot està per fer i tot és possible. Doncs, si és possible, fem-ho.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president... Senyores i senyors diputats, senyor Carod, recordo que fa uns mesos ens vam trobar al nostre despatx i vostè i jo vam acordar que hi havia dues coses que en aquest país calien: una era vibració, sentiment, capacitat per part del poble de Catalunya de visualitzar la seva existència com a poble d'una forma clara, d'una forma potent, d'una forma compartida. Crec que estem en el bon camí en aquest sentit, crec que hem donat mostres de ser capaços de trobar escenaris i de trobar ocasions en què aquesta catalanitat joiosa, amb força, conscient de la seva història, esperançada en el seu futur es pot manifestar. Crec recordar també que en aquell moment vam parlar de la necessitat de tenir una bona història del que ens passa i del que ens ha passat –del que ens ha anat passant–, i sobre això jo crec que, en canvi, hauríem de millorar, perquè, curiosament, aquest país que està tan impressionat per la seva pròpia història, tan influït pel fet d'haver-la tingut i després haver-la perdut, no ha excel·lit en els darrers vint-i-cinc anys en el coneixement profund del que aquesta història era realment. I, per tant, serà important també que tot el que vagi passant, tot el que estigui passant i tot el que ha passat recentment sigui ben conegut. Crec que hem de fer un esforç important en aquest sentit.

Vostè, senyor Carod, jo crec que ha copsat millor que ningú el canvi que calia en aquest país, i li ho haig de dir clarament. Si vostè no ho hagués copsat, no n'hi hagués hagut. Per tant, no és només que vostè tingués la clarividència de veure el que havia de passar, el que calia que passés, sinó que va tenir la decisió de fer que allò que vostè pensava que havia de passar efectivament passés. I crec que el país li ha d'estar agraït. D'aquí a afirmar que un sol partit ha dissenyat o està dissenyant el govern de Catalunya i el seu futur, hi ha un pas que jo no m'atreveria a donar, ni del meu propi partit ho diria.

Lluís Companys. Vostè ha parlat de la necessitat no solament de proclamar el desig, no per part de Catalunya sinó també per part de les Corts espanyoles, i la voluntat d'anullar la sentència que el va fer morir, també la de demanar perdó per part del Govern espanyol en nom de l'Estat espanyol. Sobre el primer li haig de dir que estic segur que l'homenatge que li retrem el dia 15 d'octubre serà una bona mostra que la primera part dels desitjos que jo he dit, que vostès van manifestar, serà acomplerta. Dit això, hi ha dubtes sobre la identitat de

qui és que ha de demanar perdó, i crec que ha predominat en el Congrés espanyol la idea que no era aquest el Govern, o no era aquest l'Estat, el Govern de l'Estat que havia de demanar perdó perquè molts dels seus components se sentien ells mateixos agredits, ells personalment, amb les seves famílies, la majoria..., morts que han tingut, familiars, etcètera, que van ser també assassinats durant la Guerra Civil o després de la Guerra Civil. Ara en parlaré un moment.

Dit això, és cert que ahir a la tarda vaig rebre l'excalcalde de Colònia, Alemanya. Vam parlar d'aquest tema, precisament, perquè era el tema del dia, i em va dir: «Willy Brand va anar a Polònia i quan va arribar a Polònia es va agenollar, va besar el terra i va demanar perdó en nom d'Alemanya», em va dir ell, que era socialdemòcrata. El socialdemòcrata Willy Brand en nom del Govern d'Alemanya va demanar perdó a Polònia. És cert que la situació era diferent, puix que estàvem parlant, precisament, d'una guerra internacional, entre dues nacions, no és així?, i no pas d'una guerra civil. Però sobre aquesta qüestió jo crec que se'n pot seguir parlant. Però deixi'm assegurar-li que les interpretacions podran ser les que siguin, però l'homenatge de la Catalunya democràtica i autònoma i de l'Espanya plural i democràtica a Lluís Companys serà un homenatge sincer i un homenatge digne, en la mateixa muntanya on el van afusellar.

Miri, hi han coses amb les quals és sempre millor actuar, crec, amb el màxim de respecte als sentiments compartits i al rigor històric. La detenció de Lluís Companys pels nazis a París, la conducció de Lluís Companys a l'Espanya franquista de 1940, el fals judici que se li va fer i el seu afusellament a Montjuïc, són esdeveniments que han marcat profundament la nostra història política dels darrers seixanta, setanta anys. I deixi'm dir de passada que crec que Lluís Companys va ser considerat per bona part de la dreta catalanista com un polític menor a qui la seva digna mort honorava. Joan Reventós a mi em va ensenyar, ens va ensenyar, des de joves, a honorar la figura de Lluís Companys per la seva mort i per la seva vida, per la seva vida política. Companys, el tercer entre els meus predecessors directes en el càrrec que tinc l'honor d'ostentar, si descomptem el president Irla, que ho va ser només a l'exili, mereix un homenatge per part, no ja del Govern català, sinó del Govern espanyol. I el tindrà, i el tindrà ben aviat a Montjuïc, on va morir i on reposen les seves restes. La tomba que li va construir l'Ajuntament de Barcelona presideix jo crec que dignament el Fossar de la Pedrera, altrament un terreny abandonat no fa tants anys, i avui un lloc molt digne. I dir que desenes i desenes de morts, assassinats per l'exèrcit de Franco, descansen allà, i –diguem-ho tot– desenes i desenes d'assassinats per les patrulles revolucionàries durant la Guerra Civil. Els noms dels primers, els noms d'aquells que s'han pogut documentar, són inscrits a les columnes que presideixen l'entrada del Fossar, bellament aranjat per la urbanista Beth Galí. Els noms dels segons, dels que van ser morts aquí per aquelles patrulles incontrolades –aquí–, no han estat recopilats ni inscrits i crec que algun dia ho hauran de ser.

Poc després de la reinauguració del Fossar, recordo que el president del Parlament, Heribert Barrera, em va as-

senyalar que la l'efígie eqüestre del general Franco encara presidia el cim de Montjuïc en el recinte militar que ara ha estat retornat a la ciutat. Ja el vam treure, el vam treure i el vam posar en un racó a baix, en el Museu Militar; hi és, però a baix.

Així és com s'escriu la història, lentament, massa lentament, com demanen els sentiments enfrontats, els records, els principis, la fidelitat d'uns i altres a llurs pares i a llurs herències polítiques i culturals. Però diguem-ho aquí, per si no s'ha dit mai, la Guerra Civil va ser una guerra incivil, injusta, una taca a la democràcia, un assaig del feixisme europeu que els aliats van fer veure que no els concernia, un assaig exitós del feixisme europeu. M'imagino que saben que l'any 44 Roosevelt va confessar al seu secretari d'Estat: «El meu gran error ha estat la no-intervenció en la Guerra d'Espanya.»

La història, en efecte, hauria pogut ser diferent, i ara això no té rellevància, ja hem superat en gran mesura les ferides d'aquesta història. Demano a tots un esforç per administrar la situació que vivim amb la consciència clara que ens ha tocat de viure un dels períodes més positius de la nostra vida col·lectiva. I demano també que no s'interpretin aquestes paraules com un intent de refredar el debat polític, que ara hi torno tot seguit. Si el debat no fos calent i viu com ho ha sigut aquest matí, i a voltes acarnissat, la democràcia a casa nostra estaria malalta i, precisament, la democràcia és el millor que tenim.

Federals a Europa i sobiranistes a Catalunya. Senyor Carod, horaris, salaris, beques..., en fi, no hi ha res que vostè hagi deixat en el tinter.

«Tot allò que no decideixi Brussel·les», diu, «no ho ha de decidir Madrid.» Brussel·les és encara –dic «encara»–, per voluntat pròpia, una suma de Madrid, és poc més que una suma de capitals, que una suma d'estats, i jo crec que és la subsidiaritat, és la proximitat, són aquests principis el que cal preservar i el que cal predicar i el que cal aconseguir que siguin llei a Europa; que ja ho són des del punt de vista moral, però no encara, no totalment des del punt de vista formal.

Vostè parla de la immigració sense límits, i en parla amb inquietud. Miri, m'he cansat de dir-ho, no és tant parlar el que hem de fer amb la immigració, no és tant, tampoc, no fer res, no és tant suposar que tots els que vénen són molt bona gent i que ells sols ho arreglaran tot, no; però és que jo sé, perquè tenim l'experiència que s'ha fet, que es pot aconseguir que els barris, que les escoles, que l'entorn social en què la immigració s'ha integrat, s'integri. Si s'hi posen els mitjans, si s'hi posa la voluntat, si s'hi posa, també, evidentment, la capacitat que puguem arribar a tenir de controlar el flux. Però, he sentit tantes vegades discursos que deien que això no podia ser, i, tanmateix, no posant sobre la taula els mitjans perquè no sigui, que, em permetrà que li digui que és en el primer que hem d'esmerçar la major part dels nostres esforços i no en l'esperança, una mica vana, que posarem un topall, que posarem obstacles a un fenomen que en aquest moment no podem controlar. Això no vol dir que hi hàgim de renunciar, seguirem intentant controlar aquest flux i fent-ho d'una manera millor que no pas ho ha fet l'Estat espanyol. Possiblement tinguem algunes competències més en

aquest terreny, però li ben asseguro que la batalla de veritat es dona als barris on això finalment arriba, amb major o menor quantitat, i que aquesta batalla no és necessàriament una batalla perduda.

Si vostè va..., jo què sé, a les Cases d'en Garcia, de Manlleu, doncs, es trobarà que, efectivament, allà la batalla es va perdre, però si vostè va a determinats barris del Barcelonès nord, pot pensar que la batalla està, si més no, a punt de perdre's, i, tanmateix, hi han hagut barris diferents en què..., i més difícils, quasi diria, la batalla s'ha guanyat. Es qüestió —és cert— de molts diners, de molts esforços, de molta dedicació, d'una passió absoluta, de saber que no n'hi ha prou amb tenir una política immigratòria o una política sectorial, d'un ministeri, d'una conselleria, d'una regidoria d'un ajuntament, no..., han de ser tots alhora. I és per això que, com que aquest és un tema que precisament implica la combinació de les competències de tots, el conseller en cap i jo, en aquest tema, ens hi pensem dedicar i ens hi estem dedicant amb intensitat.

No espantem la gent més enllà del que ja ho està, davant d'un fet que sabem que encara que volguéssim difícilment controlariem. No podem rentar-nos les mans d'un problema que sabem que, creixent o no, seguirà existint i que no resoldrem simplement maleint-lo.

Deslocalització. En canvi, en aquest canvi diria: «No esverem més del compte.» Reubiquem part dels processos de producció de les nostres empreses allà on s'és més eficient. I, aleshores, no ens esverem que hi hagi empreses de Catalunya que s'installin sigui al Marroc, sigui a Algèria, sigui en d'altres països, a la Xina o a l'est d'Europa, si la part de la producció que deslocalitzen allà aquestes empreses, catalanes o no, és aquella part en la qual difícilment nosaltres seríem competitius, perquè la comparació entre els salaris que hem de pagar aquí i la productivitat que tenim, comparada amb els salaris més baixos que s'han de pagar allà i la productivitat també més baixa, però no tant més baixa, que hi ha allà, no ens permeten de competir efectivament.

Crec que una part de la reubicació, per no dir-ne deslocalització, s'ha de teledirigir. S'ha de tractar de fomentar amb alguna mesura justament perquè les empreses, perquè les matrius, perquè la recerca, perquè les decisions es puguin mantenir aquí i perquè altres empreses vinguin aquí i, des d'aquí, poder dirigir processos d'aquesta mena. Imaginar que en el món global, en el món obert, és possible de controlar que les empreses no es moguin d'allà on són, és somiar truites.

Tenim un pla d'internacionalització i aquest Pla d'internacionalització contempla, al mateix temps, la vinguada d'inversions aquí i la distribució d'inversions de les empreses catalanes fora d'aquí. Hem anat al Marroc, hem anat a Algèria, i hem vist què s'hi pot fer, en el terreny humanitari, en el terreny del control major de la immigració, precisament, de saber qui vindrà i com i com es pot seleccionar. I hem treballat també en el terreny de les inversions possibles.

Sap quan invertirà Algèria en els propers cinc anys, en els seus plans de desenvolupament de cinc anys? 50.000 milions de dòlars. Què volen els algerians? Els algerians tenen els diners, perquè tenen el petroli, perquè tenen el gas. Què volen de nosaltres? El *know-how*,

les empreses, els empresaris, els tècnics, els emprenedors, els professors, de vegades, les escoles... Què hem fet nosaltres? Nosaltres n'hem pres nota i hem parlat amb empresaris catalans per veure, i també amb institucions financeres, per veure fins a quin punt estarem en condicions d'enviar-hi tot allò que cal enviar perquè aquests diners no es malmetin i es puguin gastar amb eficàcia i, al mateix temps, en benefici de l'ús de recursos, de l'ocupació de recursos que nosaltres tenim. És aquest el camí que seguirem.

Vostè diu: «Si les empreses van bé, tot el país va bé.» Hi estic absolutament d'acord. El que succeeix és que a nosaltres ens paguen no per portar les empreses, sinó per conduir el país. I el país ha de dir a les empreses no el que han de fer, que no serviria de res, sinó quins són els límits que no poden ultrapassar o quines són les orientacions que haurien de seguir perquè el conjunt de les empreses, que són el país amb el conjunt dels treballadors, vagi millor.

Vostè ha parlat d'infraestructures, ha parlat del tren, ha parlat de l'aeroport... Ahir vam inaugurar la tercera pista de l'aeroport de Barcelona..., *santo y bueno*, que diuen els castellans, no? Però també és cert que, després, quan ens anava explicant el director d'Aena què se'n faria, resultava que aquesta tercera pista que, havent-n'hi dues, és un increment del 50 per cent, en principi, doncs, no es traduïa en un increment del 50 per cent dels vols, no només perquè encara no hi ha la demanda, que encara no hi és, efectivament, sinó, a més, perquè hi han determinades dificultats tecnològiques que s'hauran d'anar vencent.

Xarxa ferroviària, xarxa ferroviària interior, deia vostè, «portar-la des d'aquí». Miri, aquesta batalla ja la vam començar nosaltres des de l'oposició, de fet. Recordo ja fa una colla d'anys com els anàvem dient en els responsables, en aquell cas, del PP i el seu ministre Álvarez Cascos, els desbordàvem per la dreta, per dir-ho d'alguna forma, allò que se'n diu «desbordar per l'esquerra», però, en el cas de Cascos se l'ha de desbordar per l'altre cantó, és clar... I li dèiem: «Escolti, faci el favor de privatitzar l'aeroport de Barcelona, parcialment. Ens quedarem el 25 per cent, el que en diuen l'acció d'or, el *golden share*, el sector públic, i amb això en tenim prou, perquè a Nàpols ho han fet, i ho ha fet un alcalde comunista, per cert, que era molt intel·ligent i des d'aquell moment l'aeroport de Nàpols va començar a funcionar molt millor que no pas el que havia funcionant fins aquell moment. (*Remor de veus*.)

Mirin, jo espero —jo ho espero—, senyor Carod, que vostè hi estigui d'acord —jo ho espero, senyor Carod, que tots hi estarem d'acord—, que el que convé a l'aeroport és no només un bon funcionament intern, sinó també una bona comunicació. I és en aquest sentit que ahir, amb el conseller de Política Territorial, indicàvem a la ministra que el que cal és, a més a més de fer el que ja han decidit de fer, que és fer arribar l'alta velocitat a Barcelona l'any 2007, doncs, anar plantejant seriosament un llaç que relligi l'aeroport, l'aeroport del Prat, amb la línia principal de l'alta velocitat de forma que més endavant no se'ns pugui dir —d'aquí a uns anys no se'ns pugui dir— que aquell aeroport que estava tan ben dissenyat tanmateix fracassa perquè les seves comunicacions no són les que haurien de ser.

Recerca i coneixement..., banda ampla a tot el territori. No és fàcil..., és fàcil de dir i no és fàcil de fer, ja li ho dic: la banda ampla a tot el territori és alguna cosa que hem predicat en aquesta mateixa cambra quan estàvem a l'oposició i que se'ns va prometre que seria..., l'any 2002 havia de ser, no va poder ser, perquè és molt més complicat segurament del que s'havia pensat inicialment. Ara hi han altres maneres de fer arribar la banda ampla que purament a través del cable, i, per tant, serà una mica més fàcil; però, efectivament, jo no sé si vostè és conscient de la importància d'aquest repete, puix que l'ha dit segur que sí; en tot cas, és difícil, però aquí ens hi juguem moltíssim. Perquè, miri, tots els temes de les comarques allunyades, tots els temes del centre, tots els temes del Pirineu, per exemple, tenen molt i molt a veure, precisament, amb la necessitat i la capacitat que tinguem, que tinguin, de construir una accessibilitat ni que sigui virtual important, i ferroviària, no només virtual, sinó també física, però la virtual i la del coneixement és enormement important perquè, probablement, això és el que pugui donar el tomb als hàbits de residència i a les decisions que es prenguin sobre la localització de les persones, i les persones que estan en fase d'estudiar, en fase d'invertir, en fase d'emprendre, no?

Per tant, per nosaltres, com sap perfectament el conseller Carretero, el que juguem fort en el Pirineu és perquè el Pirineu tingui els recursos d'accessibilitat, de comunicacions, no només ferroviàries i rutes, sinó, també, en el terreny de la distribució dels coneixements i tingui també els recursos per poder-hi fer front. De vegades discutim respecte d'on han de sortir aquests recursos, doncs, segurament, que una part hauran de sortir, directament o indirectament, d'aquells consumidors de la gran ciutat que es plantegen traslladar-se al Pirineu o a altres comarques i que, possiblement, no estan pagant el preu de les seves decisions i els costos de les seves decisions, però, en tot cas, no ens barallarem per això. Sabem clarament que volem fer una aposta important, molt important, per al Pirineu, com l'estem fent per a l'Ebre, i que no pararem fins aconseguir que del Pirineu es pugui dir que no només és fantàstic, vist des de lluny, que només és meravellós per al cap de setmana, sinó que és una terra on s'hi pot viure, estudiar, treballar i emprendre. Aquesta és la nostra voluntat.

Llengua. Ja li he agraït la iniciativa que vostè va tenir en el moment que em va demanar una primera entrevista. De fet, n'hi va haver dues: una, que no es va saber, en la qual vam parlar dels dos temes que he dit al principi, i una altra que es va saber més que va ser aquesta, sobre la llengua. I li he de confessar que no esperava, de debò, que arribéssim fins allà on volem arribar i que ens hi haguessin... (*Rialles.*) No, no..., no pensava que fóssim capaços d'arribar fins allà on volem arribar amb la velocitat amb la qual hi estem arribant, crec. Estem anant més enllà i més de pressa, en tot cas, del que jo en aquell moment m'imaginava, i li confesso, amb tota sinceritat, que li hem d'agrair, a vostè, l'empenta que va tenir en aquest camp i la constància que ha tingut a seguir i perseguir un objectiu que crec que és absolutament just, que no serà fàcil d'aconseguir, però que, li ho confesso, ho reitero, que fa uns mesos no creia tan possible d'aconseguir. Vostè parla

d'altres prioritats, parla de l'educació, de la salut, del treball, etcètera. Sobre aquestes qüestions, per descomptat, que no discreparem.

I vull acabar. Espero que la seva força política entengui que la col·laboració, com a força important, en el Govern tripartit, és el primer pas per fer d'aquest país la Catalunya que havíem imaginat, la Catalunya que havien imaginat, ja, segurament, els nostres avis i els nous vinguts de després, dels anys trenta, quaranta, cinquanta, que ara són part essencial del «nosaltres» català, del que ara som.

Acabo amb l'Estatut, l'Estatut nou: farem les reunions que calguin per tirar endavant l'Estatut, les de tots els partits, les d'un a un, de dos en dos..., totes les que convinguin perquè sigui possible, no crec que sigui fàcil que en una reunió de líders es puguin esbandir tots els problemes, evidentment. Però, n'he parlat aquest matí —n'he parlat aquest matí—, amb l'honorable senyor diputat Artur Mas. Penso que ens hem de veure, efectivament, ens hem de veure ell i jo, ens hem de veure vostè i jo, ens hem de veure junts, i junts també amb la resta de partits. I ho farem.

Jo segueixo pensant —jo ho segueixo pensant— que és possible que l'Estatut..., jo n'estic convençut que és possible que l'Estatut surti d'aquesta cambra amb una gran, gran majoria, si pot ser per unanimitat. Altres ho veuen una mica més difícil. Jo penso que no és impossible. En tot cas, és cert —és cert— que amb això no n'hi haurà prou. Nosaltres podem fer el millor dels estatuts i aquest Estatut pot ser aprovat a Madrid, i, tanmateix, també és cert —també és cert— que la Constitució, segons el que digui, pot desvirtuar sense contradir el que l'Estatut ha estatut, per dir-ho així.

És a dir, nosaltres podem fer un avenç molt important, nosaltres podem incloure una terminologia i uns conceptes que no hi eren fins ara. Jo estic d'acord amb vostè: l'Estatut i la Constitució es van fer a pocs mesos, quasi, de la mort del dictador, i, per tant, van molt influïts, vénen molt influïts pel que en aquell moment es podia fer. Això no vol dir que aquesta consciència clara, que és temporal, que és històrica, i, per tant, tothom l'hauria de veure igual, la vegi tothom igual a tot Espanya. No és així —no és així. En tot cas, el que és evident és que avui ens toca de posar al dia allò que en aquell moment va ser extraordinàriament valuós, important i valent, i posar-ho al dia vol dir tractar d'esbandir o de prescindir d'aquelles coses que eren estrictament del moment, que eren obligacions del moment; quasi diria tics del moment, expressions del moment. O impossibilitats també idiomàtiques, d'utilitzar determinades paraules que en aquell moment no era possible utilitzar. No era factible i tots aquells que vam votar la Constitució vam, en fi, acceptar que era així, no?

I tanmateix ara podem dir-nos que allò que en aquell moment no podia ser ara pot ser. Crec que aquest pas s'ha de fer. És cert que la Constitució és filla d'un moment de transició, però hem de saber també que l'Estatut ha d'arrossegar la Constitució. O altrament és possible que aquí ens quedem, en fi, totalment satisfets de l'Estatut que hem fet i a fora no en facin cas. I a fora no en facin cas no perquè no s'aprovi, sinó perquè les lleis que vinguin després, o la mateixa Constitució, de-

valuïn generalitzant el que primer se'ns ha donat a nosaltres particularitzant.

És a dir, per dir-ho molt clarament: nosaltres podem ser nació, nosaltres som una nació. I ho diem amb orgull i ho diem amb emoció, senyor Puig, eh? Perquè veig que vostè..., en fi, a vostè no li conec moltes emocions... (*Rialles.*) Però en tot cas, vostè em va dir que li estranyava que només tenia emocions quan parlava d'Espanya. Doncs molt bé, nosaltres podem dir –nosaltres podem dir i diem– avui, amb emoció, que tindrem un estatut, que Catalunya anirà endavant. Però no n'hi ha prou, amb això, hem de saber també que Espanya ens entendrà el mínim que cal que se'ns entengui, perquè el que es faci després de l'Estatut, el que es faci a la Constitució –o en els silencis de la Constitució– no sigui un aigualiment d'allò que inicialment nosaltres hem aconseguit a la Constitució.

El diputat Carod ha citat Masaryk. En fi, el diputat Carod, com vostès saben, és un gran historiador i coneix perfectament cada un dels racons de la història de les nacions i el nacionalisme. I jo estic d'acord que no hi ha res en el món que pugui aconseguir-se avui si no és amb voluntat de ser, però penso que tots estem també convençuts que no hi ha res en el món, avui, no en temps de Masaryk, avui no hi ha res al món que pugui aconseguir-se per la sola voluntat del poble que ho vol, si no hi ha capacitat d'arrossegar, de convèncer, de seduir, de portar la nostra veritat al cor dels altres, no?

Nosaltres sabem el que volem. I sabem que per aconseguir-ho cal alguna cosa més que entusiasmar-se i tenir voluntat; cal convicció, cal persuasió, cal capacitat d'arrossegar els altres a acceptar la nostra raó, i els altres és Espanya i és Europa. Moltes vegades hem tingut la raó i han fet veure que ens la donaven. Ara el que volem és convèncer, volem garanties que el que se'ns dona és realment allò que volem, allò que volíem. I que no passi, com deia una vegada el president Tarradellas sortint de la Moncloa, molt content, diu: «I quan vaig arribar a Barajas em vaig adonar que m'havien enredat.» Que no ens passi que un moment d'entusiasme ens faci veure com a gegants allò que finalment són nans, i com a grans conquestes el que finalment són petites concessions.

Sàpiga, senyor Carod, que compto amb vostè per aconseguir-ho. I parlant amb intel·ligència, aquí i fora d'aquí, jo crec que podem aconseguir una bona part del nostre projecte comú. Com aquell dia, quan vostè va dir: «Vaig a Madrid a parlar clar i castellà.» Em va semblar una bona manera de presentar-se. Crec que s'equivoca de vegades en el seu posicionament, concretament respecte a la Constitució europea, com els propis socialistes francesos, o una part dels socialistes francesos, que han convertit el referèndum de la Constitució europea en un afer de política interior, o fins i tot en un afer interior del seu partit. Tot és legítim i totes les posicions són factibles, però crec que la batalla d'Europa i del que Catalunya necessita tenir a Europa, convèncer a Europa, fer arribar a Europa no és la idea que si no hi ha el català nosaltres no hi serem. És la idea que nosaltres som una nació, efectivament, però com que som una nació tenim, per dir-ho així, la majoria d'edat per saber que en aquesta Constitució el que s'hi juga i les dificultats amb què es juga són tant més importants o

tant més amples que aquest tema, que nosaltres podem dir que sí a una cosa que té aspectes que no ens agraden.

Jo crec ens equivocaríem si féssim el contrari. No és així, no és tractant de dir: «si no ens volem, no venim» que convertirem els nostres somnis en realitat, ni Catalunya en una euroregió que vagi al davant de la construcció de l'Europa que ara volem.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector de la cambra.*) (*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per evidents al·lusions del president en la meua persona.

El president

El president ha dit que no coneixia les seves emocions. Això és una frase..., en fi, té exactament trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Intentaré sintetitzar, senyor president, però és la segona vegada i, en tot cas, per no esperar la tercera, que hauria donat segurament peu, doncs, encara a interpretacions més errònies, dir en primer lloc que és comprensible que per l'extracció política, i generacionalment, doncs, el president no em coneixi prou. La gent que sí que em coneix bé sap que tinc emocions intenses... (*Rialles.*) Algunes de les quals, algunes emocions de les quals que, per exemple, al llarg d'aquest matí m'han pogut generar algunes parts del debat, els les estalviaré.

Però en tot cas, sí que voldria deixar molt clar, senyor president, que és evident que les nostres emocions, pel que fa, per exemple, a Espanya són diferents. Vull recordar que a vostè se l'ha vist emocionat, doncs, com a alcalde de Barcelona; se'l sent emocionat intensament...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...i avui ho ha tornat a dir –i acabo, senyor president–, quan parla d'Espanya, però sincerament no el veiem emocionat quan parla de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Senyor Puig, algun dia vostè i jo hauríem de parlar del Reglament molt a fons. (*Rialles.*) El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quan parlàvem, senyor president de la Generalitat, del tema d'immigració, de fet nosaltres no parlàvem tant de topalls, reconeixent que

n'hi poden haver, com del fet que de manera immediata la Generalitat pugui disposar de la capacitat d'intervenir i participar en les directrius –avui només en mans de l'Estat– del contingent de treballadors estrangers i la seva distribució geogràfica equitativa i en funció de la capacitat de recepció de la societat catalana i de les nostres necessitats. Segurament no deu ser gaire lògic que el Govern espanyol consulti regularment les organitzacions empresarials i no la Generalitat sobre aquest tema.

En el tema... Perdó..., de quants minuts dispo, senyor president?

El president

Deu.

El Sr. Carod-Rovira

En el tema de la immigració –en el tema de la immigració, lògicament– hi ha barris en els quals podem parlar d'una immigració cíclica. S'hi va instal·lar fa molts anys una determinada immigració procedent de l'Estat, de la resta de l'Estat, que avui aquells mateixos barris, doncs, sense tenir resolts molts dels aspectes bàsics, fonamentals, que poden garantir unes condicions de vida digna, són ocupats per gent que ha vingut de fora de l'Europa comunitària.

Crec que ningú vol fer alarmisme, però segurament tan greu com fer alarmisme fóra amagar la realitat que tot-hom veu. I, per tant, jo crec que els polítics el que han de fer és no amagar la realitat, parlar d'allò que passa i parlar-ne. Jo en cap moment m'hi he referit com un problema, com un perill, com una amenaça, sinó que he dit precisament que si ho fèiem ben fet ho podríem fer com una gran oportunitat. Tenim centenars de milers de treballadors sense papers treballant a Catalunya i tenim també una sobreexplotació, per exemple, en els preus d'alguns pisos, per sobre del preu de mercat, de gent que s'aprofita de saber que es tracta de treballadors sense papers i que, per tant, difícilment s'aniran a queixar.

Una de les mesures, ja que vostè ha parlat d'Àfrica del nord –i aquí tindria segurament vostè, doncs, molta més mà que no pas la gent d'Esquerra Republicana de Catalunya–, seria veure com es pot facilitar una certa obertura de duanes de productes procedents d'Àfrica del nord, de manera que comprant productes al nord d'Àfrica, sovint per part d'indústries catalanes instal·lades..., allò de capital català instal·lat allà, es pogués competir directament amb la Xina.

Clar que el reforçament econòmic d'aquesta àrea, que és enormement positiu al nostre entendre, no es pot deslligar del reforçament democràtic d'aquesta mateixa àrea i d'aquesta mateixa regió. Perquè de vegades parlem només d'aquests països..., és a dir, anem allà, fem les visites corresponents, veiem que hi ha unes inversions que són enormement importants, que segur que crearan riquesa en aquests països, però que això ha d'anar acompanyat d'un reforçament democràtic en tots i cadascun d'aquests països, i estem parlant de la zona del Magreb.

I reforçament democràtic vol dir també en aquest cas un reforçament de respecte a la diversitat, i respecte a

la diversitat vol dir al poble berber, a la seva llengua, i també una resolució, tant de bo definitiva i immediata, al conflicte del Sàhara Occidental, amb el qual l'Estat espanyol té sempre, i de manera permanent, un deute absolutament pendent.

El cas de la deslocalització, doncs, ens complau que com a president de la Generalitat faci les afirmacions que fa en el sentit que si hi ha empreses que, per les circumstàncies de la globalització, s'han d'anar instal·lant a altres indrets, que quedi aquí el cervell. Precisament algunes d'aquestes consideracions no són desvinculables de moltes de les aportacions que Esquerra Republicana mateix va fer en el Pacte del Tinell.

Crec que quan vostè parlava de la vibració i del sentiment, l'acte de l'Onze de Setembre, l'acte institucional de l'Onze de Setembre va ser un acte..., jo crec que va posar molt les coses en el seu lloc en el nivell de l'autoestima –va ser un acte alhora solemne i d'una enorme austeritat–, d'una afirmació d'una personalitat nacional que no es fa contra ningú, sinó que es fa serenament a favor nostre. Això més enllà que algú es posés nerviós en sentir cantar la versió tradicional de l'himne d'*Els Segadors*, probablement algú que no recordava com s'acaba *la Marselesa* o com és l'himne nacional de Portugal. Però en fi, hi ha coses que se solucionen ràpid.

Quan vostè parlava del tema president Companys em venien a la memòria moltes de les consideracions que fa sovint el professor Vicenç Navarro, quan es lamenta del desconeixement de la història i de la història més immediata per part de les generacions més joves. I crec que té absolutament tota la raó del món. En Brandt va fer aquell gest de perdó; nosaltres esperem que algun dia Espanya tingui també un Willy Brandt que faci aquest gest de perdó; no en nom del Govern actual, òbviament, que no té sentit, sinó en nom del Govern, també de l'Estat espanyol, que en un altre moment va cometre una atrocitat contra una persona pel simple fet de ser el titular d'un càrrec que és exactament el mateix càrrec que té ara vostè. Per tant, esperem que un dia Espanya tingui un polític de l'alçada de Willy Brandt i que faci aquell gest. De vegades els gestos simples, senzills, són els que costen més, però són també els més significatius, els més representatius. I costaria molt poc fer un gest d'aquestes característiques cap a Catalunya.

L'euroregió és una idea que sap que nosaltres compartim i que defensem. Que difícilment serà viable si no té la cobertura institucional que ha de tenir, i en el marc constitucional europeu, doncs, en fi, no és que hi aparegui amb una intensitat excessivament exagerada, i aquí sí que vostès, en aquest cas parlo estrictament del Partit Socialista, hi tenen una alta responsabilitat que això sigui més viable perquè altres territoris d'aquesta euroregió, des d'Aragó amb Marcellí Iglesias, el Lleugadoc amb George Freische, i el Midi-Pirenées amb el seu president corresponent, són també persones vinculades al Partit Socialista. Per tant, és una possibilitat, però si la deixem només en el terreny del discurs i no té la cobertura institucional precisa, doncs, no podrà tenir la viabilitat que nosaltres desitgem que tingui.

Vostè ha parlat del tema de l'Estatut, del tema del consens. Jo crec que és bona la idea aquesta que tinguem

el màxim consens possible entre tots, però hi ha, senyor president, una dada que no pot ser..., que no la podem passar per alt de cap de les maneres. El consens civil i social ja hi és, només cal mirar qualsevol de les enquestes que es fan, només cal mirar al carrer i la majoria de la gent a Catalunya, les bases socials de tots i cadascun dels partits, sense cap excepció, totes –totes– diuen que Catalunya requereix, vol, necessita un finançament més just, i la majoria de la gent a Catalunya també vol que la majoria de temes es decideixin molt més des de Catalunya. Per tant, tenim el consens de la gent, tenim el consens dels experts, allò que el professor Ros Hombravella en diu «l'entesa dels entesos», eh? Ara cal que hi hagi el consens dels polítics i el consens màxim dels partits polítics, però de cap manera –i sé que no caurem en aquest parany– ningú podria caure en la temptació d'alçar la bandera del consens com un pretext per rebaixar determinades pretensions col·lectives, entre altres coses perquè vostè sap molt bé com a president de Catalunya que per a un president de Catalunya res no pot passar per sobre dels interessos de Catalunya; res és tan important per a un president de Catalunya com Catalunya mateix: res. Ni el propi partit, res; ni l'Estat espanyol, res. Res per a un president de Catalunya pot ser tan important que Catalunya mateix i, per tant, d'aquí ha de venir el compromís de tots plegats, dirigits per vostè que n'és el president, a favor de les màximes competències possibles.

Parlant de la Constitució europea, lògicament, tenim posicions diferents, ho hem vist. Som al mateix Govern, no som al mateix partit, però nosaltres no votarem «no» només pel català, jo ni he esmentat aquest tema. Hi ha motivacions de caràcter social, n'hi ha de caràcter econòmic, i crec que n'hi ha una que és definitiva: som l'únic país de la Unió Europea sense estat –o com diria el senyor Iceta, amb «estat compartit». Quan tingui temps ja m'explicarà què és això, simple curiositat intel·lectual–, l'únic país de la Unió Europea que organitza una convenció de la pròpia societat per fer el seguiment de la Constitució europea, amb un gran esforç d'energies, d'illusos, de treballs i d'estudis. Un esforç que culmina amb un document on es posen vuitanta punts, conclusions, objectius, finalitats, dels quals cap ni un d'aquests vuitanta, ni un, apareix a la Constitució. Potser ens ho hauríem de fer mirar tots plegats –potser ens ho hauríem de fer mirar tots plegats– si això és el que esperem o el que desitgem. No ho és.

Hi ha una segona oportunitat a l'Estat espanyol –segona oportunitat que no té tothom a la vida, ho he dit abans– per a molts catalans i catalanes, no només per a molts catalans i catalanes dels de tota la vida, sinó per a molts catalans i catalanes, nous catalans i catalanes, de la Catalunya urbana metropolitana industrialitzada, els pares i les mares dels quals, els avis i les àvies dels quals van néixer fora de Catalunya, fan que aquesta segona oportunitat sigui ja l'última, i que diuen: «en una Catalunya amb més sobirania, amb més llibertat, amb més capacitat de decisió viuríem millor». I, per tant, ja no ens poden fer passar amb passeres, que ja som grans. I també ho estan pensant, cada vegada més, determinats sectors empresarials, determinats sectors empresarials que estan cansats de la mateixa cantarella de sempre.

Els telèfons mòbils tenen la possibilitat que rebis missatges mentre parles, no sempre sona el telèfon quan parles, de vegades sí, però si el missatge és breu es pot llegir. N'he rebut un, de Mallorca, que diu: «Si us plau, que algú digui des de la tribuna del Parlament de Catalunya que aquell gran esforç col·lectiu que es va fer al llarg dels anys per normalitzar el català en l'àmbit de la televisió, que comportava la recepció de TV3, del Canal 33 i del Canal 9, aquest gran esforç, ara, serà esbandit d'un sol cop perquè la freqüència serà ocupada per la nova televisió balear.»

Em sembla molt bé que a les Illes Balears hi hagi una televisió, em sembla molt bé. Ara, que hi hagi una televisió a les Illes Balears vol dir que nosaltres l'hem de poder rebre aquí, i que TV3 no es pot perdre allà. I aquí hi ha d'haver una implicació per sobre de partits i per sobre d'interessos de qualsevol manera. De la mateixa manera que la televisió de Galícia es veu des de sempre a Astúries i en una part de la província de Lleó on parlen gallec, sense cap mania. De la mateixa manera que des de Galícia no tenen cap problema a reconèixer la unitat de la llengua galaico-portuguesa, de tal manera, que el mateix president Fraga presideix algunes de les reunions de la comunitat de països de llengua portuguesa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

I això que en diuen els noms diferents.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Passem al següent Grup Parlamentari... (*El president de la Generalitat demana per parlar.*) Sí, senyor Maragall, té la paraula.

El president de la Generalitat

Només un segon. A veure, senyor diputat, per comentar-li que sobre la Constitució europea vull que sàpiga, perquè, en fi, ja és, ja consta que els tres representants catalans en la Convenció, el senyor Gutierrez Díaz, el senyor Raimon Obiols i el senyor Duran Lleida han afirmat la seva posició favorable. Ho dic perquè vostè ha dit que no era pel tema de la llengua, que era per altres temes. En fi, que sàpiga que hi ha diversitat d'opinions que es formulen per gent que, evidentment, està molt al cas del que passa a Europa i que estan manifestant, des d'horitzons ideològics diversos, doncs, la seva actitud positiva.

I la segona cosa que jo li volia dir. Vostè diu: «Res no pot ser més important que Catalunya per al president de la Generalitat.» Moltes gràcies. Espero que no hagi tingut mai cap mena de dubte que això és així.

(*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*)

El president

Senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, les persones a les quals vostè es refereix, el senyor Gutiérrez Díaz, el senyor Obiols i el senyor Duran Lleida, l'organisme al qual vostè es refereix és el Fòrum Civil, no la Convenció, que és una altra cosa. Al Fòrum Civil nosaltres també hi érem, i senti-ho: diem que no a la Constitució europea. I ho diem per Catalunya i per Europa, i mai he dubtat que per a un president de Catalunya el primer era Catalunya.

Gràcies.

El president

Doncs, passem, ara sí, al següent Grup Parlamentari. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, del Grup Popular.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies. Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, il·lustres senyores i senyors diputats, senyores i senyors. Jo, si m'ho permeten, començar amb un comentari personal. Jo sóc molt aficionat a la literatura i... (*Veus de fons.*)

El president

Senyor Piqué, perdó, li sembla que parem un segon?

El Sr. Piqué i Camps

Si us plau.

El president

Jo li paro el temps, també. Ho dic, perquè... Doncs, em sembla que ara estem en condicions de continuar.

El Sr. Piqué i Camps

Els deia que em permetessin començar amb un comentari personal. A mi m'agrada molt la literatura, sóc molt aficionat a la poesia, però crec que és bo que en aquests debats passem de la lírica a la realitat i que baixem a terra. I aquest és un debat de política general sobre la política del Govern, sobre el balanç del que ha succeït i sobre el que el Govern ha de fer de cara al futur.

Jo he escoltat reflexions interessantíssimes de coses sobre les quals jo estaria interessadíssim a debatre en el seu moment, però crec que és molt bo que avui donem una resposta adequada a les autèntiques realitats i a les autèntiques preocupacions dels ciutadans de cada dia, no? –de cada dia.

Si em permetrà, amb tots els respectes al conseller en cap, que sap que els hi tinc, jo centraré la meua intervenció en el seu discurs d'ahir –el seu discurs d'ahir. El d'avui del conseller en cap crec, sincerament, que no ens ha aportat gran cosa, no? I crec que això també ens mou a una reflexió respecte a la idoneïtat o no del format del debat que s'ha plantejat. I els vull dir una cosa amb molta claredat, no? Jo aquest matí he escoltat retrets dels uns i dels altres respecte a la figura del conseller en cap. Doncs, jo els haig de dir que em sembla que els uns i els altres han utilitzat les institucions per motivacions polítiques i partidistes.

El Govern anterior va nomenar un conseller en cap, no perquè el Govern el necessités, sinó perquè necessitava projectar un candidat per a les properes eleccions, i això és així, i tothom ho sap, i ells també. Però vostès també han nomenat un conseller en cap, no perquè el Govern el necessiti, sinó perquè el necessiten per als seus equilibris interns, i avui s'ha vist.

Bé, en qualsevol cas jo faig aquest comentari i no vull anar més enllà, perquè em sembla que, d'altra banda, el respecte institucional sempre hi ha d'existir, però crec que tots hem de ser conscients de les limitacions que cadascú té i de les coses que cadascú, no sé si ha de confessar o no, però, en qualsevol cas, n'ha de ser conscient.

Senyor president, vostè ahir va fer un bon discurs, o, si m'ho permet –i li ho dic amb tot l'afecte, no?– va llegir un bon discurs; un discurs ben estructurat, un discurs ben fet –ben fet–, val a dir que una mica llarg, una mica llarg; va durar més de dues hores. Jo d'això me'n sento, potser, una mica responsable, potser no hi tinc res a veure amb el que ha fet, però quan hi va haver el debat d'investidura jo vaig ser molt crític respecte a una cosa que vostè, senyor president, va fer i que em va semblar, doncs, d'alguna manera, una mica de manca de respecte a la cambra, que és dir... portava uns quants folis llegits i va dir: «Bé, ja no llegiré més, vostès ho tenen per escrit, ja s'ho llegiran, ja diran el què.» Jo em vaig mostrar crític respecte a això, perquè em sembla que a la cambra se li ha d'explicar en un debat d'investidura quin és el capteniment del Govern respecte a quin és el seu projecte de país, quin és el programa de Govern que vol executar i fer-ho amb tots els ets i uts, no remetre a una lectura d'uns papers els senyors diputats que estan aquí per escoltar directament del president de la Generalitat el que vol fer amb el seu país, amb el seu Govern.

Bé, per tant, que ahir llegís els quaranta-vuit folis, jo li ho agraeixo. Va arribar un moment que, bé, a tots ple-gats, no?, se'ns va fer una mica llarg i em va donar la impressió que, fins i tot, se li feia llarg a vostè, però va llegir els quaranta-vuit folis i el discurs estava ben travat i ben estructurat. Només tenia un problema, i és que no estic segur que estigués encertat respecte a les circumstàncies i al moment. Ahir no teníem un debat d'investidura, i el discurs d'ahir era un debat, era un discurs perfecte per a un debat d'investidura.

Si vostè el repassa –i jo he tingut la cura de fer-ho– tot està en futur; els verbs, tots estan en futur, però dins del discurs no hi ha massa referència –probablement perquè no n'hi pot haver, i ara ho comentaré–, no hi pot haver massa referències al que ha fet el Govern en aquests darrers nou o deu mesos, perquè vull recordar que vostès ja no són un govern nou, vostès ja porten molt de temps amb la responsabilitat de Govern, porten molt de temps.

Després de vint-i-tres anys nou o deu mesos no són gaire, són nou o deu mesos i vostè hauria hagut d'explicar-nos –i jo esperava que avui el conseller en cap ho fes i no ho ha fet– no només el que pensen fer, que això és molt normal en un debat de política general, sinó allò que han fet, precisament, per donar credibilitat a allò que vostès diuen que faran. I, bé, això ho he trobat molt a faltar, no?

Vostè ha vingut ara el mes de setembre i s'ha tornat a examinar –s'ha tornat a examinar. Com que el primer examen del mes de desembre no, doncs, no va sortir gaire bé, s'ha tornat a examinar. Jo crec que des d'aquest punt de vista no ho ha aprovat, però vostès amb la filosofia educativa que comparteixen amb els socialistes espanyols, doncs, tampoc els importa gaire, no?, perquè vas passant de curs encara que suspenguis moltes assignatures, no? (*Remor de veus.*) Però bé, jo no sóc partidari d'això, crec que quan les lliçons i els deures no es fan, doncs, convé repetir curs, però, bé, no anirà més enllà, no? Ara, per què no ha pogut parlar del que s'ha fet? Doncs, perquè no s'ha fet gran cosa.

Anem a parlar de l'activitat legislativa. Jo sé molt bé que vostè ha dit –i en certa mesura ho puc compartir perquè jo sí que sóc un liberal– que no li agraden gaire les lleis, no?, que hi hagi massa lleis, massa activitat legislativa, però és que, home!, ni tant ni tant poc! Dels sis projectes aprovats i sis que estan en tràmit en aquesta cambra en tot un període llarg de sessions, doncs, resulta que noves lleis –noves lleis– de veritat, que puguin reflectir un projecte polític de país diferent –i després en parlaré d'això, eh?–, de les expectatives que vostès han generat d'una mena de nou cicle polític, doncs, resulta que de les quatre noves lleis, tres són, simplement, de temes organitzatius, de regulació. Després n'hi ha sis, entre les aprovades i les que estan per aprovar, que són, simplement, reformes, en alguns casos molt anecdòtiques, de lleis ja existents. I després, com és natural i només faltaria, hi ha la Llei de pressupostos i la Llei de mesures que l'acompanyen. I això és l'activitat legislativa d'aquest Parlament.

I de vegades crec que tots plegats tenim problemes d'explicar als ciutadans per què ens paguen el que ens paguen i quina feina fem en aquest Parlament, si no és una activitat legislativa que reflecteixi un projecte de país d'un govern que després de vint-i-tres anys diu que obre una nova fase i un nou cicle polític a Catalunya. Jo sé que es poden fer moltes més coses que lleis, però lleis també!, que reflecteixin la filosofia del Govern, que després, segurament, des de l'oposició no les podrem votar, però que reflecteixin una nova filosofia i una nova manera d'entendre el país.

I, a partir d'aquí, vostè em podrà dir: «Ecolti'm, és que no tot són lleis.» I és veritat, l'acció de govern. Doncs miri, de veritat, l'acció de govern. Si preguntem als ciutadans, honestament, que ens diguin quines mesures de govern recorden en termes positius d'aquests darres, ja, més de nou mesos, tinc dubtes que ens en puguin contestar una, no tres o quatre, no, una.

La gent es recordarà, no insistiré, no insistiré sobre això, però, segurament es recordarà de l'escàndol derivat d'això que vostè mateix –no jo– n'ha dit «cas Carod». La gent, durant un temps va veure que hi havia un gran escàndol, difícilment intel·ligible per al comú dels mortals respecte a l'anomenat, no vull aquí assignar autories, no?, però ens entenem, no?, respecte a l'anomenat «informe Sellarès». La gent es recordarà de les discrepàncies entre el Govern i els partits que el conformen sobre el túnel de Bracons; sobre els globus sonda: l'euro per visita; sobre les opinions respecte a determinat model turístic en plena temporada turística. Es recordaran de coses que estic d'acord que són

anecdòtiques, com la fuga de presos. El que no és anecdòtic és el que ha dit el senyor conseller, després m'hi referiré, però és veritat que això pot ser una anècdota.

Ahir va veure..., si seguia la televisió, va veure com a l'entrada de tots, doncs, hi havia el sector de l'olivera, que, per cert, em diuen que no n'estan tan convençuts, que la solució sigui la que realment necessiten, i més aviat tenen la sospita que el que es volia és que la Fira de Sant Miquel, que és molt important, doncs, es desenvolupés d'una manera raonablement pacífica i després ja en seguirem parlant, no?

Es recorden de l'anunci de noves taxes, pràcticament cada setmana. Ara fins i tot els més entesos podrien dir: «Avui he vist una altra posició...» He vist el senyor Puig que feia cara de satisfacció respecte a l'entrada de l'AVE a l'aeroport, perquè m'ha semblat entendre que tornen a recuperar la idea del bucle... Bé, jo sé que a ell no el satisfà, això, però al seu antecessor sí, i ell com de segur és solidari... –i després podrà parlar per al·lusions, senyor Puig, que veig que n'és molt aficionat. (*Rialles.*) Però tornem a veure una altra opció, no?, i clar, això no genera confiança ni genera certesa, per no parlar de la ciutat de la justícia, etcètera.

Després, deixi'm que li digui una altra cosa. Això forma part de la tradició de Catalunya, lamentablement –lamentablement. Els consellers de la Generalitat, l'opinió pública no els coneix. Des de fa molts anys –des de fa molts anys. En coneix un, dos, tres, quatre... I això no és responsabilitat del Govern, perquè això passa des de fa molt temps. I passa –i passa. Aquí hi ha uns quants consellers i conselleres, que em mereixen tot el respecte, però que són absolutament desconeguts per la ciutadania, perquè no se sap què han fet i són silencis. I a mi m'agradaria veure un govern de la Generalitat que fes propostes, que presentés iniciatives, que plantegés polítiques, que entrés en polèmiques i que aconseguís que els ciutadans de Catalunya s'adonessin que hi ha un govern que governa i que els governa. I això, lamentablement, si som honestos amb nosaltres mateixos, no passa.

Bé, en qualsevol cas, al marge d'aquesta valoració, que no pot ser altrament que negativa respecte a la seva acció de govern d'aquests darrers deu mesos, em sembla que hi ha temes molt bàsics sobre els quals hauríem d'aprofundir. Em refereixo a les contradiccions que hi ha en temes de molta transcendència; ho acabem de veure amb la Constitució europea; ho hem vist aquests dies, lamentablement, amb el model territorial –si tinc temps m'hi referiré–, o l'ambigüitat i la manca de criteri polític que es veu en els dos grans temes que tenim sobre la taula des del punt de vista polític, que són l'Estatut i el finançament. Ja hi anirem, a tot això.

Però voldria fer-li un comentari previ, que ja l'he anticipat abans. Jo he vist que han volgut presentar l'alternança, el fet que governi un govern diferent després de tants anys, com una mena de canvi de règim, com una mena de gir de la truita, si recuperem la terminologia una mica rànica de determinada esquerra, no? He sentit parlar, li he sentit parlar a vostè, senyor president, que estem davant d'un període no constituent però si reconstituent. He sentit a parlar que hem de fer una reforma de l'Estatut que no tingui cap límit.

Bé. Tot això està molt bé, però anem molt amb compte. I a mi em sembla que seria molt útil per a tots plegats que anéssim modulant els discursos, no sigui que acabem generant, com sempre, expectatives molt elevades que després, com sempre, han de ser necessàriament frustrades perquè la vida és molt dura i la realitat és molt dura.

Jo a vegades tinc la impressió que una de les millors maneres que tindríem de gastar els nostres recursos públics de la Generalitat és fent unes beques o pagant unes beques perquè els polítics catalans fessin un *stage* a Madrid i veiessin com funciona de veritat l'Estat. I això faria que moltes coses es veiessin de manera diferent de com es veuen només des d'aquí i des de la perspectiva d'aquí, sense ser conscients del que realment tenim entre mans.

I ho dic amb tota la seriositat, no?, perquè a l'hora de crear expectatives i frustrar-les, ens estem tornant especialistes. Hem organitzat un Fòrum que havia de canviar el món!, només –havia de canviar el món, només. Objectiu més aviat poc ambiciós, no? Molt bé. I que havia de rebre 7 milions i mig de visitants. Després què passa? No passa res. Es fa un manifest que, efectivament, es fa entre tres persones, per cert, del mateix color polític, vénen 3 milions de persones, i..., bé. Ara, els resultats sobre l'ànim, sobre el pols social, sobre el pols de la nostra societat és el que és.

Per tant, li demano, per favor, que governin –jo els ho he demanat des del primer dia, en nom del meu Grup–, que tinguin polítiques pròpies, que administrin... Que administrin també, i li ho dic al senyor conseller en cap. Diu: «No, és que...» Escolti'm, han d'administrar, també! Vostès tenen gairebé 4 bilions de les antigues pesetes per gastar tots els anys, s'ha d'administrar, no? I que fixin prioritats i que fixin criteris. I que se sàpiguen, després, ordenar. I que se sàpiguen sumar. Jo, quan ahir l'escoltava, senyor president, i anava dient vostè tots els seus compromisos, jo mirava la cara del senyor conseller d'Economia, que veig que ara no hi és, i pensava: «Si el senyor conseller d'Economia està sumant tot el que el senyor president diu, deu estar a punt de presentar la dimissió», perquè no és possible que sumi, no és possible.

Jo sé que vostè em dirà: «Escolti, és que jo ho plantejava per a tota una legislatura.» D'acord. Doncs, digui'ns –i a través dels projectes de pressupostos tindrem ocasió de veure-ho– què farem aquest any, què farem el següent..., perquè hi ha coses que s'han fet aquest any, amb els pressupostos d'enguany, i que pel que sabem es faran amb els pressupostos que vénen, que no són compatibles amb les coses que ahir va dir vostè.

Crec que és molt important que tinguem, per tant, substància. Per dir-ho amb una expressió col·loquial, probablement impròpia d'aquest Parlament, i demano disculpes *a priori*, el que ens interessa, als ciutadans i als que tenim responsabilitats polítiques al Govern en un moment determinat o ara a l'oposició, és tall, no guarnició. El que necessitem és substància, tall, coses tangibles de veritat. I, per tant, substància de veritat.

I li'n posaré un exemple: els darrers vuit anys. Jo no li demanaré un debat sobre el que han representat per a

Catalunya els darrers vuit anys, perquè a mi no m'agraden els debats sobre el passat. Per tant, jo, si hi ha un debat sobre els últims vint-i-tres anys, hi participaré encantat, però no en sóc partidari. Tampoc en sóc partidari, de parlar dels darrers vuit anys, però sí que crec que val la pena recordar algunes coses.

I en els darrers vuit anys, sense somriures beatífics, sense plantejaments d'utopies angelicals i sense tarannàs, però decidint, i de vegades dient que no, perquè governar de vegades és dir que no, no només és sempre dir que sí, doncs resulta que a Catalunya s'han creat 700.000 llocs de treball. I això és una realitat tangible. I per això som 7 milions. Si no haguéssim creat 700.000 llocs de treball, no seríem 7 milions; si no haguéssim sigut capaços de generar un teixit productiu que pot crear 700.000 llocs de treball, no vindria la gent de fora. I si això és així és perquè hem sabut crear un país d'oportunitats. I això té molt a veure –molt a veure– amb una determinada política econòmica.

I Catalunya, durant aquests vuit anys, ha fet una cosa que em sembla molt notable: hem superat el 100 per cent de la renda europea dels Quinze. I una altra cosa que segurament ja no és tan recordada: hem duplicat el pressupost de la Generalitat, duplicat! I pràcticament el 90 per cent dels seus recursos vénen de recursos que es cobren directament dels catalans i que van directament al pressupost de la Generalitat sense dependre de les transferències estatals. Això són realitats.

I en parlo d'una amb la qual estic segur que vostè estarà d'acord. Les inversions de l'Estat. Aquí hi ha molt de tòpic, hi ha molt de lloc comú, però les inversions de l'Estat en aquests darrers anys han estat extraordinàries. Jo ahir li vaig sentir una cosa, que a més no la duia en el text, i, per tant, entenc que li sortia de l'ànima quan la va dir. Va dir: «He llegit per la premsa...» –ho comentava el senyor Mas aquest matí–, «he llegit per la premsa que les inversions de l'Estat a Catalunya seran del 15 per cent...», del 15,5..., bé, no ho sé, del 15. L'any passat eren del 17, amb uns pressupostos fets pel Govern del Partit Popular. He vist que forces polítiques que li donen, a vostè, suport en el Govern de Catalunya demanaven el 19. Això és el que hi ha. La vida és molt dura –la vida és molt dura.

Ara, vostè, ahir –ahir–, senyor president, va fer una cosa que estic segur que a qualsevol president de la Generalitat el reconforta i l'omple d'orgull. Va anar i va tallar la cinta, amb la nova ministra de Foment, de la tercera pista, de la tercera pista de l'aeroport del Prat, que permetrà passar dels 20 milions de passatgers, 20 i escaig, que tenim ara a 40 milions en un període determinat. Això ja estava en marxa, eh! Veritat o no? I resulta que fa quatre dies vostè va anar a veure com es desviava el Llobregat. I això no s'ha posat en marxa els últims quatre dies, eh? O no? I que permetrà l'ampliació del port. Com l'ampliació que s'està fent al port de Tarragona. Com l'AVE; diu: «És que ara ens hem compromès que l'AVE arribi el 2007.» Escolti'm, arribarà el 2007 perquè s'han fet moltes obres abans, i abans no s'havien fet. I si l'AVE no arriba fins al 2007, probablement, alguna responsabilitat en tenim les diferents institucions catalanes. I això són faves comptades, això és substància, no són guarnicions del plat, això és el tall.

I avui, no sé si tindrem temps d'assistir-hi, segurament al concert no, però després hi ha un còctel que ofereix el Palau de la Música per oferir les noves instal·lacions. Qui les ha pagat? Segur que ho endevinen –segur que ho endevinen.

Què vull dir amb tot això? Escolti'm, tothom aquí ha de complir la responsabilitat que ha de complir i ha de fer el que ha de fer. Ara, al final, els números són els que són i les realitats són el que són. Ara, si després diuen: «Oh, és que me n'he assabentat del 15 per cent per la premsa, i ja se sap, és que hi ha moltes dificultats, és que és molt difícil quadrar uns pressupostos, és que des del Govern d'Espanya s'han d'atendre moltes necessitats...» Ai, las! Vet aquí quin descobriment! Baixem a la terra, baixem a la terra i siguem realistes. I, per favor, deixem de parlar de governs amics i enemics en funció de no se sap ben bé què, i parlem de les realitats.

I ara voldria anar a pams, perquè no voldria..., com que ahir vostè va fer una intervenció molt extensa, a la qual tenia dret, jo no voldria deixar-me les coses més importants al tinter, atesa la limitació de temps.

Voldria parlar d'economia. Hi ha una pregunta que he repetit ja en aquesta tribuna unes quantes vegades. Crec que fóra molt bo saber quina és la política econòmica i pressupostària, quina és la filosofia de la política econòmica i pressupostària del Govern de la Generalitat. Perquè dir això vol dir recordar a la gent que el marge per a fer política econòmica i pressupostària del Govern de la Generalitat és molt i molt gran, i que ja no val aquella excusa permanent de: «Escolti'm, a mi m'agradaria fer moltes coses, però Madrid no em deixa perquè no em dona prou diners.»

Per cert, i que em perdoni el senyor Carod, perquè no vull entrar en allusions, això de Madrid no sé què és. Sí que sé el que és, però la senyora Esperanza Aguirre no hi té res a veure, amb el que estem parlant. Res. El que diem Madrid és el Govern d'Espanya. I quan es diu que els diners van a Madrid, no és veritat, van al Govern d'Espanya, perquè els administri per al conjunt d'Espanya, dins del qual, com és natural, hi és Catalunya.

Fins i tot, de vegades, en la terminologia, fem coses impròpies. Jo demano per favor als polítics catalans, que sé que és un tòpic, que deixem de parlar de Madrid com un ens jurídic indeterminat, com una mena d'ectoplasma, perquè Madrid, que mereix el mateix respecte que qualsevol altra comunitat autònoma, és això, una comunitat autònoma. I quan parlem del que parlem, parlem del Govern d'Espanya, que és del que hem de parlar. I el Govern d'Espanya és el Govern de tots. I per això el senyor Iceta, quan diu que tenim un Estat compartit, té tota la raó. També estic perfectament disposat a discutir sobre aquesta qüestió, que jo intel·lectualment sí que entenc perfectament, ho entenc perfectament.

I partir d'aquí, la política econòmica. El pressupost de la Generalitat ja veurem quin és de cara al 2005, però de cara al 2004 –ho diré amb les antigues pessetes perquè s'entengui– gairebé 4 bilions –amb be de Barcelona– per a 7 milions. El sostre de despesa fixat pel senyor Solbes en el Projecte de pressupostos generals de l'Estat de cara al 2005 que ha acabat de presentar, el sostre pressupostari, és una mica superior als 20 bili-

ons, per a tot l'Estat. Quants habitants deu tenir avui Espanya? 42 milions, aproximadament. Doncs, miri, grans números: 4 sobre 7, si no és que jo me n'hagi oblidat, de les matemàtiques més elementals, és més que 20 sobre 42. I, per tant, la capacitat de despesa *per capita* que té el Govern de la Generalitat és superior a la capacitat de despesa *per capita* que té el Govern espanyol respecte al conjunt d'Espanya. (*Remor de veus.*) És així. No, no, ja sé que després hi poden haver moltes matisacions..., totes les que vulguin. Aquest debat a mi m'encanta –m'encanta. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí..., estic disposat a discutir-ho, això. Ara, que no se'm digui, que no se segueixi dient que és que, clar, el problema que tenim és que el Govern de la Generalitat no té recursos, que la culpa és d'això que en diuen Madrid, quan en realitat estem en 4 bilions de pessetes per gastar cada any.

I el que hem de preguntar-nos és com els gastem, i si som partidaris de mantenir una determinada política econòmica que ha donat molts bons resultats, o no? I, a més, un destacat membre del seu Govern, que em mereix un gran respecte i, a més a més, li estic guanyant estima personal cada dia, que acaba de veure el senyor Solbes fa molt poc, i un dels trumfos, després de la reunió, ha estat dir que anem per la via de carregar-nos la Llei d'estabilitat pressupostària. Doncs, miri, no anem bé. No anem bé, perquè si al final el resultat de totes les actuacions de govern és tornar als déficits, tornar als endeutaments, encara que es digui que és per fer inversions, Catalunya és la comunitat més endeutada de totes, és veritat que té més història que les altres; anem amb compte amb això, eh?, anem amb compte. I a partir d'aquí ens podem preguntar quina política tributària tenim. I aquest és un altre dels temes que vostè sap molt bé que hi discrepem.

Vostès cada vegada que tenen un problema, la resposta sempre és posar una taxa. Que tenim un problema a la sanitat? Una taxa sobre els carburants. Tenim un problema sobre el model turístic? Una taxa sobre les pernoctacions hoteleres. Tenim un problema sobre això que se'n diu la nova cultura de l'aigua? –que m'agradaria dedicar-li un comentari petit, si tinc temps–, anem a veure... –ho he sentit aquest matí al senyor conseller en cap, no?–, «anem a veure una nova manera amb què els ciutadans paguem l'aigua», que vol dir que pagarem més per l'aigua. Sí, pagarem més per l'aigua, segur. Hi ha un problema d'ordenació urbanística al Pirineu? Una taxa sobre les compravendes de cases. Tenim un problema sobre els residus? Incrementem la taxa de residus. «Escolti'm, això dels peatges...» Sí, doncs, incrementem els peatges el cap de setmana.

Per cert, es va fer una plataforma, que es coneix com la plataforma Gelida, em sembla, no?, que va fer un plantejament en el qual va participar el meu partit, el Partit Popular de Catalunya, i que després és veritat que va tenir dificultats insalvables al Congrés dels Diputats, amb una altra majoria. Ara la majoria ja no és aquella, per què no els expliquem als ciutadans de Catalunya què fem amb els peatges? Molt bé, jo estic encantat d'escoltar les propostes del Govern sobre aquest tema, encantat –ja els anticipo que els donarem suport en la mateixa línia d'abaixar els peatges i d'acabar amb un discurs demagògic sobre aquesta qüestió–, ara, el que

m'interessa més és ressaltar-los que davant de qualsevol problema, una taxa.

És veritat que també tenen una altra manera d'afrontar els problemes –ahir jo anava prenent nota a mesura que anava intervenint el senyor president–, cada vegada que hi ha un problema, es crea una agència. (*Veus de fons.*) Sí, unes quantes agències. Bé, algunes poden ser necessàries, jo no dic que no, no? Això de l'Agència Catalana pel Multilingüisme, francament em sembla una exageració, però estic disposat a discutir-ho.

Permeti'm una digressió. Una agència catalana de viatges internacionals del senyor president potser també ens seria útil i que l'assessorés a l'hora d'expressar determinades opinions que poden perjudicar enormement la posició de la política exterior del govern d'Espanya. Quan vostè va al Marroc, senyor president, i diu, allà, que el tema del Sàhara Occidental ha de ser un tema que tingui una solució regional..., no sé si vostè era conscient del que estava dient. Espero que no, perquè quan es parla d'una solució regional per al problema del Sàhara Occidental el que s'està dient és que no val la solució multilateral en el marc de Nacions Unides sobre el problema, i expressada a través dels successius plans Baker. I després vostè va a Algèria, i què li passa a Algèria? No parlo ja de les anècdotes del viatge, però, ai las!, resulta que al final no l'acaba rebent ningú, senyor president. (*Veus de fons.*) Molta gent, però no qui l'havia de rebre, i vostè ho sap, i vostè sap perquè.

Per tant, anem molt en compte amb això, no?, perquè estem jugant amb coses realment molt serioses, estem jugant amb posicions que en alguns casos porten vint-i-cinc anys de vigència i que bona part del seu electorat, i bona part de l'electorat dels partits del tripartit, ve defensant des de fa vint-i-cinc anys, i que el Partit Popular des de fa vint-i-cinc anys –o els que siguin, perquè fa vint-i-cinc anys que el Partit Popular no existia–, també. I ara, no ho sé, sembla que això es canviarà, però no és objecte del debat d'avui, però sí que, a l'hora de sortir a l'exterior, crec que hem d'anar de manera que no es pugui perjudicar una determinada acció que és molt important que es percebi des de fora de forma absolutament sòlida.

Passem...–torno, perquè amb això de les agències m'ha despatistat una mica el fil, no?–, torno al tema de la política tributària i a la seva manera d'abordar els plans. Ahir vostè va fer una digressió sobre les conseqüències del debat, que vostè va anomenar Montoro - Homs –que veig que no hi és; ah! sí, sí que hi és–, i, és clar, jo em vaig quedar..., la veritat, potser és que no el vaig interpretar bé. Després he llegit el text per veure si ho havia entès bé i segueixo sense entendre'l, no?, perquè una pàgina abans vostè deia que no hi havia hagut transferències de..., perquè no s'havia reunit la Comissió des de l'any 2001. I després deia: «No, aquí el problema és que s'han fet transferències i s'han abaixat els impostos.» O s'han fet transferències o no se n'han fet.

I els impostos s'abaixen per decisió sobirana de les Corts sobre els trams estatals dels impostos i després es mira si efectivament hi sumem la part corresponent a la capacitat normativa de les comunitats autònomes. Ara, aquesta concepció, aquesta creença que l'única mane-

ra de recaptar més diners és apujant més impostos, si m'ho permet, és una concepció obsoleta, antiquada i de socialisme ranci –ranci–, perquè crec que està absolutament demostrat que es pot abaixar la pressió fiscal individual i incrementar la recaptació. I sap per què? Perquè això, més altres mesures de política econòmica, el que genera és llocs de treball, noves empreses, i al final hi ha molta més gent que pot pagar impostos i que abans no els podia pagar, i moltes més empreses que poden pagar impostos perquè ara existeixen i abans no existien. Per tant, aquesta mena d'equiparació entre «hem de tenir més recursos i apujar els impostos», vostè em perdonarà però és una creença socialista, que no compartim els que tenim una altra visió de la política econòmica i de la realitat econòmica.

I, per tant, li vull preguntar, no? –ja ho preguntarem, també, en el debat de pressupostos al senyor conseller d'Economia–: Tenen alguna previsió, algun capteniment respecte a què farem amb el tram autonòmic de l'IRPF? L'apujaran o l'abaixaran? Tenen un compromís per un període determinat –que són sis mesos des de l'aprovació del darrer pressupost– per fer una proposta sobre l'impost de successions. Espero que ens anticipi ja criteris bàsics sobre això, no?

Què farem sobre l'impost del patrimoni? Jo li podria explicar què fariem nosaltres si governéssim, però no perquè vaig de «farol», sinó perquè allà on hem governat, a l'Estat o en determinades comunitats autònomes, ja ho hem fet, i, per tant, la credibilitat de fer això ja la tenim. I la credibilitat de les nostres conviccions, també la tenim. Jo veig que, en canvi, a vostès quan governen no se'ls acut mai, mai de la vida, abaixar un impost. I de la mateixa manera que els ciutadans pensen que s'ha de tenir més poder polític o més diners –pregunta absolutament òbvia–, els ciutadans també estan absolutament convençuts que paguen impostos excessius.

Bé, tot això comporta –crec– una certa pèrdua de confiança, no? Els missatges que es reben des del Govern són: «Anem a apujar la càrrega impositiva», «tenim un sistema sanitari arruïnat i no sostenible.» Al final, les inversions de l'Estat –que ens n'assabentem per la premsa– baixen. Estem perdent pes específic i lideratge econòmic en el conjunt del país. Tenim un model turístic obsolet i que hem de canviar però no sabem a canvi de què. Hem basat l'economia sobre això que en diem el totxo –que és una altra bestiesa, perquè barrre el totxo hi ha una activitat productiva brutal, brutal. O és que darrere del totxo i darrere les cases no hi ha instal·lacions de tot tipus, elèctriques, de gas, electrodomèstics, cortines, mobles? Però, què estem dient? A canvi de què? Sap què, a canvi de veure d'aquí a uns mesos, a Catalunya i al conjunt d'Espanya, que després de vuit anys de guanyar en convergència real, i d'avançar cap a la nostra equiparació amb la mitjana de renda de la Unió Europea, per primera vegada ens trobarem amb ritmes de creixement econòmic inferiors als de la mitjana de la Unió Europea. Tenen mèrit perquè ho han aconseguit només en uns mesos. Tenen un gran mèrit. Això podria costar més, no?, però vostès ho han fet francament ràpidament, no?

Bé, i no hi afegim la inestabilitat institucional. Un país que es qüestiona les seves institucions durant mesos i

mesos no és un país que ofereixi confiança. I hem d'oferir confiança. I l'estabilitat institucional és un gran bé i un gran actiu –un gran bé i un gran actiu.

Bé, en qualsevol cas, jo li agraeixo que ahir digués que no faria més victimisme. I com que això va lligat molt al tema del finançament, en parlaré encara que sigui un minut, al final, sobre aquest tema.

L'economia, propostes concretes. Ahir no vaig... –potser se'm va passar, eh?–, però em sembla que no hi va haver cap referència als autònoms. Les referències a la temporalitat, en tot cas, van ser absolutament irrellevants, respecte a la política laboral, respecte als riscos laborals, respecte a la sinistralitat, que són temes reals, sobre els quals el Govern té competències des de fa molts anys.

No parlo de les controvèrsies d'aquest estiu sobre el model turístic, perquè em sembla que ja són prou conegudes.

Forma part del tòpic dir que es fa una aposta per les noves tecnologies i la societat de la informació, però després això ha d'anar suportat pels pressupostos, i els pressupostos que coneixem, que són els d'enguany, no ens diuen precisament que això vagi per aquí.

Per cert, va fer una referència elogiosa a la posada en comú dels diferents instituts de recerca biomèdica que hi ha a Catalunya. Jo li agraeixo que la faci, però permeti'm una referència personal: qui realment va impulsar això va ser el que ara els està parlant des d'aquesta tribuna quan era ministre de Ciència i Tecnologia –quan era ministre de Ciència i Tecnologia, eh?–, i, com que està firmat en aquells moments, crec que això es pot documentar. Però en qualsevol cas no és això el que m'importa sinó una aposta de veritat per la societat de la informació i per les noves tecnologies.

Agricultura. Es parlava de la nova administració agrària. Jo no sé si al final hem canviat la seu a Lleida o no, o si és més aviat una cosa cosmètica, no ho sé, però la nova administració agrària, de moment, no l'hem vist enlloc. El que sí que vaig veure ahir és a fora uns senyors que se'ls havia dit que ja se'ls havia arreglat el problema i a la tarda, personalment, em van dir que no era veritat –que no era veritat. (*Veus de fons.*) Podem parlar amb ells, que no era veritat.

Després, política industrial, deslocalitzacions. Bé, aquest és un tema molt llarg i perdria massa temps, probablement, amb aquesta qüestió. S'ha parlat aquest matí també del suport a la internacionalització –per cert, també requereix pressupost, això, eh?–, també requereix pressupost, i el pressupost d'enguany disminueix els recursos de pressupostos anteriors.

Però ahir es va fer molt èmfasi en les taules sectorials, i que jo sàpiga només s'han reunit una vegada, una vegada per constituir-les. Segurament tindran continuïtat, estic segur que tindran continuïtat, però m'agradaria que se'ns expliqués.

Va fer una referència al tema aeronàutic, que el senyor president sap que a mi m'agrada molt perquè n'hem parlat, no?, i la possibilitat de construir parcs dels helicòpters d'EADS a Catalunya. Jo ho celebro això, tant de bo! Jo no sé què deuen pensar els seus socis de go-

vern, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, que no són precisament partidaris de la indústria militar, no?, que ells en diuen la indústria militar. Jo, m'agrada més dir-ne indústria de defensa. És clar, m'agradaria saber quina és la posició del Govern sobre aquestes qüestions –del Govern, sobre aquestes qüestions.

I després, el que més m'ha agradat avui del senyor conseller en cap –si m'ho permeten, amb tota la cordialitat– és la seva explicació de la sobirania energètica, escolti'm, d'aurora boreal. (*Remor de veus.*)

Escolti'm, «és que jo sóc partidari de les interconnexions amb França, perquè no pugui dependre de les interconnexions amb la resta d'Espanya». Escolti'm, és que és increïble com es pot dir una cosa semblant. Miri, les interconnexions energètiques amb França, el Govern espanyol fa molts anys que les està impulsant, i li parla un senyor que ha sigut ministre d'Energia durant quatre anys i que es coneix bé aquest tema, i que sap les dificultats que tenim, i que teníem amb França perquè això fos així, perquè França mai ha estat interessat –com en moltes altres coses, perquè són molt anti-europeistes en el fons– a crear un mercat integrat europeu de l'energia. Però no em justifiqui la seva posició, ara, teòricament favorable no sé sap ben bé amb quin traçat de la línia Sentmenat - Bescanó, perquè hem de tenir interconnexions energètiques amb França perquè això ens garanteix la sobirania energètica. Escolti'm això és de pel·lícula.

Parlem seriosament? Parlem de les interconnexions, parlem dels traçats. És clar que s'ha de parlar dels traçats, però no ho plantegem en termes políticament absurds.

Seguim parlant d'infraestructures importants. Aquest matí el senyor Mas ha insistit molt en un tema i, si m'ho permeten, jo hi tornaré a insistir. Ell ha insistit molt en la posició del Govern sobre el quart cinturó. Potser m'ha passat per alt, perquè al final, gràcies a la generositat del senyor conseller en cap, ja coneixem els criteris polítics sobre la política energètica, però no em consta que hagi parlat del quart cinturó. Doncs, si m'ho permet, i amb tota humilitat, li ho torno a preguntar: quina és la posició del Govern sobre el quart cinturó?

Bé, un comentari sobre la nova cultura de l'aigua. Ara com que tot són noves cultures, tot és cultura, al final la cultura de veritat –també en parlaré, no?– és la que ha de fer el Govern des de la seva política cultural, però ja que parlem sempre de la nova cultura de l'aigua, està molt bé, són actituds, són actituds també, però sens dubte són inversions –inversions–, diners, recursos. I aquí sí que m'agradaria saber què farem.

Jo vaig escoltar ahir atentament el discurs del senyor president, i va dir que es faria una dessaladora a l'àrea metropolitana de Barcelona. D'acord. Puc preguntar-li on? Em sembla que és una pregunta normal. Puc preguntar-li on? I puc preguntar-li l'impacte ambiental calculat ja per a aquesta dessaladora? I li puc preguntar si això té sentit i al mateix temps mostrem la nostra oposició a una cosa absolutament racional en qualsevol país que és interconnectar les xarxes? I li puc preguntar quin capteniment té el Govern respecte al Pla integral del delta de l'Ebre, que se'ns mor, amb transvasa-

ment o no? I on són les inversions per al Delta i per a la gent del Delta i per als seus ciutadans? Espero amb delit la seves respostes concretes.

Ara vull parlar breument de temes socials. Jo també li agraeixo molt la implicació personal que ahir va comprometre al pacte per a l'educació, però, a part de la seva implicació personal, hi ha d'haver compromisos de tot tipus. El fracàs escolar a Catalunya és escandalós. Jo ja sé que vostès no en tenen la culpa com a govern. La filosofia educativa de molts anys de governs que eren amics de vostès, sí que en té la culpa –sí que en té la culpa. I els nostres infants no saben gaire gramàtica, no saben gaire literatura, no saben gaire matemàtiques i tenen unes notes a la selectivitat de català de plorar, de posar-se a plorar. Bé, això s'ha intentat arreglar i al final resulta que tirem endarrere.

Però miri, el fracàs escolar a Catalunya és del 31 per cent del total dels alumnes i a l'escola pública el 41 per cent. M'agradaria saber, a part de posar l'èmfasi sobre l'educació, l'educació, l'educació, i el discurs convencional, si a més a més hi ha un capteniment polític.

I, per cert, hi ha un compromís al pacte del Tinell que estic segur que compliran, no?, i és que al final el pressupost de Cultura sigui del 6 per cent. Al ritme del pressupost d'enguany, em sembla que hi arribem, a aquest ritme, a l'any 2038 - 2038. Senyor president, ni vostè ni jo, encara que ens portem uns anys, ens hi podrem dedicar, a això; l'any 2038 segurament haurem de fer altres coses. (*Rialles.*)

Bé, vull parlar un momentet de la sanitat –vull parlar un momentet de la sanitat. N'hauríem de parlar molta estona, no?, però el format d'aquest debat tampoc permet massa alegries.

El més important aquí és com fem sostenible el sistema. Això és el més important. I jo celebro la iniciativa del conseller d'Economia, i probablement de la consellera de Sanitat, de crear aquest comitè d'experts. Vostès són molt aficionats a això també, no? No sabem què fer amb Radiotelevisió Espanyola i nomenem un comitè de savis... –parlo dels seus companys de Madrid, no? No sabem què fer amb la reforma del Senat i ho encarreguem al Consell d'Estat, que ja veurem quina composició té després d'aquí a un any; respecte a l'Estatut, l'encarreguem a l'Institut d'Estudis Autònomic –després m'agradaria parlar-ne un instant sobre això, no?

Bé, endavant amb això. Però en plantejaments complexos, nosaltres estem disposats al consens; hem proposat una mena de Pacte de Toledo per la sanitat, però, per favor, benvinguts al multilateralisme. El problema del dèficit fiscal de la sanitat catalana no és un problema bilateral entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, és un tema que hem d'arreglar entre tots. Jo sé que vostès han arribat ara a això, però durant setmanes hem vist, a través dels mitjans de comunicació, que es pretenia una cosa tan estrambòtica com intentar resoldre el tema del dèficit de la sanitat catalana a través del Projecte de pressupostos generals de l'Estat d'enguany. Per aquí no han d'anar les coses, i tots ho sabem –i tots ho sabem.

Bé, passo molt de pressa, perquè veig que se m'està acabant el temps. Un comentari molt breu sobre immi-

gració: missatges clars i comprensió de l'entorn real. Estem a la Unió Europea –estem a la Unió Europea–, i, per tant, estem en un àmbit en què no hi ha fronteres, i, per tant, la política d'immigració cada vegada més està en l'àmbit europeu. Intentar retrocedir en aquest terreny i dir, per exemple, que els «cupos» es fixen des de les comunitats autònomes és com es diu en castellà *ponerle puertas al campo* i perdre el temps. I com que els polítics estem per donar solucions realistes, és bo que ens ho plantegem amb aquests termes.

Bé, vaig a..., passo molt ràpidament als grans temes, i hi dedicaré quinze segons o trenta segons, senyor president, si m'ho permet la seva benevolència, però em sembla que val la pena.

Respecte a la divisió territorial. És un tema nostre, de les nostres estrictes competències, aquí no depenem de Madrid, després en altres coses sí, perquè haurem de gurarment parlar de les províncies, etcètera. Però de moment és un tema nostre. Si en un tema que és nostre i estrictament nostre donem l'espectacle que hem donat, la seriositat que se'ns pressuposa respecte a temes que no són estrictament nostres és perfectament descriptible.

Jo els demanaria aquí tranquil·litat, tot el sentit comú possible. Es va fer en el seu moment un informe, que és l'informe Roca, que jo crec que és una bona base, i jo els anticipo que tinc voluntat de consens, i ho sap el senyor conseller Carretero, tinc voluntat de consens sobre aquesta qüestió; ara, tampoc estic massa segur que la solució a totes aquestes coses sigui, per exemple, anar multiplicant i multiplicant i multiplicant el nombre comarques, perquè al final, a més a més de tenir mil municipis, acabarem tenint dues-centes comarques. I no estic segur que aquesta sigui una bona cosa.

Per cert, com que la llei electoral d'alguna manera va lligada a tot això i també és un tema molt important, jo els demano, per favor, que no facin el mateix que han fet en la divisió territorial i que quan algú del Govern –que no sé qui ha de ser, perquè al final ja no sé ben bé com s'atribueixen les competències– parli d'això, ho digui sabent que hi ha una posició homogènia del Govern, perquè prou embolics tenim i prou confusió hi ha.

El tema del finançament. Miri, per favor, oblidem aproximacions bilaterals. És això l'únic que els vull dir. És veritat que es poden fer ajustaments tècnics, és veritat que hi ha moltes coses perfectibles. Ens hi trobaran i els acompanyarem en la millora del finançament de les comunitats autònomes i en particular de la Generalitat de Catalunya, però anem amb compte amb les expectatives que generem i amb l'oblit de l'entorn real en el qual hem de fer aquestes qüestions.

L'Estatut, i acabo, senyor president. Gràcies, ahir, i li ho dic molt sincerament, per la seva posició oberta que totes les forces polítiques d'aquest Parlament hi participem d'una manera activa, constructiva, positiva i lleial. Jo li ho vull agrair. Ara, també li dic que, en fi, li aprecio que hagi arribat a aquesta posició després de posicions prèvies que no eren aquestes. No parlo del pacte del Tinell i la voluntat de no pactar res amb el PP –ja sé que potser es refereix a altres coses. Però sí que em refereixo a dir: «Ara, com que el PP està a l'oposició, serà més fàcil tenir un nou estatut.»

Escolti'm, nosaltres no posarem pals a les rodes, no posarem obstacles i no farem servir l'excusa del consens i l'excusa de la unanimitat per, d'alguna manera, bloquejar allò que els ciutadans de Catalunya creguin que pot ser beneficiós des del punt de vista de la seva capacitat d'autogovern. Qui posarà els problemes poden ser aquells que plantegin coses que tots sabem que aquí poden ser molt aplaudides, però que després, en termes de realisme polític, no sortiran. I, per tant, no estic disposat a assumir responsabilitats que no pertocaran a aquest Grup Parlamentari de la cambra. Nosaltres farem tot el que hem de fer, però la responsabilitat de l'eventual fracàs d'aquesta negociació correspondrà a aquells que plantegin coses que tots sabem que aquí poden ser molt aplaudides, des de la correcció política, però que després, a l'hora d'afrontar-les i d'abordar-les en la realitat, no podran ser.

I a partir d'aquí, complicitats, senyor president. I barallar-nos amb els bascos, amb els andalusos, amb els extremenys, amb els valencians, amb els murcians, amb els asturians, fins i tot –si m'ho permet, senyor Carod, amb tot el «carinyo»– amb els *riojanos* no ens va bé. Jo li agraeixo l'emoció amb què ahir parlava d'Espanya. Jo també tinc emoció quan parlo d'Espanya, com la tinc quan parlo de Catalunya o quan parlo d'Europa, que em considero un europeïsta convençut. Però és que això que hi hagi incompatibilitat en les emocions jo no ho he entès mai –no ho he entès mai–; les emocions poden ser perfectament compartides. Però el que ahir li vaig escoltar sobre l'eficàcia de la solidaritat, un neoliberal d'aquells més extremistes no s'hauria atrevit mai a dir-ho. Quan ahir va dir: «Això de la solidaritat només serveix perquè les comunitats segueixin instal·lades en el seu subdesenvolupament...», perquè al final més o menys va dir això... (*Remor de veus.*) Més o menys va dir això! I podem repassar el text, eh? Que jo estic d'acord que la solidaritat no pot ser infinita, ni indefinida, ni eterna...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

...–acabo de seguida, senyor president, perdoni–, ara, anem en compte amb totes aquestes coses, no?

Bé, un comentari, senyor president del Parlament, i li agraeixo molt la magnanimitat, molt breu, sobre el nou patriotisme. També l'ha fet el senyor Mas, però jo ja li anticipo que el meu comentari serà en un sentit completament diferent, com és natural –com és natural.

Benvingut, senyor Maragall, al patriotisme dels drets i dels deures, dels valors cívics, que són producte... (*veus de fons*) –sí, sí–, que són producte de la llibertat i de l'estat de dret i que en altres àmbits alguns hem anomenat «patriotisme constitucional». (*Forta remor de veus.*) Vostès ara faran tots els comentaris i totes les rialles que vulguin, però el concepte és exactament aquest. (*Persisteix la remor de veus.*) I pels que no ens volem perdre en debats essencialistes ni identitaris, que no volem fer apellació només a les vísceres i als sentiments, sinó també a la racionalitat de les coses, jo li dono la benvin-

guda al seu concepte de «patriotisme», que té poc a veure amb determinats símbols.

Si em permet un últim comentari una mica...

El president

Hauria de ser molt breu ja...

El Sr. Piqué i Camps

...irònic. Immediat. Ahir vaig passar per la plaça de Colón: la bandera encara hi és, i el senyor ministre de Defensa es diu Bono i el senyor president del Govern, Rodríguez Zapatero.

Gràcies.

(*Rialles i aplaudiments.*)

El president

Senyor Carod... Senyor Maragall, un segon. El senyor Carod demana la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, senyor president. Per dues al·lusions molt directes que se m'han fet. Una per expressar des d'aquí la meua alta estima i consideració cap al poble de la Rioja...

El president

Senyor Carod...

El Sr. Carod-Rovira

...i en segon lloc...

El president

...si m'ho permet...

El Sr. Carod-Rovira

...perquè m'ha semblat entendre que l'explicació tan interessant que ens ha fet de la diferència entre Madrid...

El president

Senyor Carod, trenta segons.

El Sr. Carod-Rovira

...i regne d'Espanya, vostè mateix no se l'ha aplicat en el seu discurs, perquè sovint ens ha recordat que això no depèn «de Madrid». Feliçment, hi ha coses que no en depenen.

Gràcies.

El president

El senyor Maragall té la paraula.

El president de la Generalitat

Excel·lentíssim senyor diputat, li agraeixo el to, de debò, li agraeixo el to, perquè crec que ha sigut un to constructiu, amb un punt d'acritud defensiva a vegades,

que no m'acabo d'explicar a què obeeix, però en tot cas normalment, doncs, d'una gran transparència i dit amb un to molt amable.

Al final m'ha dit que..., al final quan..., al final de tot ha llegit i aleshores ha perdut una mica, però normalment durant tot el transcurs de la seva exposició ha estat molt clar.

Respecte de l'última observació que ha fet, de la bandera, ja diré al senyor Bono que el desig de vostè és que es tregui la bandera. A veure què diu... (*Rialles i veus de fons.*) Molt bé. (*Més veus de fons.*) No, no s'espanxi que no passarà res, però en fi... (*Rialles.*) Ho farem arribar.

Jo agraeixo de debò la seva intervenció, perquè ha estat plena d'informació. Vostè és una persona que per la seva trajectòria personal i política, doncs, aquesta informació la té. I haig de dir que en aquest sentit la seva intervenció jo crec que ha aixecat el nivell, en un cert sentit, ha aixecat el nivell d'aquest debat. (*Remor de veus.*) Potser en algun moment... No, de debò, jo crec que tots hem de reconèixer que l'experiència política, i no només política, sinó de govern, del senyor Piqué, doncs, li permet de tenir un coneixement aprofundit de moltes qüestions que probablement a molts dels diputats, que som els altres, no ens és fàcil. En tot cas, però, sense cap mena d'ironia, li agraeixo el to i el grau de..., i la importància de la informació incorporada en la seva intervenció, no?

Ha parlat al principi del tema del conseller en cap. Nosaltres estem fent la llei del conseller en cap. Però vostè ha d'entendre que nosaltres ens vam trobar amb una situació molt curiosa, en virtut de la qual, sense llei, s'havia creat la figura. Nosaltres no vam estar feliços d'aquesta creació, i tant no en vam estar, que el partit al qual jo pertanyo va decidir de presentar una moció censura, i la va presentar –que, per cert, no la contestar, com ja hem dit aquest matí, em penso que era, el president de la Generalitat, cosa inaudita.

En tot cas no ens va agradar gens la forma com es va fer, però el fet estava fet i l'estructura de la Generalitat era la que era. I li confesso, a més, que havent arribat com nosaltres hem arribat a la Generalitat amb un govern de coalició de tres partits era molt difícil d'obviar la utilització d'aquesta figura mal plantejada, mal creada, però molt útil justament per a un govern de les característiques del que nosaltres tenim, i ara estem plenament satisfets. Jo crec que des del punt de vista de la governació i també del debat en aquest Parlament ens podem declarar plenament satisfets de la divisió de funcions que tenim, que és per quedar-se. Evidentment, la Llei la vam presentar el juny, i com «totes les coses de palacio van despacio», doncs, quan s'aprovi, s'aprovarà, i amb això santificarem o ratificarem i formalitzarem una situació de fet que s'havia creat, no per la nostra decisió.

Balanç. Vostè diu que algunes de les coses que es van dir ahir li van semblar interessants, però m'agradaria saber de debò el que van fer els darrers governs espanyols en el primer examen, al cap de nou mesos, si és que el van fer, l'examen al cap de nou mesos, jo no ho recordo exactament, si és que van passar aquest examen, que és que van fer moltíssimes coses més?

Hi ha una cosa que ha de tenir en compte, i és que nosaltres hem heretat un govern que pràcticament no tenia precedents, en el sentit que és l'únic tipus de Govern que hi ha hagut, excepte a la transició, amb el president Tarradellas, i és un govern que ha creat, com passa sempre, ha deixat petja en la institució. Hi ha una manera de fer, ja no li parlo dels funcionaris, fins i tot dels alts funcionaris que, per descomptat, en la seva immensa majoria romanen i han de romandre, i la manera de fer i la manera de seguir les ordres, etcètera, sinó que, efectivament, després de vint-i-cinc anys d'un govern que no tenia precedent en aquest país s'han creat uns motlles, arriba un govern nou, no només és nou sinó que a més és diferent en el sentit que està format per tres partits. Home!, no em negarà que era d'esperar –era d'esperar– que no arribéssim al govern i que al cap de tres mesos comencéssim a cantar les solucions de tot, perquè hauríem enganyat, no les teníem. I mai hem pretès dir que les teníem fins que les hem tingut, i és ara que les anunciem.

Per altra banda, jo ja vaig fer alguna compareixença en aquest Parlament, perquè va ser obligatori de fer-ho, obligatori no, perquè vaig voler en el segon dels casos, però també en els casos en què així estava previst, i no em penso que se'ns pugui dir que no hem anat explicant cada una de les coses que hem fet. En la primera compareixença, de totes maneres, ja vaig parlar de bona part de les realitzacions dels primers sis mesos i m'he estalviat de repetir-les, no? És cert, és cert –i ho reconec– que hem posat més l'accent en les coses que ara estaven en marxa i les que vindran, és cert.

Vostè ha de ser capaç d'entendre que el que ha passat en aquests nou mesos és un canvi a Catalunya, a Espanya i a Europa, no només aquí, doncs, molt important i que no són les lleis només el que compta.

Vostè diu que a mi les lleis no m'agraden, no, sí que m'agraden, les lleis m'encanten, el que passa és que penso que no tot s'arregla amb les lleis, i que moltes vegades es disparen lleis contra els problemes quan no es té més solució. Diguéssim, hi ha moltes vegades que els parlaments i els governs el que fan és tractar de posar negre sobre blanc la solució d'uns problemes que per via de decret o per via d'acció no saben ben bé com resoldre. I és aquí on jo penso que, de vegades, les lleis, s'infla el nombre de lleis d'una manera innecessària.

Quan ha començat aleshores a parlar que els consellers callen... En fi, hi ha hagut un moment del seu discurs en què m'he perdut, francament, no entenia ben bé on anava. Anava dient vostè: «La vida és dura! La vida és dura!». Ja ho sé, sí, la vida és dura. (*Rialles.*) És cert, la vida és dura i vostè, com jo mateix i com moltes altres persones de la nostra edat m'atreveixo a dir –encara que sóc una mica més gran que vostè– que ho sabem ben bé. Ara, és clar, «la vida és dura», no és segurament una bona consigna, diguéssim, és una constatació de com va el món, però tampoc ens ajuda massa, per això hi ha hagut un moment que jo no sabia vostè ben bé on volia anar.

Ens ha dit que ens pagaria beques per anar a Madrid. Home, francament, això sí que m'ha ofès una mica! Què vol dir? Ja hi anem, a Madrid! Si és que ens passem el dia a Madrid! Si abans-d'ahir... On són els con-

sellers? N'hi havien tres, a Madrid. I resulta que, a més, hi havia tres ministres aquí; perquè aquests dies han vingut, en els darrers deu dies deuen haver vingut cinc, sis o set ministres, jo no sé quants. Això no passava abans, això no passava. Home, vostè devia venir els caps de setmana, perquè alguna vegada l'havia vist a casa seva, però a part d'això, (*rialles*), jo crec que vostè no pot negar, perquè és d'una evidència palmària i televisiva que l'activitat, i els contactes entre el Govern espanyol i el Govern català no s'havien produït mai abans. Vostè em dirà: «Oh, és que són governs amics!» Bé, sí, amics o no, el cas és que es veuen i que treballen i que cada dia passen coses.

Abans d'ahir, abans d'ahir, sí, va ser la consellera d'Interior que va estar amb el ministre de l'Interior i va tornar anunciant una cosa que feia anys que ens recava, perquè havia succeït en el Govern del seu president Aznar, que com vostè recordarà va dir: però què és això de *las chapitas*? Sí, perquè abans hi havia –si vostè recorda–, «B», que volia dir «Barcelona», en fi, cada província tenia el seu nom, i això al president Aznar li molestava, perquè li semblava, segurament, que era una mena d'excessiva expressió de la pluralitat, diguem-ne, provincial en aquella època, perquè era per províncies, no? Fins i tot la provincial no li agradava i ho va suprimir, va dir: «¡las chapitas fuera!»

Bé, com que això era tant de sentit comú que s'havia d'arreglar, perquè la gent no ho vol, la gent vol saber que el cotxe que porta o el vehicle que té, doncs, l'identifica d'una determinada procedència, doncs això s'ha arreglat. I a mi em sembla que aquesta és una prova més, no és que sigui la prova del nou, la definitiva, ni molt menys, però és una prova que cada setmana en passen dues o tres de coses d'aquestes que retornen les coses a la normalitat que existia abans que el Govern de què vostè va formar part arribés i comencés a fer una colla de coses que en aquest país, aquí a Catalunya, no es van entendre mai del tot bé.

Quants cops m'he vist amb el president Zapatero? Doncs no li ho sabia dir, ja no li ho sabia dir, a part de telefonades, etcètera. Però de visites, de reunions, de xerrades llargues, de visites d'ell aquí, la primera el dia de la presa de possessió, quan encara no era president, per descomptat. Però, miri, si vol comparem, agafem president Pujol i president Felipe González o el president Aznar i comparem. Per tant, no ens digui que ens paga beques a Madrid perquè, és clar, li sortiria caríssim, li sortiria caríssim, perquè hi anem tan sovint que no sé si s'ho podria pagar.

No és possible, diu vostè, el que prometem, econòmicament. I suposo que es referia al decàleg de mesures que vam anunciar ahir i la veritat és que, és clar, n'hi han tres o quatre que sí que portaven, que porten l'especificació del seu cost, sabem que... Hi va haver una certa discussió, vostè com que s'ho coneix, en aquesta matèria, perquè és economista i coneix bé la dificultat d'aquestes coses, i ha estat en un govern i sap què és un pressupost, etcètera, doncs, no és gens fàcil el que vam acordar. I hi va haver molta discussió per acordar-ho, ja li ho confesso, però hi va haver discussió que es va resoldre sobre la base que aquelles conselleries que havien aconseguit que en el decàleg sortissin unes mesures especificant la quantitat de diners que s'havien

d'esmerçar –cosa que als ministres d'Economia i als consellers d'Economia no els agrada gens, diguem-ho tot–, per descomptat, el conseller d'Economia té el permís del president de la Generalitat per actuar de forma que aquestes conselleries, en el conjunt de la seva despesa estiguin dintre de les seves previsions i d'allò que és possible. Per tant, és difícil, ha sigut un sacrifici. Vostè ha endevinat que aquí hi havia un punt sensible, però l'hem resolt així.

Vostè ha dit que li fa falta tall. El que passa és que no he entès ben bé què volia dir, quin tall, què volia dir exactament quan ha dit que demanava tall, com si, en fi, totes les coses de les quals hem parlat no ho fossin.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Bé, 700.000 llocs de treball. Vostè ha parlat primer del debat que després de vint-i-tres anys i del debat després de vuit anys. Jo vull que vostè entengui que el debat que ara estem fent es produeix, primer, després d'un període molt llarg del Govern que hem tingut, però també després de vuit anys del seu Govern. I, per tant, que les referències en aquest sentit són impossibles d'evitar. Nosaltres, de totes maneres, no seguirem en aquest sentit, el debat sobre els vint-i-tres anys no estic segur que sigui el més important que puguem fer, una altra cosa és que a dia d'avui, en el debat d'avui s'incorporin elements de judici del que ha passat, amb mencions del que ha passat, que ben asseguro en aquesta cambra que no tenen per què reiterar-se en definitiva.

Vostè diu que hem duplicat el pressupost en vuit anys, que la inversió de l'Estat és del 17 per cent. Ahir la ministra de Foment em va dir que del seu Departament és el 19 per cent; que la tercera pista, en definitiva, era el resultat, com també la desviació del riu Llobregat, d'unes inversions que s'havien fet amb el Govern anterior. És cert. Tan cert –no sé si vostè no hi devia ser– perquè públicament vaig donar les gràcies als dos governs anteriors, al Govern que dirigia el president Pujol i el conseller Mas, i al seu, perquè eren els que havien tirat endavant aquestes obres.

Dit això, el desviament del riu, del Llobregat, data, aproximadament, la decisió de l'any 1986. Vull dir que, medalles, medalles, jo crec que no se'n pot posar ningú, cap dels governs, perquè això ha sigut l'obra de la seu. Ha sigut la cosa més lenta que un es pogués imaginar.

Hi va haver una gran discussió primer per veure on s'havia de desviar, si s'havia de desviar en un angle cap al sud, o pel mig, al final va sortir pel mig, i s'ha fet. Però li dic que la decisió es va prendre l'any 86, perquè en aquell any –si no recordo malament– el delegat el Govern va enviar un «consta» a l'Ajuntament de Barcelona, Àrea Metropolitana, que aleshores tenia la competència per dir: «hem enviat els diners per fer-ho, i, per tant, si no es fa i passa alguna cosa de les que van passar històricament molts anys enrere» –l'any 1962, em penso que va ser, amb les grans inundacions per sortir de la llera el Llobregat–, «vostès en seran els responsables i en pagaran les conseqüències.» Vostè imagini's amb la tranquil·litat que jo he viscut tots aquests anys! Cap ni una, perquè això va passar per les meves mans en aquell moment, després va deixar d'estar sota la meua competència, però si alguna cosa podem dir

d'aquesta desviació del riu Llobregat és que ha sigut, jo crec, un error permanent..., un error..., una falta d'eficiència, una falta d'eficiència de tots i cada un dels tres governs que hi ha hagut durant tot aquest temps.

Després ha parlat de l'AVE. I això francament, això ja m'ha dolgut una mica més, perquè allò de l'AVE del 2007 és una broma pesada. És clar, l'AVE, quan es va fer l'AVE a Sevilla, l'any 92, hi va haver un *trade off*, hi va haver un cert intercanvi, hi va ser. El president del Govern espanyol d'aquell moment va dir: «bé, escolteu, vosaltres teniu aquí una gran inversió que són els Jocs Olímpics, que són 150.000 milions de pessetes, cobrarem una part, cobrirem el dèficit, i no només això, sinó que, a més, haureu de fer una colla d'inversions, les rondes, etcètera», de les quals, fins i tot en alguns casos es van recuperar, per part de l'Estat competències que havien estat cedides a la Generalitat, però que la Generalitat no podia pagar, per exemple, la ronda del Litoral. Tot això va costar molt de fer, però ja es va fer. Es van arribar a invertir, si no recordo malament, 900.000 milions en tot, és a dir, comptant els 200.000 milions que hi va invertir Telefónica, el que havia fet Renfe, les rondes, els estadis, els museus, etcètera, tot plegat.

Bé, aquesta va ser una inversió immensa i, no a canvi d'això, però simultàniament amb això el president del Govern espanyol ens va venir i ens va dir: «Ho haig de fer, haig d'aprofitar aquesta gran ocasió, hi ha l'Expo de Sevilla, hem d'unir Europa amb Àfrica, hem d'unir Madrid amb Sevilla. Madrid - Barcelona es farà segur, això caurà pel seu propi pes, i Madrid - frontera francesa és evident, perquè hi ha demanda, perquè hi ha la intenció, perquè vosaltres ho demanareu, ho exigireu i ho aconseguireu.»

Doncs, molt bé, es va fer Madrid - Sevilla, i ràpidament i sense tots els problemes que hi han hagut després. És clar, nosaltres ens vam creure el conte del Madrid - Sevilla, bé el conte, la història real del Madrid - Sevilla i que això es podria repetir aquí. (*Remor de veus.*) Però no, no s'ha pogut repetir, perquè, escolti, estem a l'any 2004 i ara ens diuen que l'any 2007 arribarà a Barcelona, no a la frontera francesa, i que n'hem de donar les gràcies al Govern del Partit Popular. Home, no! Francament, no!

Vostè ha parlat del Palau de la Música i aquí sí, veu, això ha sigut un detall! (*Rialles.*) Això ha sigut un detall, no, no, de debò, ho dic seriosament, l'obra que s'ha fet al Palau de la Música és el que a Madrid en dirien *un detallazo*. (*Rialles.*) Ha estat molt bé, i crec que, a més, com que no és evident que sigui un tema competencialment que toqui, per dir-ho d'alguna forma, vol dir que hi ha hagut alguna persona sensible per entremitg que s'hi ha posat i, per tant, és molt d'agrair.

Vostè s'ha enfadat molt perquè diem «Madrid» en comptes d'«Espanya», i aquest apassionament, que al senyor Puig –que ara no hi és– l'hauria encantat d'observar, (*rialles*) aquest apassionament tampoc l'he entès, el seu apassionament de defensar la paraula «Madrid», o de distingir la paraula «Madrid» de la paraula «Espanya». Home, si vostè obre la BBC aquesta nit, dirà: «Washington ha decidit...» Sí o no...? Vostè ha sigut ministre d'Exteriors i ho sap perfectament! És a

dir, en molts terrenys –en molts terrenys–, no només en el de la política exterior, s'identifica moltes vegades la capital amb el país i a la inversa, no? Per altra banda, en fi, no sé per què no podem, d'alguna manera, identificar l'existència –i ara sí que aquí ens ficariem en un tema molt més pelut, eh?, però, l'existència– d'un poder sociològicament, políticament, econòmicament efectiu que es diu «Madrid», entre cometes, que no és Espanya –que no és Espanya–, que jo diria que, fins i tot, té una certa autonomia respecte d'Espanya i que de vegades la ignora.

Jo, de vegades, he pretès defensar la idea que el que no va bé..., no és que Espanya no vagi bé. Espanya va molt bé, però el que no acaba d'anar bé és que té un tros d'Espanya que es pensa que és Espanya. Si, dient-los, nosaltres, a Espanya «Madrid» ho fem més greu, doncs, aleshores li dono tota la raó. Però, segurament el primer que s'ha de fer és identificar l'existència d'un nucli de poder econòmic, tecnològic, polític, que segurament, independentment del que siguin els interessos d'Espanya, funciona una mica a la seva i confon Espanya amb ells mateixos. I, per tant, jo no..., en fi, ara no hi és, el senyor Carod, però no retrauria aquest vici que tenim, que, de vegades, jo crec, pot ser útil, en tot cas.

Catalunya té un pressupost de 4 bilions de..., no encara, però, en fi, ens hi anem acostant. I vostè diu que la Llei de..., en fi, que nosaltres ens estem carregant la Llei d'estabilitat, que tenim molts diners, que què més volem, que..., en fi, que el que no hauríem de fer ara és desestabilitzar, diguéssim, l'economia espanyola.

Miri, vostès, és cert que van estabilitzar la macroeconomia, però la micro, no. És a dir, vostè, ara analitzi..., molt bé, agafi la macroeconomia, vull dir, les mitjanes, no? –el creixement del cost de la vida, el creixement del producte nacional brut, el creixement, el creixement, el creixement integrat del país–, i ara agafi les distribucions, i vegi, per segments, diguéssim, què ha passat amb el 20 per cent més baix?, què ha passat amb el 40 per cent més baix?, què ha passat...? Bé. Doncs, no ha passat el mateix als de baix i als de dalt, una. Què ha passat amb les diferents edats? Tampoc. Jo només li puc dir que les meves nebodes, en fi, guanyen avui –guanyen!– en pessetes constants, menys... –no és que, en fi, tampoc són persones que no valguin, diguéssim, són persones que valen, no?–, doncs, guanyen, ara, en pessetes constants menys que fa vuit anys, que és quan vostè va entrar al Govern. Per tant, en fi, no s'estranyi que nosaltres diguem: «Econòmicament, això no ha anat...» Ha anat bé la macro, però, i la micro? I la gent? I la majoria de la gent? D'acord que, quan un baixa impostos, sobretot a les empreses, doncs, bé..., això tira, l'economia ha pujat, tampoc ha pujat tant com havia pujat abans, però, en definitiva, dintre d'Europa ha anat pujant una miqueta més que la mitjana, etcètera. Molt bé. Però, home, no ens digui que això ha sigut enormement feliç, perquè la meitat dels seus possibles votants li giraran la cara o li diran: «No..., en fi, vostè no està parlant de la vida que nosaltres estem vivint.»

Per tant, una mica de modèstia quan es diu «la Llei d'estabilitat no es pot tocar, compte que l'economia l'estem desestabilitzant, que tot el que havíem aconseguit en el món, doncs, s'està perdent...», perquè no és exactament així. Aquí, és cert que paguem molt més

per tot, i el que estem dient... –paguem molt més per tot, peatges per començar. Què estem dient, nosaltres? No és que no vulguem que baixin els peatges. El conseller fa tot el que pot, fins i tot els baixa i tot en alguns punts, no? Però, és clar, tot això s'ha de finançar. Això, sí..., vostè ho sap perfectament. (*Veus de fons.*) Doncs, no només passa amb els peatges, passa amb l'aigua. Per exemple, quan jo he tingut les discussions sobre el tema de l'aigua amb les altres comunitats autònomes i el Govern de l'Estat, jo els podia dir, amb orgull, per dir-ho així, els podia preguntar: «Quant paguen vostès per metre cúbic?» La majoria no ho sabien, que ja és tot un senyal que molt car, molt car, no deu ser. Però, és clar, jo portava el rebut a la butxaca, perquè estava fart que em diguessin que què estàvem els catalans amb el tema de l'aigua que protestàvem tant: 280 pessetes metre cúbic! És clar, després m'he anat assabentant de quant paguen les altres autonomies, i paguen 140, 180 la que més... Però, què vol dir, això?

Bé. Vol dir dues coses: una... –vol dir bàsicament una cosa, una–, que nosaltres, en el rebut de l'aigua ho hem posat tot. És a dir que nosaltres som, des del punt de vista ambientalista, correctes. I, bé, això ve de molts anys, no és pas una cosa dels últims anys, quan s'ha posat més de moda aquest tema. No, no, no... La distribució de l'aigua en els tres milions d'habitants que són la meitat de Catalunya, de la Companyia d'Aigües, a l'àrea metropolitana de Barcelona, està pagant el seu cost, incloent-hi la depuració..., en fi, totes les intervencions que s'hi fan fins que l'aigua arriba a dintre del mar, neta. És a dir que es paguen els costos de portar-la, consumir-la, netejar-la i tirar-la neta tal com era al principi. Això és el que hauria de fer tothom, però Espanya no ho fa.

Per tant, nosaltres estem carregats de raó en l'Ebre i estem carregats de raó en..., quan parlem de finançament, el fet d'incloure aquests costos que nosaltres paguem i altres no paguen –peatges, el preu de l'aigua o costos indirectes de l'aigua– a la balança fiscal del que nosaltres estem pagant. No sé si m'explico. No hi figuren, a la balança fiscal. Aquests preus públics no figuren a la balança fiscal, però jo crec que els hi hem de posar. I, si els hi posem, aleshores probablement el que ens tocarà que ens donin és una mica més del que la gent es pot pensar. El mateix en els peatges, ja ho he explicat.

El Magreb. Miri, no em parli del Magreb, sap? No em parli del Magreb... (*Veus de fons.*) Perquè si algú es va equivocar en el Magreb va ser vostè i va ser el seu Govern. Miri, jo recordo perfectament el senyor Aznar, quan va entrar al primer Govern –el primer Govern–, no sé si vostè ja hi era... (*Veus de fons.*) En el primer Govern, sí... Doncs, en aquell moment el president Aznar va coincidir amb el fet que s'acabava l'obra del gasoducte d'Algèria, que arribava a Còrdova. Això havia sigut el producte de l'enginy i l'empenta d'un empresari català, Pere Duran Farell. Era l'empresa que ell duia, i, de l'esforç que van fer, van aconseguir que el gas d'Algèria travessés el Marroc, cosa no gens senzilla, passés l'estret, arribés a la península i desemboqués a Còrdova. Bé. Aquesta era, per dir-ho així, una inauguració secular, històrica, en la qual els dos continents s'ajuntaven. No ja que Espanya i el Marroc, o

Espanya i Algèria..., no, no, a part de la dificultat política que això havia tingut, i tècnica i econòmica, és que a més era unir Europa amb Àfrica! En fi, no és la primera unió, perquè n'hi deuen haver de telefòniques i, possiblement, d'elèctriques, no ho sé; però, en tot cas, aquest era un moment realment històric. I es va voler fer una gran inauguració a Còrdova, amb el rei d'Espanya, el rei del Marroc, Hassan, i les primeres autoritats.

Qui va dir que no? El president Aznar. Es va negar que es fes aquella... Qui va dir que no va ser el president Aznar. Es va negar que es fes aquella inauguració. Per què ho va dir? Ah, perquè aleshores ell tenia el seu eix del mal. Havia començat la seva primera legislatura, la seva primera presidència en el Govern, amb el seu propi eix del mal, que en aquell moment eren Cuba i Algèria. Després va acabar abraçant-se amb en Fidel Castro, a Cuba, justament el dia que vostès van votar el senyor Pujol, l'any 1999. Aquell dia, sí, perquè el senyor Duran anava sortint i entrant per trucar a Cuba, per veure què deia el senyor Aznar i saber si tenia, Convergència i Unió, el vot del Partit Popular. (*Remor de veus.*) I el van tenir... En tot cas, el senyor Aznar, en aquell moment tenia la idea que Cuba i Algèria –i Algèria– eren l'esca del pecat. Sí, que eren la base de tot el mal i que, per tant, això no es podia fer, i no es va fer. Ho dic, això, perquè no crec, de debò..., després van canviar les cartes, van canviar les tornes, efectivament.

I vostè em critica que quan jo vaig estar al Magreb vaig dir..., vaig parlar d'una «solució regional». Vostè em coneix, i sap que jo no hauria dit, no hauria mencionat la paraula o l'expressió «solució regional» si prèviament no l'hagués utilitzat el ministre d'Afers Exteriors espanyol, el senyor Moratinos. (*Remor de veus.*)

És cert, és cert que aquesta expressió té el seu risc, i en això li dono una part de la raó, en la mesura que tot el que s'ha de fer, sigui regional o no, s'ha de fer en el marc d'una resolució de les Nacions Unides, que no es pot, ni molt menys, esquivar, sinó que ha de ser dintre d'aquest marc. Hi estem d'acord. I, per descomptat, quan vaig estar posteriorment a Algèria, doncs, aquesta cosa me la van recordar manta vegada. Ara, vostè em concedirà, segurament, que el pla Baker està molt bé, que la resolució de les Nacions Unides és fantàstica, però que això està parat. I que, per tant, la iniciativa del Ministeri de Santa Cruz, del Palau de Santa Cruz, del Ministeri d'Afers Exteriors espanyol, és perfectament legítima i lògica, i jo crec que és d'agrair.

Vostè diu que... Home, em van rebre set ministres, si no ho recordo... Mai havia vist tants ministres.... En fi, el president Bouteflika, que teòricament havia de tornar de les seves vacances al país abans que nosaltres tornéssim, no ho va fer, per raons que ara, per descomptat, encara que les sabés no les diria. I, per tant, doncs, no vaig veure el president Bouteflika. Algú va tenir, en fi, doncs, la precipitació d'anunciar que ens veuríem..., que era el més probable. Fins i tot, el primer ministre –el primer ministre–, Ouyahia, es diu, em va dir, el primer dia, que és quan ens vam veure: «Quan vostè parli amb el president, digui-li que no sé què..., o li dirà no sé què...» Doncs, no va poder ser, perquè el president Bouteflika no va tornar de les vacances on era, possiblement fora del país.

Economia. Vostè parla constantment que els socialistes volen apujar impostos, que això és ranci, que les transferències de serveis s'estan fent sense diners... Miri, la veritat és que les dades que jo tinc, anant al que ha estat la seva crítica de la nostra situació econòmica, no coincideixen en absolut. Nosaltres no som la comunitat autònoma més endeutada, primer. Nosaltres, segon, no només no som els més endeutats de les autonomies, de l'article 151, que són les que tenen més competències i, per tant, més deute –i, per tant, més deute–, sinó que som la que menys endeutament té, de les de l'article 151.

I, per altra banda, vostè diu que ha fet els números i que resulta que l'autonomia té més diners que l'Estat per habitant. Per descomptat! Anem a una antiga història de quant s'ha de gastar a cada nivell, i jo recordo que em va costar moltíssim –ho vaig dir ahir– de convèncer del 50-25-25, després del 40-30-30, i ara resulta que estem que l'Estat ja no és ni el 50 ni el 40, sinó que és el 30, i que les autonomies són el 50 i els ajuntaments el 20, no? Tot això, jo crec que ens n'hem de felicitar tots, tots.

Vostè dirà: «Una bona part és perquè el PP va fer les devolucions de competències que va fer.» D'acord, hi estic d'acord. Fins i tot, li diré que la primera vegada que el ministre Solbes em va dir que les coses ja eren així, em va sobtar, perquè jo estava acostumat a protestar, per dir-ho d'alguna forma, i ara el que protesta és ell. I no només protesta ell, sinó que, de vegades, ens nega els diners, dient: «Oiga, que ustedes ya gastan mucho más que nosotros.»

Bé. I això es deu a vostè, a vostès, al seu Govern. L'únic fumut, i torno un moment a això, és que efectivament van fer les transferències, però torno a reiterar el que vostè abans ha negat: vostès van fer les transferències però no les van dotar. Vostès van tenir la intel·ligència de convèncer el Govern català, en aquell moment, que podien acceptar el finançament que el seu Govern espanyol va oferir, i que tot això era positiu per a Catalunya, i després hem vist que no, que efectivament no ho era. És a dir que efectivament el rendiment d'aquell sistema no era tan bo, sobretot perquè no hi havia revisió. I jo crec que, aquí, va haver-hi un dels nostres errors, i ara parlo com a Catalunya, diguéssim. Un dels nostres errors va ser no veure que aquella revisió tan..., en fi, tan empipadora de cada cinc anys, que havíem d'anar a discutir si era veritat o no que els quartos que havíem rebut eren els que eren, i si no podien ser més, etcètera, en el fons era absolutament necessària, perquè anar amb un sistema absolutament automàtic de concessió de competències i de recursos o d'impostos per pagar-les ens podia abocar a la situació en la qual ara estem, no? Aquesta és la realitat.

També li haig de dir, econòmicament, que nosaltres tampoc anem tan malament, econòmicament. El segon semestre del 2004 el creixement és del 2,4 per cent; l'any passat va ser del 2,1; o sigui, anem pujant. I, a més, no estem malament respecte d'Europa. Europa està en l'1,92. No anem tan malament.

Parla vostè d'estabilitat institucional, i entro ja en el capítol –em penso que és l'últim– de les grans lleis, dels grans debats, de la Constitució, de l'Estatut. Valora l'estabilitat institucional. Nosaltres també la valorem,

excel·lentíssim senyor diputat, la valorem de debò, però, Déu n'hi do, són vint-i-cinc anys. I, sap què vol dir, això? Vol dir que realment és molt valuós, el que tenim, perquè ha durat tot el que ha durat, i abans això no passava, en aquest país no havia passat mai, per tant, val molt, però al mateix temps és molt vell, per dir-ho d'alguna forma. Han passat moltes coses: hem entrat a Europa, hem canviat mil coses que..., hem entrat a la NATO, ha canviat la..., en fi, tot, des de l'exèrcit fins a la prestació de serveis, fins als costums, fins a..., que hem passat d'emigrants a immigrants. La Constitució espanyola encara parla d'emigrants. És clar, ara, si llegim la Constitució en una escola, els nens de l'escola diran: «–Però, què diuen aquests?, de qui parlen?, no es deien immigrants?» «–No, no, és que aquests eren uns altres, eren els que se n'anaven». «–I, qui eren, aquests?» «–El teu avi.» Però ara no, o sigui, aquesta Constitució, per tant, i aquest Estatut l'hem de posar al dia, i jo em penso que vostè entendrà que les raons que ens hi porten no són de tipus cosmètic, de tipus de brillantor política, etcètera. No, és que cal, cal per funcionar bé.

Vostè parla del Centre de Recerca Biomèdica; és un altre punt que li hem d'agrair de la seva intervenció. Jo crec que en això hi han intervingut tants governs que ja no sabia a qui agrair més, no? Al Govern de la Generalitat anterior, per descomptat, també.

Vostè diu coses que no són, que les reivindicacions dels oliverers no han sigut ateses... Han sigut ateses. M'estranya una mica de vostè perquè normalment sí que hi han partits que aprofiten ocasions de conflicte per posar-s'hi de peus, no? Vostè normalment no, i en canvi, doncs, avui sí. I vostè sembla que vulgui allargar un conflicte que jo crec que està resolt, perquè, en fi, s'han firmat uns convenis que jo crec que són de plena satisfacció del sector.

Ha parlat d'EADS, ha parlat d'Eurocopter, ha dit que vostè havia tingut..., té un coneixement, evidentment, d'aquest tema... Doncs, tota ajuda serà benvinguda en aquest tema. Aquest és un tema molt important. Nosaltres, d'indústria aeronàutica, per diverses raons, vam tenir la primera, la primera, primera, primera d'Espanya, el primer aeroport, els primers avions, la primera indústria, eh? I ara parlo de coses molt antigues, l'any 10, l'any 20..., els anys vint, sí, aproximadament, no?

Però després això s'ha perdut, perquè la centralització política que va significar la dictadura franquista, doncs, s'ho va endur tot cap avall, cap a un altre lloc. Suposo que devien pensar –suposo que alguna raó d'aquestes hi devia haver– que estratègicament no convenia que determinades branques de la indústria molt relacionades amb la..., en fi, la indústria militar, en definitiva, estigués residenciada aquí. I s'ho van endur.

La veritat és que ens agradaria ser-hi. I ara hem constituït un grup, una agrupació d'empresaris que estan treballant, amb un nivell molt avançat, en petits segments d'aquesta indústria. I voldríem estar segurs que això pot continuar i pot anar endavant.

És cert –és cert– que la decisió està en mans de l'Estat, i per tant no vull fer apostes sobre aquesta qüestió, però vull que se sàpiga públicament que nosaltres considerem que aquella desaparició d'indústria aeronàutica que es va produir decennis enrere..., doncs, s'hauria de re-

cuperar, eh?, que seria just que es recuperés i que seria bo que es recuperés, perquè si aquesta indústria, Eurocopter, per fabricar un nombre limitat, malgrat tot, d'helicòpters –civils també, eh?, no només militars; ho dic perquè alguna menció hi ha hagut d'aquest tema–, se'n va a un altre lloc, segons allà on vagi podria ser que estigués molt bé i que portés un valor afegit durant un temps determinat, però si no hi han les universitats, si no hi ha els laboratoris, la capacitat de recerca, les indústries auxiliars que han de rodejar necessàriament aquesta, no s'hi guanyaria –el país, Espanya en el seu conjunt– tant com si efectivament això ve aquí.

Aleshores, sempre acabem igual, eh?; sempre acabem que les dues grans opcions són o a prop de Madrid o a prop de Barcelona, per dir-ho d'una manera molt curta i breu. I, per tant, nosaltres volem que se sàpiga que estem darrere d'aquesta possibilitat. I vostè em podrà dir: «Home, doncs, no ho demani en públic, perquè potser no li ho donen i després vostè quedarà malament.» M'és igual. Vull que se sàpiga que nosaltres podem fer-ho, que tenim els *inputs* per fer-ho, que tenim el desig de fer-ho, i que farem el possible perquè això vingui, i si no és aquesta, serà una altra indústria, per descomptat.

Quart cinturó. Ja li ho contesto. Farem Baix Llobregat - Abrera - Terrassa, per descomptat, però de Terrassa a Granollers s'ha de passar per Caldes. Si vostè està disposat a trinxar Caldes pel mig, doncs ho farem, i si no, que crec que no, doncs no. S'ha de fer una volta. Però primer s'ha de dibuixar, eh?, tot això s'ha de mirar. No està a l'agenda –no està a l'agenda.

La dessaladora del Baix Llobregat i la dessaladora de Tordera tenen el lloc perfectament indicat, i m'ha estat fornit, en aquest moment, l'especificació de quins són els costos i quins són els estudis que ara s'estan fent per tirar endavant la inversió.

El fracàs escolar és espantós, el 31 per cent; això és degut a una cultura pedagògica que vostè diu que és equivocada... Nosaltres creiem que això és degut al fet que no s'ha pogut invertir prou en educació. I creiem que aquí a Catalunya això ha fet mal, molt mal, i li diré per què. Catalunya, com que sempre va anar una mica per sobre o bastant per sobre de la mitjana espanyola, de la de l'Estat, doncs no en va tenir prou amb el que l'Estat feia.

En aquells temps en què es deia dels mestres que *pasas más hambre que un maestro de escuela* i les escoles eren el que eren, doncs Catalunya –deien– va dir «no», i vam dir... I, bé, i què va fer la Mancomunitat? Què va fer, abans de la Mancomunitat, l'Ajuntament de Barcelona, l'any 6? Va fer un pressupost de cultura, que en deien, que era un pressupost per fer escoles però fer-les ben fetes i pagar bé els mestres, no? El primer ajuntament d'Espanya que va tenir escoles i mestres va ser l'Ajuntament de Barcelona, si no m'erro. I després va venir la Mancomunitat. I la Mancomunitat, el que va fer en Prat va ser estendre aquella experiència a tot Catalunya, encara..., com ho diria, amb accions exemplars, no es pot dir tampoc que fos un ensenyament universal, però tan exemplars que han quedat en l'imaginari col·lectiu d'aquest país com una cosa que s'havia de mantenir i desenvolupar.

Què ha passat, després? Bé, ha passat que, efectivament, ha vingut la Generalitat de Catalunya, però no ha pogut fer el que es va fer. I ho dic ara en mèrit, no en demèrit, sinó en mèrit del Govern de la Generalitat, perquè encara que moltes vegades la Marta Mata em diu que no, jo penso que en bona mesura l'excel·lència d'aquells centres va ser possible perquè no era universal aquella excel·lència, no era ben bé per a tothom.

Ara això no és possible, com vostè sap. Ara, o es fa per a tothom i es fa a tot arreu o no es fa. No s'admetria, en aquest moment, que fos, això, per a les classes mitjanes baixes, etcètera, per a uns sectors. No, ha de ser per a tothom. Això explica les dificultats que van tenir els governs de la Generalitat anteriors a arribar a tenir els recursos que calien per fer una universalització de la qualitat. I això explica moltes de les coses de què estem parlant. No crec que sigui una cultura..., no crec que sigui una mala fe, per descomptat, ni tampoc una cultura escolàstica equivocada. El que falten són calés, i el que ha faltat, potser, és una mica el disseny d'una política pedagògica o educativa i al mateix temps d'un sistema de finançament d'aquesta política.

Amb la sanitat. Diu vostè que, al final, sempre acabem parlant de pressupostos. Evidentment, no? Vostè diu que no és partidari que el pressupost de l'Estat pagui el dèficit de la sanitat. D'una manera o d'una altra, al final les coses acaben passant pel... (*Veus de fons.*) Bé, d'acord, si no passen pel pressupost, han de passar per un lloc molt més complicat, que és la Comissió de Transferències, aquesta que fa molts anys que no es reuneix, i que, per descomptat, és més lenta, és més difícil..., i, al final, em costaria de creure que, finalment, d'alguna forma, això no hagués de passar pel pressupost.

Amb això hem fet una batalla. Vostè dirà: «Oh, és que, vostès, l'únic que fan és apujar impostos, i sempre estan demanant d'apujar impostos.» Nosaltres no demanem d'apujar impostos. El que volem és millorar els serveis que amb vostès es van deteriorar, i per fer-ho demanem i reclamem els recursos que ens pertoqueu per fer-ho. Per tant, escolti, jo li admetria una crítica en el terreny de la política... Si estiguéssim a la universitat, potser ho discutiríem amablement. Aquí no ho podem discutir amablement. Aquí vostès tenen una responsabilitat, i vostè en particular, que va formar part d'un govern que va abandonar, des del punt de vista del finançament, les autonomies, que van adquirint cada vegada més competències i que van cometre l'error, segurament, d'admetre aquestes transferències sense un sistema financer nou que permetés de prestar aquests serveis adequadament.

Acabo. Vostè té molta informació, i la hi agraeixo, i a més és una informació que sí que farem servir. I..., en fi, li proposo que la segueixi fornint. Ha tingut un pèl d'acritud –almenys al principi m'ha semblat, el to, una mica queixós, no sé per què– i a vegades un pèl de suficiència, però tots en tenim, jo també en puc tenir, no passa res. Si vostè primés la informació i menys les altres dues coses, la seva intervenció hauria estat perfecta.

Vostè diu que no posarà pals a les rodes. Jo entenc que no, que està disposat a assumir responsabilitats raona-

bles. Ha començat molt esperançadorament per a la cambra, jo crec, quan ha començat a parlar de l'Estatut. Després ha rebaixat una mica el vi, la qualitat d'aquesta esperança que s'havia creat, dient que només assumiran responsabilitats raonables... –home!–, i hi ha coses, diu, que no ho semblen, o que no ho semblen al principi però al final ho són. Això és el que ha dit, no? Doncs, la veritat és que jo crec que aquesta cambra no és que no es pugui permetre el luxe de fer coses poc raonables, sinó que normalment no n'ha fet mai, de coses poc raonables. Mai. Estic parlant de lleis importants, eh?; errors se'n poden haver comès.

Però evidentment, posats a parlar de l'Estatut, jo..., m'agradaria demanar-li –si és que vostè ha de parlar, i, si no, en fi, més endavant, o contestar ara, vull dir, i, si no, més endavant– que es repensi profundament la seva actitud en el sentit primer i no en el segon, és a dir en el sentit afirmatiu de la seva disposició a tirar endavant.

Sap per què? Perquè, a més, nosaltres sabem i tot Catalunya sap que el que vostè faci serà molt important, no només aquí, sinó allà –i no dic el nom perquè no s'enfadi. (Rialles.) I això, per nosaltres, és molt important.

Jo sóc una persona que no m'agrada gens acabar parlant de números quan es tracta de principis, no?, i sembla que aquí estem traficant amb actituds respecte d'una cosa tan important com és l'Estatut, la Constitució i els principis que hi seran incorporats.

En fi, l'únic que faig és una apel·lació a la seva intel·ligència i a la tradició que vostè ha mostrat de capacitat de diàleg, perquè efectivament aquest desig que tots tenim –que tots tenim– d'iniciar un període nou, amb un estatut nou, amb una constitució posada al dia, sigui una realitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor president. El senyor Piqué té la paraula, en nom del Grup Popular, per fer la rèplica.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies també, senyor president de la Generalitat, amb molta franquesa, no?, pel to i per l'extensió de la seva rèplica. Jo crec que ha donat resposta a moltes de les coses que jo he plantejat. Com és natural, moltes d'aquestes respostes no les puc compartir. Però jo li vull agrair l'esforç que ha fet. I ho dic molt i molt sincerament, no? Crec que estem donant un bon exemple de com es poden expressar discrepàncies, molt sovint molt profundes, però jo crec que tots pensant en el país, tots pensant en els interessos dels ciutadans, i això és, a més a més, el que se'ns demana als que tenim responsabilitats polítiques, ara vostè des del Govern, jo des de l'oposició, però en altres circumstàncies històriques, vostè a l'oposició i jo des de responsabilitats de Govern.

Bé, jo voldria correspondre-li..., el que passa és que tinc també el temps taxat i hauré de veure com ho faig, no?, però voldria correspondre a la seva resposta, també, fent un comentari sobre totes i cada una de les coses que ha plantejat.

Bé, jo, sobre el tema del conseller en cap, ja no hi insistiré, que ha començat per aquí i crec que ja hem dit el que havíem de dir.

I respecte al balanç de nou mesos..., home, hi ha hagut una cosa que sí que m'ha cridat l'atenció, no? Jo sé molt bé que un govern no té solucions a tot, ho sé molt bé. I sé que, a més, quan un govern entra es troba en situacions molt sovint inesperades; ha de conèixer les realitats, des de fora molt sovint no es coneixen amb prou precisió, hi ha sorpreses, i això fa que els començaments sempre siguin molt i molt complexos.

Jo tinc una experiència, modesta, però tinc una experiència d'això. Quan vam entrar l'any 96, efectivament ens vam trobar amb moltes coses, els primers mesos van ser molt i molt complicats, però al poc temps d'haver entrat –jo aleshores formava part de l'equip econòmic del Govern– havíem fet cinc decrets llei, cinc, havíem retallat 700.000 milions la despesa, havíem presentat ja el programa de privatitzacions, havíem anticipat els criteris de liberalització dels mercats energètics i els mercats de telecomunicacions...

Bé, i això ho vam fer amb tres o quatre mesos, no? És veritat que ens devíem equivocar en moltes coses, però, home, dir: «És que no teníem solucions, hem d'anar veient com estan les coses...» Probablement no tenien solucions, però sí que tenien al darrere vint-i-tres anys d'oposició, i, per tant, temps de pensar solucions –temps de pensar solucions. I simplement deixo el comentari aquí.

Després ha fet un comentari una mica irònic, que jo també li entenc perquè el meu també ho era, d'irònic, no?, sobre una expressió que és col·loquial: «La vida és molt dura.» I és veritat. Però, sap per què l'hi deia? És que vostè deia: «És que no l'he acabat d'entendre quan ho deia...» No, no, és que l'hi deia perquè, és clar, el context en el qual neix el seu Govern és un context –aquest matí ho recordava el senyor Mas amb molt encert– que pressuposava que a Espanya seguiria governant el Partit Popular, i que, per tant, les excuses i els pretextos de determinats posicionaments polítics ja estaven a l'abast.

Ara hi ha un govern teòricament molt amic, no? I aquí és on la vida és molt dura. Perquè tot allò que havia de ser tan fàcil però no es podia fer perquè el PP ho impedia, ara resulta que es veu que és molt complicat. Abans es deia és que si no fos pel PP no tindríem peatges, no?; si no fos pel PP tindríem inversions en infraestructures cada any del 19 o el 20 per cent; si no fos pel PP el finançament autonòmic aquest que ens espolia el tindríem solucionat demà passat; si no fos pel PP el dèficit de la sanitat ja el tindríem resolt; si no fos pel PP tindríem un nou estatut.

Bé, anirem veient com evolucionen les coses, no? –anirem veient com evolucionen les coses. Però jo el que li demano és que tots plegats siguem molt conscients que la vida és molt dura (riallès), que la vida és molt dura. I és tan dura, és tan dura que ho és per a tothom. Segurament per al senyor conseller d'Agricultura, que segons m'informen –potser estic equivocant– està en aquests moments encerclat a la fira de Sant Miquel, de Lleida, pels pagesos de l'olivera, que es veu que no estan gaire convençuts d'això que vostè m'aca-

ba d'afirmar fa una estona (*rialles*). O sigui, fixi's si és dura la vida per al senyor conseller d'Agricultura, eh? Bé, per tant anem amb compte...

Després... No, també fem molta broma amb això d'anar a Madrid. Home, no, jo no em referia a anar a Madrid, diguem-ne, per anar i tornar, eh?, sinó per passar-hi una temporada i saber com funciona l'Estat i com funciona un govern, d'allà, i és clar, el Govern d'Espanya resulta que té una característica, i és que ha de governar per al conjunt d'Espanya –per al conjunt. I ha de tenir en compte els interessos de tothom. I ha de buscar equilibris. I ha de prendre opcions. I moltes vegades, des de determinats territoris, i molt sovint a Catalunya, doncs es parteix de la base que l'obligació del Govern d'Espanya és donar resposta a allò que es demana des de Catalunya. I això està bé que es pensi, però sempre tenint en compte que tot allò que es demana des de Catalunya després s'ha de conciliar amb tot allò que es demana des de la resta de comunitats espanyoles.

I per això les coses són sempre bastant més complicades que tot això. Vostè diu: «Ara vénen molts ministres.» Home, no ho sé, jo venia, com és natural, molt sovint per Catalunya, però els meus companys també. Però ara que vénen tants ministres, algun d'ells hauria pogut tenir la bondat, senyor president, de dir-li que les inversions d'enguany seran del 15 per cent. I així vostè no se n'hauria hagut d'assabentar per la premsa. Jo crec que hauria estat bé, ja que vénen tan sovint, doncs que tinguin la deferència... Ja sé que potser no és un tema important. Jo tinc la impressió que sí que és un tema molt important, del qual el senyor president de la Generalitat no s'hauria hagut d'assabentar per la premsa, ja que tenim un govern tan amic i cada dia vénen aquí centenars i centenars de ministres. (*Remor de veus i rialles.*)

Respecte al tema de les matrícules jo no hi entraré. Només li dic que l'afirmació que ha fet avui no li passi com amb el tema de l'olivera. No li passi. Ho dic perquè jo avui he vist unes manifestacions del senyor ministre de l'Interior dient: «Escolti'm, això està en estudi. Ja ho veurem, eh?» Ho deixo aquí –ho deixo aquí. Jo personalment no tinc cap problema sobre aquesta qüestió. Cap ni un. Al contrari. Ara, ja veurem què passa al final. Torno a repetir l'expressió –no se'm molesti: la vida és molt dura.

Li agraeixo això del quart cinturó, eh? Perquè finalment ha contestat. Deixi'm dir que a mitges –deixi'm dir que a mitges, no? Però li ho agraeixo. Bé, anem a veure com ho anem solucionant. Té el suport del meu Grup Parlamentari per trobar-hi solucions ràpides, en això –ràpides.

També ha parlat que jo he dit, he parlat de tall. Em referia a això, a realitats concretes. No només a paraules i a bones paraules. Ha parlat del desviament del Llobregat; en podríem parlar durant molt de temps, però el cert és que s'ha fet ara –el cert és que s'ha fet ara. I ha parlat de l'AVE, però el cert és que s'ha fet ara. Diu: «És que l'any 92 va ser com una mena de compensació...», que jo no ho sé perquè no hi era, però l'any 92, i durant tots els anys de Govern del Partit Socialista, fins l'any 96, ens ho recordava, i ben recordat, avui el senyor Mas, la inversió pública de l'Estat a Catalunya, inclosos els Jocs Olímpics, mai no va passar del 10 per

cent del total de les inversions. I, per tant, doncs, home, posats a compensar, hauria pogut ser una altra cosa.

Per cert, ja que vostè sempre critica tant la política radial dels governs del Partit Popular, cosa que joestic disposat a discutir-li, no m'imagino una cosa més radial que començar l'alta velocitat ferroviària de Madrid a Sevilla. No em puc imaginar una cosa més radial que aquesta. I que, a més, bé, va tenir problemes. Allò que es va fer ràpid i no va tenir problemes... No vull recordar altres coses, però que avui encara estan als tribunals –avui encara estan als tribunals. Deixem-ho estar –deixem-ho estar.

Ara, economia. Estabilitat, diu vostè: «És que hem tingut èxit en els resultats macroeconòmics.» Home, sí, sí, sí, això ho reconeix tothom. El primer de reconèixer-ho, i de manera entusiasta, és l'actual ministre d'Economia quan era comissari d'Economia a la Unió Europea, el senyor Solbes, que va donar, doncs, una aprovació –ovació inclosa– a les dades del Govern espanyol. Però això que la macro no té conseqüències micro, senyor Maragall, vostè i jo som economistes, i quan la cosa macro va bé vol dir hi ha cinc milions de llocs de treball creats, i que passem dels 17 milions d'afiliats a la Seguretat Social, i això és micro, eh? Perquè això són ciutadans al darrere que ara treballen i que abans no treballaven, i ciutadans al darrere que ara estan afiliats a la Seguretat Social i tenen dret a tot un seguit de prestacions i que abans no tenien aquests drets perquè no treballaven. Per tant, si parlem d'això crec que en podríem parlar també a bastament, i jo ho faria, de veritat, amb molt de gust.

Sobre la política exterior em costa molt no entrar-hi, per raons òbvies, no? –per raons òbvies. Si vol en parlar un altre dia. Avui parlem de Catalunya i de política general. Si vol en parlar un altre dia. Perquè ha dit algunes coses respecte al Magrib que a mi m'agradaria aclarir-les-hi; algunes coses sobre la interconnexió de l'Estret que m'agradaria aclarir-li, i una cosa que, com que l'ha repetida molt sovint i afecta un altre grup de la cambra, també la hi voldria aclarir. No té res a veure amb el Magrib, que crec que val la pena dedicar-hi una estona ben específica, no?

Jo estava a l'Havana l'any 99. Aleshores era ministre portaveu –aquell dia–, i per tant en sóc testimoni directe. Jo no n'he volgut parlar mai, d'això, no?, perquè crec que en aquestes coses, doncs, s'ha de mantenir la discreció. Jo li explicaré el que va passar. Li ho explicaré a vostè. Ara, també li dic que, en aquells moments, d'abraçades a Fidel Castro cap ni una –cap ni una. Ens havien retirat el plàcet a l'ambaixador que havíem proposat, per exemple –per exemple. Ho dic també perquè com vostè ha esmentat les abraçades amb el Fidel Castro... Vam anar allà no en una visita bilateral sinó perquè hi havia una cimera iberoamericana que coincidia a l'Havana. Però si vol parlar d'aquestes coses, com que no és el tema d'avui no seguiré, però en podem parlar a bastament.

Sí que voldria fer un petit comentari sobre el que ha dit del procés de descentralització. Home, el que no es pot és dir: «És que vostès no han tingut una política favorable a la descentralització i a donar competències a les comunitats autònomes i a donar recursos» i després re-

cordar les paraules del vicepresident econòmic de l'actual Govern, absolutament estupefacte davant del profundíssim procés de descentralització que s'ha produït al país. Ah, o una cosa o l'altra, no? –o una cosa o l'altra.

I a partir d'aquí, per això és tan complicat el tema del finançament, perquè el tema del finançament s'aborda sempre d'una manera molt simple. I és que: «–Jo necessito més diners. Catalunya necessita més diners». Diu: «–Sí, sí, i jo també. A finals de mes, a tots, totes els que estem aquí, ens agradaria tenir més diners». Però hi ha una pregunta molt simple, que es pot contestar de manera no tan simple. Diu: Vostè vol més diners? D'acord. I d'on els traiem?, d'on els traiem?

Jo, que tinc una formació econòmica però que fa molts anys que vaig acabar la carrera i potser ja m'he oblidat dels fonaments, i, per tant, potser em deixo alguna cosa ara que no hi caic, no?, només se m'acudeixen tres vies. O apugem els impostos, o traiem diners d'altres autonomies perquè vinguin cap a Catalunya –que tinc la impressió que no hi estaran massa d'acord, veritat?–, o els traiem d'això que vostè i jo de vegades també en dic Madrid, o en diem Madrid. Oh, però és que Madrid, que és el Govern espanyol, també ha d'exercir les seves competències. I el senyor Solbes diu que ja no hi ha per on treure diners, que ja no hi ha per on rajar, que el marge de maniobra de l'Administració central de l'Estat és el que és. Què farem?

El vicepresident primer

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Ja acabo, senyor president.

El vicepresident

Gràcies.

El Sr. Piqué i Camps

Ja acabo. No, ho dic perquè això també val per a la sanitat, no? Això també val per a la sanitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I un últim comentari molt breu, senyor president, i gràcies per la seva generositat una altra vegada. Respecte a l'estabilitat institucional i al debat de l'Estatut. Miri, jo, com és natural, tinc les meves apreciacions respecte als procediments que s'han seguit. També li vull dir públicament que valoro el treball del conseller de Relacions Institucionals sobre aquesta qüestió, que l'està abordant amb racionalitat i amb sentit comú. I espero i estic segur que seguirà essent així. El problema de fons no és la convicció, que tots tenim, que les nostres institucions –potser no li he fet un favor de fent-li aquest elogi– (*rialles i remor de veus*), però ell sap que l'hi faig sincerament. El problema no és que no acceptem intel·lectualment una cosa que és òbvia, i és que vint-i-cinc anys després les institucions s'han d'adaptar a les noves realitats. Hi estem d'acord –hi estem d'acord. Ara...

El president

Senyor Piqué...

El senyor Piqué i Camps

...el problema són les segones intencions. Quinze segons, senyor president. Les segones intencions. És a dir, si darrere de la voluntat de reformar les nostres institucions per adaptar-les a les noves realitats es vol reobrir el pacte constitucional. I aquí és on probablement tots plegats tindrem problemes.

Gràcies.

El president

Senyor Maragall...

El president de la Generalitat

Senyor diputat, només per dir-li, amb la vènia del senyor president, que si no fos pel PP tindriem Estatut. Això que quedi clar. És l'única cosa que volia que quedés clara, perquè, a reserva del que vostè em pugui explicar del que va passar aquell dia a l'Havana, que estic, en fi, delerós de sentir què és el que realment va passar, haig de pensar que és certa la versió que se'm va donar i que és de general coneixement, que la condició que va posar el president Aznar, o vostè mateix, si és que va ser vostè qui va parlar amb el senyor Duran des de Cuba, va ser que hi hauria recolzament del Govern de Convergència i Unió però que la condició era no tocar l'Estatut.

Altrament nosaltres no ens expliquem com Convergència i Unió va retenir la reforma d'un text que evidentment s'havia quedat molt endarrerit.

I l'última cosa que volia dir-li és que..., en fi, no li entro a discutir cap de les coses que ha afegit, perquè a última hora són una mica reiteració del que ja anava dient. Però jo li demanaria que no hi hagués en les seves paraules un punt que de vegades m'ha semblat veure d'acritud. Nosaltres no li hem fet cap mal, que jo sàpiga. No..., veig, de vegades, senyor diputat, com una mena de..., en fi, diu: «El senyor conseller d'Agricultura està rodejat pels pagesos.» Bé, sembla com si li agradés. (*Rialles.*) Sembla que l'entusiasmés. (*Rialles.*) Són molts, vostè que ho sap? Tenen a veure amb el seu partit o alguna cosa?

Bé, això és tot, senyor president.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Molt breument –molt breument. Home, jo personalment em tinc per una persona cordial, no? Cordial, i no m'agrada gens l'acritud. Si algun moment això s'ha pogut reflectir, doncs no era la meua voluntat. Jo no li desitjo cap mal, com és natural, al conseller d'Agricultura. Tinc algunes experiències, també. (*Veus de fons.*) Hi puc estar d'acord, però evidentment no m'agrada. El que no m'agrada és que a la cambra quedi la idea d'una cosa que després sembla

que no correspon a la realitat, i estava parlant del tema concret de l'olivera.

I després també dir-li que, home, jo no sé per què fa aquesta afirmació que si no fos pel PP ja tindríem nou Estatut. Que jo sàpiga hi ha hagut un Govern nacionalista a la Generalitat durant vint-i-tres anys i la reforma de l'Estatut no s'ha plantejat fins ara.

Gràcies.

El president

Acabat aquest torn, entrem en el següent, i té la paraula l'illustre senyor Joan Boada, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president.

El president

Perdó, perdó, perdó. Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president de la Generalitat...

El president

Senyor Boada, senyor Boada... *(Pausa.)*

Suspenem la sessió per tres minuts. Tres minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de vuit i deu minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Senyores i senyors diputats, honorables consellers i conselleres, reprenem la sessió. Té la paraula el senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats, senyor Maragall, jo no sé si sabré mantenir l'ambient tropical que havien generat entre el senyor Piqué i vostè parlant tan intensament de l'Havana, però sí que potser mantenir el nivell que vostè ja havia dit i que el senyor Piqué havia anunciat sobre un tema que pot ser anecdòtic però, ja que ha sortit a tema i que el senyor Piqué estava tan ofès sobre la utilització de la terminologia Madrid, el diputat Jaume Bosch m'ha passat una nota per acabar de reblar aquesta situació que no només és culpa dels d'aquí, senyor Maragall, sinó també dels d'allà. Deia que avui el president de la federació madrilenya de tennis ha dit que «el que s'hagi adjudicat la final de la Copa Davis a Sevilla i no a Madrid», diu, «perjudica Espanya». Ja veu que per tot cantó hi ha de tot sobre aquesta confusió constant del que és de l'un i del que és de l'altre.

Bé, mantenint el nivell, doncs, que ja parlàvem, el que sí que ens interessaria a nosaltres, des del nostre Grup

Parlamentari, és fer una mica del que pertoca en el debat de política general que és balanç i proposta. Han passat nou mesos, ho hem dit moltes vegades aquí, de la presa de possessió d'aquest Govern catalanista i d'esquerres, i per nosaltres un període de temps suficient per adaptar-se i superar la vella estructura de poder que patíem. Cal dir, també s'ha de dir, que durant aquests mesos el Govern ha viscut períodes convulsos fruit, en part, d'errors propis, ja reconeguts pel mateix president, però, sobretot, per l'agressió política i mediàtica impulsada pel Partit Popular des del Govern central. Tot plegat, és cert, va provocar un alentiment a l'hora de prendre decisions que feliçment s'han superat, i li podríem fer la llista al senyor Piqué, que ara no hi és, sobre les activitats que ha fet aquest Govern, no sols legislatives, que sembla que només existeixin legislatives, sinó també de planificació, allò que en dèiem abans de posar els fonaments d'aquest nou model de país.

Ara, a més a més, les condicions des del nostre punt de vista són òptimes. Un govern més cohesionat i un govern central amb majoria del PSOE però que necessita altres forces d'esquerra per governar. A més a més, s'ha presentat un informe econòmic financer que ha posat llum a la situació de la hisenda de la Generalitat i que ha permès la visualització d'un dèficit elevat fruit de la mala gestió de l'anterior govern de Convergència i d'un finançament injust, també adduïen.

Els pressupostos del 2004 han estat un reflex de la situació financera, per la qual cosa s'han considerat de transició. Per cert, la situació economicofinancera de Convergència i Unió, de la mala gestió, tenia el suport constant durant vuit anys del Partit Popular. El senyor Piqué no hi és, aquí, i li hauríem explicat tot un seguit de qüestions que potser ell no recordava. Al mateix temps s'ha fet dissabte en la gestió de l'anterior Administració i s'han posat a la llum les irregularitats de l'anterior Govern, com ja s'ha fet des del Departament de Treball, i que es farà en altres departaments com preveu l'Acord del Tinell.

Deien, fa uns mesos, que el Govern estava posant els fonaments d'un nou edifici que ha d'aixecar amb els plànols de l'Acord del Tinell. És el moment de construir amb mà ferma i decidida, des del nostre punt de vista, les parets mestres que han de servir per fer de Catalunya un país més just, més solidari i més ecològic. La intervenció del president Maragall així ho va palesar, va desgranar tot un seguit d'actuacions i decisions polítiques perquè Catalunya faci un gran avenç nacional, deia ell; nosaltres hi afegim social i ambiental. Catalunya com a terra d'oportunitats per als set milions de persones que hi viuen, cosa molt important, independentment del seu origen, de la seva feina o de la seva religió. Ara hem de veure com aquestes accions es tradueixen en partides pressupostàries en el 2005 i en els successius pressupostos.

Però volem parlar també de la realitat. El país té problemes; els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen problemes. Tenim un finançament insuficient i injust, no tenim prou competències per a gestionar les coses del dia a dia, tenim un territori excessivament triturat i en crisi, patim deficiències en molts serveis a les persones

amb dificultats per accedir a un habitatge digne, a un treball segur, amb problemes mediambientals gravíssims. L'herència del passat és feixuga, les males pràctiques s'han estès i s'ha governat d'esquena a la ciutadania. Això ha de canviar radicalment, senyor president, i el Govern ha de ser valent per aplicar en alguns casos cures palliatives i en altres, si cal, extirpar perquè reneixi un teixit nou i potent. No val posar tiretes a les greus ferides que s'han fet al territori, ni benes a les estrebades i mossegades privatitzadores que s'han fet als serveis públics.

Senyor Maragall, pot comptar amb nosaltres per fer els canvis necessaris, però no han de ser només conjunturals aquests canvis sinó estructurals, que durin i que es projectin cap al futur. Aquest és el mandat de milers de ciutadans que varen decidir que calia un canvi a Catalunya, i alguns creien que aquest canvi havia de ser de debò. Estem davant una fita històrica que necessita protagonistes i accions polítiques responsables, rigoroses, que obeeixin a criteris de país i no de partit. I en aquesta apassionant aventura el Govern ha de tenir en compte l'anomenada societat civil, milers de persones aplegades en plataformes ciutadanes que lluiten per un món en pau, sense guerra, sense fam, per un món solidari, però que també lluita per un territori sostenible on poder viure amb dignitat, que lluita també contra l'especulació i la depredació urbanística, o que lluita i guanya amb el crit «lo riu és vida». Tenim centenars d'exemples que demostren la vitalitat associativa de Catalunya. Per nosaltres, tenir-los en compte vol dir participació, no sols com una actuació retòrica sinó com un dret, fomentant-la des dels inicis del projecte, del pla, de la llei, del que pertوقي discutir en aquell moment.

Pensem que les accions polítiques del Govern de la Generalitat han de tenir dues grans línies, per fer-ho més curt: la gent, o sigui, les persones, i el territori on vivim. Volem parlar de les coses quotidianes en aquest temps que ens queda, que afecten el dia a dia de les persones, i volem aportar solucions als problemes que abans he esmentat. Però també hem d'actuar sobre el territori, un territori que no s'ha considerat com un sistema en la idea de Ramon Folch que ha exposat molt recentment, que no s'ha pensat amb la gent que hi viu, que no s'ha fet res per mantenir aquells constructors de paisatges que són els creadors dels sistemes agraris de les planes o del manteniment dels boscos i les pastures, un territori —i això és molt important, senyor president— que ha estat generador d'enormes desigualtats socioambientals. El conjunt de la nostra societat, malgrat la resistències de determinats sectors polítics i econòmics, es planteja com a necessari i ineludible introduir noves tendències que garanteixin i permetin desenvolupar un model territorial alternatiu, que doni respostes a aquells nous valors, que adoptem com a vertebradors d'una nova cultura política i que volem que es visualitzin en una nova cultura del territori. En parlaré més endavant.

Ara voldria parlar de la gent, dels set milions que deia vostè ahir de persones i dels seus problemes i necessitats, i de les solucions presents i de futur. Ahir, senyor Maragall, va donar prou dades dels canvis a l'estructura interna de l'economia catalana. De totes maneres, des del nostre punt de vista cal actuar no sols en els clústers o en els grans clústers com la biomedicina o la indús-

tria aeroespacial, és important però no cal només quedar-se aquí. També caldrà tenir una especial cura, per exemple, per l'economia social, tan estesa al nostre país i tan important, empreses que tenen com a objectiu principal l'acció comunitària i la solidaritat, on les persones i l'interès general és el centre de la seva activitat. A més a més, com a factor important, aquest tipus d'empreses estan molt arrelades al territori i ajuden a la dinamització de l'economia local. És imprescindible una atenció especial per a aquest sector com un element clau i vertebrador de l'economia del nostre país.

En aquest sentit, parlant d'economia, ens sembla bé aquest acord per la internacionalització i farem tot el possible perquè no es quedi en paper mullat, com ha passat amb anteriors acords de l'anterior Govern. Si ho féssim, si passés això, podria generar frustració en un sector prou castigat i que necessita estímuls positius. Això vol dir ser agosarat, senyor Maragall, en les propostes, però també generós en les partides pressupostàries.

També pensem que en aquest Acord es podria integrar el turisme. Jo crec que és un error que no estigui establert com a tal, que és un factor clau de desenvolupament del nostre país i que necessita, d'una manera urgent, l'elaboració d'un model, que no en té, que no ha existit, i una planificació, que tampoc ha existit, relacionades amb la demanda canviant i, sobretot, amb la sostenibilitat del territori. Aquest Govern està en marxa per fer això però és urgent tirar-ho endavant i seria molt interessant que estigués en aquest acord per la internacionalització.

Per nosaltres els objectius principals que han d'estar en aquest acord però que, d'una manera transversal, han d'estar dintre de tota l'acció del Govern, són el dret a un treball digne i de qualitat; la potenciació de les polítiques d'igualtat enfortint la incorporació de la dona al món del treball i, sobretot, també un pla de xoc per aturar la precarietat laboral que viuen els joves del nostre país i, sobretot, impulsar un treball estable per a ells. Però també un model productiu compromès amb el desenvolupament ecològic i social, i que fomenti les noves tecnologies i potenciï la inversió en accions de recerca, desenvolupament i innovació, molt lligades al món universitari.

El Govern, des del nostre punt de vista, ha de fer front d'una manera decidida a la precarietat i sinistralitat laboral. Un país modern, un país que fonamenta el seu patriotisme, com deia vostè, senyor Maragall, en els drets, no pot tenir unes taxes de temporalitat com les que té. L'informe del primer semestre del 2004 del sindicat Comissions Obreres donava unes dades terribles sobre aquest tema. Deia que la taxa de temporalitat de Catalunya augmenta un 0,9 punts i es situa en un 22,5 per cent; augmenten el nombre d'assalariats, dada importantíssima, que viuen en llars on tots els seus membres tenen contracte temporal, i se situen en 238.800 persones, el 45 per cent del total d'assalariats amb contracte temporal.

Augmenta l'índex de rotació dels contractes temporals, la mitjana se situa quasi en un 3,55 per cent, un dels més alts dels darrers anys i, evidentment, també d'Europa. Hi ha hagut 14.600 treballadors que se'ls ha fet

un contracte cada mes, cada mes, de mitjana, i 734, un contracte cada setmana. Aquí sí que podríem explicar allò que deia el senyor Piqué: «La vida és molt dura». Per a aquesta gent sí que la vida és molt dura, no per les decisions de què parlava el senyor Piqué anteriorment, que són decisions personals, polítiques. La vida és molt dura per a totes aquestes persones que han de patir aquestes condicions laborals.

L'excessiva rotació laboral generada per l'alt índex de temporalitat provoca un gran nombre d'accidents laborals, l'índex d'accidents de treball dins de la jornada laboral és més del doble entre els treballadors i treballadores amb contracte temporal que entre els que tenen contracte fix; les raons em sembla que són prou clares. I l'augment de la sinistralitat laboral al nostre país no pot continuar. Ja no parlem de qüestions conjunturals, si aquest mes puja més o aquest altre puja menys, en tot cas, és la realitat que hi ha uns percentatges elevadíssims de sinistralitat que s'hi ha de fer front d'una manera clara, amb l'aplicació de la legislació vigent i una forta funció de vigilància, control i inspecció a aquelles empreses que no compleixen, que Déu n'hi do les que són.

Però també podríem aplicar una cosa molt ràpidament, són els delegats de prevenció. Jo li vull posar un exemple, senyor Maragall, que segur que tots coneixen ja però les obres del Fòrum, per exemple, tota la quantitat de dies i dies que s'hi ha treballat, per desgràcia, tot i ser poc, per desgràcia hi va haver un treballador mort. A les obres de l'AVE Madrid - Lleida són moltes més les persones. La diferència que van morir en aquest treball, en aquesta obra, la diferència és que en el Fòrum hi havia delegats de prevenció dels dos sindicats majoritaris que feien un control estricte de tota l'activitat laboral que hi havia en aquelles obres. Si això s'hagués aplicat en tota l'activitat que hi ha, segur que no hauríem de lamentar tants morts.

He parlat del dret a un treball digne i segur, del dret. Hi torno a insistir: parlaré molt de drets tota la meua intervenció. He parlat del dret a un treball digne i segur, voldria parlar ara també del dret a una sanitat gratuïta i universal, del dret també. Evidentment, el debat actual se centra en el finançament de la sanitat, és una qüestió central per poder fer front a l'actual funcionament de la sanitat i a les noves demandes. De fet, els primers mesos del Govern catalanista i d'esquerres han estat condicionats per l'enorme dèficit existent, ja se n'ha parlat. Han sortit a la llum coses que ja sabíem però que Convergència i Unió no explicava mai, anys i anys en què no s'havien fet inversions en els centres de l'ICS, problemes en el sector concertat per la insuficiència dels concerts, amb notables arbitriats en la seva distribució, mala negociació amb l'Estat en l'atenció als desplaçats, nova població, etcètera.

El primer que ha calgut, i s'ha fet des de la conselleria, és conèixer l'estat de les coses i emprendre algunes mesures importants per a l'atenció sanitària dels ciutadans. Les llistes d'espera, per exemple, en què s'ha fet emergir l'anomenada «espera tècnica» i ha obligat a abordar un problema més gran del que s'explicava, o el reforçament de l'atenció primària amb la incorporació de nou metges, la major importància que es vol donar a la salut pública i també a la salut mental són exemples a explicar.

S'han començat a fer, doncs, noves actuacions però encara queda molt terreny per recórrer per arribar a complir els Acords del Tinell. Hem discrepat des del nostre Grup Parlamentari d'algunes de les actuacions que s'han fet, o d'algunes de les intervencions, com quan es volien incorporar la podologia i l'odontologia com a noves prestacions que es podrien obtenir en centres públics però que el ciutadà hauria de pagar, o també la possible implantació del pagament d'un euro per visita... I n'hem discrepat perquè aquestes mesures van en la línia contrària de la consolidació del sistema públic. No és així, des del nostre punt de vista, com resol-drem el problema del finançament, ni volem que s'introdueixin mecanismes que trenquin el principi de l'equitat i l'universalisme del sistema sanitari. El finançament, ja ho hem dit, continuarà sent el tema de debat en els propers mesos. La comissió d'experts presentarà les seves propostes, però les decisions –i això ja s'ha dit però hi volem insistir–, les decisions a prendre pertanyen als polítics, i aquí hi hem de dir que nosaltres considerem que els aspectes clau a abordar són tres: solucionar els deutes de l'Estat amb la Generalitat; la despesa farmacèutica, clarament excessiva, ja que es situa al voltant del 24 per cent del pressupost. Una dada: si s'aconseguís equiparar amb la mitjana de la Unió Europea, que és el 16 per cent, estalviariem uns 520 milions d'euros. Ja li canvia la cara a la consellera de Salut, què podria fer amb 520 milions d'euros? Doncs, ja sabem que és on podem actuar, on podem anar per aconseguir aquests diners. I el tercer, la millora de la gestió, la qual cosa no vol dir transferir-la als privats, que no representa estalvi sinó, a vegades, tot el contrari.

En tot cas, el que cal és substituir l'obscurantisme, la discriminació i la privatització que han regit durant el mandat de Convergència i Unió per les pautes de transparència, equitat i avançat control democràtic. Sigui com sigui, la política del canvi del nou Govern s'ha de fer notar en una millora de l'atenció sanitària i en actuacions per eradicar les desigualtats en salut; són els ciutadans qui l'han de notar i així ho esperem. Com també han de notar que el Govern fa uns grans esforços perquè tots –nois i noies– gaudeixin del dret a l'educació i a una escola de qualitat. Vull insistir, per al dret a l'educació i a una escola de qualitat. Per a nosaltres aquest dret és prioritari –vull tornar a insistir– és prioritari el dret d'escollir centre que utilitzen alguns sectors de la nostra societat. I vull utilitzar no les meves paraules, perquè podrien pensar, doncs, que això ja ho he repetit moltes vegades, però això mateix ho vull llegir, ho deia el senyor Joan Jordi Rosell, de la Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes de Catalunya, en un article publicat al diari *El Punt*, ahir, deia, important sobretot per als sectors conservadors: «Quan algun ciutadà reclama el dret a escollir l'escola que vol per al seu fill, des del seu particular punt de vista i a la seva conveniència, potser fa falta que algú altre li exposi el dret que tenen tots els infants i els joves a tenir una escola en condicions i l'obligada atenció que l'Administració pública ha de tenir envers aquest dret. Però també, i per coherència amb el seu discurs, potser cal exposar-li que faria bé d'exigir també a l'Administració educativa que no comprometi amb finançament públic el centre que ha escollit, única garantia que no es-

tarà subjecta a la admissió universal de l'alumnat, la democratzació, la no-imposició ideològica o religiosa i la finalitat social que cal observar si se l'incorpora al sistema públic d'educació.» Aquesta és la diferència entre el dret a escollir centre o el dret a una escola de qualitat i el dret a l'educació. I són aquests temes que s'hauran de discutir en aquest pacte nacional per l'educació que la consellera i el president Maragall ens van anunciar. S'ha de fer front a la necessitat que esmentava el senyor Rosell: invertir en qualitat.

Home, jo que també m'he dedicat molt de temps en aquests temes d'ensenyament, hom estava convençut que quan arribaria aquest Govern d'esquerres podria començar a invertir en qualitat, podria fer allò que tant de temps hem demanat poder fer: llengües estrangeres amb les tecnologies d'informació i la comunicació, estudis artístics, nous currículums, escola inclusiva integradora, gratuïtat dels llibres de text, tota una sèrie de qüestions que anés més a la qualitat. En canvi ens trobem, altra vegada, que els esforços han d'anar a fer nous centres o posar barracons perquè les escoles estan plenes per manca de planificació de l'anterior Govern i hem de patir perquè tots els alumnes tinguin escola, com no passava des dels anys setanta. Altra vegada hem de tornar a dedicar tots els esforços a aquesta qüestió.

Compartim les propostes del Govern central per modificar la mal anomenada Llei de qualitat, la LOCE a partir d'ara n'anomenarem, una llei retrograda, imposada, sense consens i que reulava vint anys en el model educatiu. Especialment important és el fet de no mantenir les propostes vaticanes del PP sobre la religió. Tornar a la situació de la LOGSE, des del nostre punt de vista, és insuficient, però en tot cas és el que hi ha, però és insuficient.

Senyor Maragall, entesos, senyor Maragall, ah, sí (*rialles*), no, no, perdoni, faci –faci–, li demanem a veure si és possible, no sé si ho compartirà, però, en tot cas, doncs, ho digui, que faci les gestions oportunes davant el Govern central perquè prevalgui la Constitució espanyola sobre l'acord amb l'Estat Vaticà, i que avancem cap al laïcisme, no la laïcitat, que ja està immersa en la Constitució, sinó el laïcisme, eliminant la religió de les escoles d'una vegada per totes, i reconvertim el professorat, perquè hi ha molta gent que treballa en aquest tema. Per cert, professorat nomenat pels bisbes. Si això és constitucional, ja m'explicaran! Per cert, cada vegada més de l'Opus Dei, i pagats per tots els ciutadans. I que entrin aquests professors que en aquests moments fan aquesta funció en el sistema educatiu, segons titulació i experiència. Aquest podria ser un salt qualitatiu, un gran avenç per al país que posem l'esperit, el valor de la laïcitat com un tema central.

Però vull fer una demanda especial i molt més intensa, consellera. La necessària potenciació de la formació professional. Ja sé que vostè comparteix, però hem de fer molt més encara del que fem i no pararé de demanar-li-ho, perquè em sembla que és molt important. Estem perdent el tren, senyor Rañé i vostè també ho sap, de la competitivitat si no invertim en formació professional i unifiquem, d'una vegada per totes, els tres subsistemes i comencem a fer el mapa de la formació professional d'una manera urgent.

Sé que ens havien anunciat setanta-cinc nous cicles formatius, em vaig apuntar, però també se n'han tancat molts –molts–, massa. I la formació professional és un element clau de la competitivitat, i posem-nos-ho al cap tots plegats o sinó tindrem problemes a la llarga.

Catalunya i Espanya estan a la cua dels països de la OCD en despesa en educació amb relació al PIB. Estem al 4,5 per cent, només tenim a Grècia i Irlanda per sota, i lluny del 6 per cent de mitjana d'aquests països. Ens queda molt camí aquí també per recórrer.

Urgent també és l'actuació en l'àmbit de les polítiques de benestar, també aquí les actuacions s'han vist molt condicionades per la manca de disponibilitat pressupostària, i sobretot pels compromisos que Convergència havia contret ja per als anys següents. Les subvencions a entitats i associacions compromeses s'havien de pagar, poc o gens marge quedava per introduir nous criteris.

S'ha hagut d'endreçar la casa, s'ha treballat de valent per poder-la endreçar. Sembla impossible, però la manca de coneixement i control de la despesa, per exemple, era evident per part dels antics gestors d'aquesta Conselleria; o el cas de les oficines de Benestar, que han estat una herència enverinada de Convergència i Unió, muntades des d'una estructura clientelar i que, evidentment, no han de continuar així. I no ho faran. Ha calgut fer front, també, a la irresponsabilitat amb què l'anterior Govern havia gestionat un programa tan important i tan sensible com és *Viure en família*. El conseller en cap ahir va explicar, aquest matí, perdó, va explicar –ha estat llarg el dia–, ha explicat perfectament quines eren les condicions i jo no les repetiré.

Amb tot, s'han començat a posar les bases per donar impuls a la dotació de més places públiques per a la gent gran, la dinamització de les polítiques d'immigració, la millora de les prestacions a la família, l'increment de recursos per a l'atenció a la infància.

S'han posat, i això és molt important, les bases per fer la nova Llei de serveis socials, que ha de redefinir nous drets de ciutadania per als serveis socials i que es farà, també molt important, amb la implicació dels diferents sectors i de la ciutadania en un procés de participació. Una llei tan important i transversal no la faran només des d'aquest Parlament, sinó que es farà amb la participació dels sectors i de la ciutadania.

Donem ple suport a la lluita contra la pobresa i l'exclusió que va anunciar el president Maragall, hem d'actuar amb força per aconseguir al més aviat possible allò que nosaltres havíem anomenat «un país amb pobresa zero». Aquest és un element que hem de posar de valent sobre la taula, perquè aquesta lluita contra l'exclusió vol dir que cal assegurar tots els drets als 7 milions de persones, no només cal quedar-nos en la xifra, que és molt important, aquesta simbologia que té aquesta xifra. 7 milions de persones que viuen a Catalunya i amb programes d'acollida com els ja anunciats ahir. Per exemple, hauríem de parlar, clarament, del dret a vot dels nouvinguts, i s'ha de posar a l'agenda d'una propera modificació a la Llei electoral. Penso, de veritat, que és més prioritari això que la doble volta per escollir alcalde que se'ns ha proposat.

Ara que parlem del món local, per cert, voldria fer una reflexió i una pregunta al president de la Generalitat: vostè parlava de la necessària col·laboració amb el món local, ho compartim; parlava de la necessitat de gestionar més serveis: atenció primària, ensenyament infantil i algunes altres qüestions; fins i tot utilitzava el terme anglosaxó de «devolució de competències» als ajuntaments. Però, i els recursos? Cal, senyor Maragall, i en això hem de ser molt sensibles, que quan ho plantejem, la devolució que vostè deia, que hi estem d'acord, tinguem molt clar que qualsevol competència traspasada als ajuntaments ha de tenir el finançament necessari per no generar frustració en el món local. Ho expressaven molt clarament, ara fa uns dies, els alcaldes de petits municipis reunits a Mediona, tot dient, deien textualment que estan tips de fer de pidolaires i que volen més recursos i un finançament més just. El mateix que exigim al Govern central per a la Generalitat de Catalunya.

Senyor Maragall, la pregunta és: hi ha un calendari establert per tirar endavant aquesta devolució de competències i el corresponent finançament? Per cert, ja va fer bé ahir de dir que no es creia tot el que deia el senyor Solbes, no és cert que sigui el 20 per cent l'aportació dels ajuntaments, entre el 12 i el 13 per cent està ara, encara –encara–, li podria donar aquestes al senyor Solbes del nostre país i veurà que no són aquest 20 per cent que ell explica, sinó que és molt menys, per desgràcia, el que arriba als ajuntaments.

Estem molt esperançats –esperançats seria la paraula, sí– amb la decisió clara i contundent del Govern de fer front al problema de l'accés a l'habitatge. Especialment per a determinats sectors socials: joves, gent gran i famílies amb rendes baixes. La creació d'un fort parc d'habitatge social, tant en lloguer com en propietat, juntament amb altres actuacions, servirà per complir el dret, altra vegada, el dret que tenen totes les persones a un habitatge digne. No és casualitat que el Pla es digui pel dret a l'habitatge, no es diu Pla d'habitatge, es diu Pla per al dret a l'habitatge, és tota una declaració d'intencions. S'han de fer moltes altres actuacions paral·leles: modificar la Llei d'urbanisme, profundes reformes en el concepte d'habitatge, impulsar la rehabilitació. Són elements clau que ens han de portar aquest anhel, dèiem, nou mil habitatges per al 2005, però que, evidentment, és possible tirar-ho endavant. I totes aquestes actuacions tindran un suport normatiu en els decrets que està elaborant el Govern i en la futura Llei d'habitatge.

Deixin-me que els digui una qüestió personal: fa deu anys que reclamo des d'aquesta tribuna, en què ja parlava de temes d'habitatge, que s'apliqui a l'habitatge la doctrina marxista. Marx era molt intel·ligent, un altre comunista intel·ligent, senyor Maragall (*rialles*), del valor d'ús enfront al valor de canvi –valor d'ús enfront al valor de canvi. Ara, per fi, es posaran les bases per aconseguir-ho: l'habitatge no pot ser considerat mai com un valor de canvi, sinó com un valor d'ús. I aquest és un element importantíssim i que ha d'anar impregnant la política d'aquest Govern en aquesta qüestió.

No n'hem parlat massa, però jo sí que en voldria parlar ni que fos una mica del tema de la justícia i de les presons, perquè és un element importantíssim. En ma-

tèria de justícia els reptes són importants i, a més a més, difícils, i ho sap el senyor Vallès. El sistema penitenciari hauria de ser percebut, i aquest és un element que haurem de treballar de valent, hauria de ser percebut per la pròpia ciutadania com un més de les polítiques socials del país, i no ha estat així fins ara.

En aquest punt cal una especial menció a la tasca d'atenció social als reclusos i l'objectiu de la seva reinserció, que precisa una autèntica política que vagi més enllà del voluntarisme personal dels diferents agents implicats, com passa ara. La labor de tractament i una efectiva reinserció no són possibles en un sistema tan precari, hem de posar també ordre en els temes laborals i organitzatius, on el desgavell que ens hem trobat és incompreensible.

Per això apostem també per una incentivació de les tasques de mediació, convençuts que aquesta forma alternativa de resolució de conflictes és una via de futur, basada en principis pacífics i complexos.

Pel que fa a l'àmbit judicial, hem de seguir lluitant pel reconeixement de la capacitat organitzativa de la Generalitat de Catalunya. Ahir el president Maragall parlava de seguretat i deia que era sinònim de coordinació, bé, segur que existeix a dintre Catalunya, però per fer-la efectiva, senyor Maragall, cal que el Govern central compleixi les seves obligacions. Estem preocupats, molt preocupats i compartim aquesta preocupació amb molts territoris del nostre país, pel període transitori fins al desplegament total dels mossos. Tot i que a Barcelona es farà el 2005, queden encara amplis territoris que no es farà fins d'aquí a tres anys. I, mentrestant, el Govern central no cobreix les vacants de la Policia Nacional i de la Guardia Civil a les zones pendents del desplegament. L'anterior Govern del Partit Popular n'és responsable, ara hi ha un altre govern, haurem de fer una reclamació amb més contundència, si cal. Vull fer esment d'unes dades publicades, on es deia que al Baix Llobregat de 600 places de policia nacional, hi ha 216 vacants. 216 vacants! I al Vallès Occidental, de 506 places n'hi ha 121 de vacants. Què provoca això? Una situació d'indefensió als ciutadans, que ningú pensi que volem crear alarmisme. Una situació d'indefensió molt greu com ho demostra que a Collbató, al Baix Llobregat, pateixen una onada d'atracaments a les vivendes, i a Santa Perpètua de la Moguda, al Vallès Occidental, pateixen un desplaçament de la delinqüència cap a aquesta ciutat fugint de les zones on ja s'han desplegat els Mossos.

I aquesta és una situació que ja sabem que es va repetir, també, a la zona de Tarragona i Reus. Calen solucions i nosaltres n'hi proposem dues, senyor Maragall: que es faci una operació semblant a la de Tarragona, com vostè ahir va anunciar, ja s'havia fet, i que vostè, i exigir al Ministeri del Interior el compliment de les seves obligacions. La segona és més fàcil, segur, que la primera, però, en tot cas, vol també un esforç. El Ministeri del Interior espanyol ha de complir les seves obligacions i cobrir les vacants que hi ha en aquests moments de Policia Nacional i Guardia Civil.

Valorem també molt positivament el compromís del Govern de doblar el pressupost de Cultura, i fer que el 2005 sigui l'any de la refundació del Lull, d'acord.

Però encara queden alguns reptes pendents que un govern d'esquerres haurà d'afrontar: la formació de públics per garantir el dret a tothom a accedir a la cultura, posar una estreta col·laboració que no existeix encara i que haurem de tenir-ho en compte entre escola i cultura. Ha de ser a partir de la infància i a partir de totes les oportunitats educatives. Ara, aquesta relació, com deies, inexistent, i els ensenyaments artístics han estat marginats dels plans d'estudis catalans, de l'ESO i del batxillerat, cosa que no passa, per exemple, en altres comunitats autònomes. Posarem fil a l'agulla, però, en tot cas, la relació entre cultura i escola és un element a tenir en compte. Hem d'ampliar la xarxa en el territori, hem de fomentar la projecció exterior i, una vegada per totes, aquest Consell de les Arts, doncs, ha de treballar. En algun moment haurà de fer una proposta concreta i que haurem d'analitzar.

Però, com a Parlament, aquí, ens pertoca tirar endavant les lleis de l'audiovisual i de la Corporació de la Ràdio i Televisió. La primera, absolutament necessària per ordenar el sector i definir el model d'audiovisual per al país en un moment de canvis tecnològics importants. La segona, absolutament necessària també, en aquest cas, per dotar els mitjans de comunicació públics d'una organització que asseguri la independència, professionalitat i suficiència econòmica.

Si bé les dues són essencials, la segona, des del nostre punt de vista, la de la Corporació, té un valor afegit, i és el seu caràcter emblemàtic que expressa el canvi, la diferència respecte al Govern anterior, perquè entén que els mitjans de comunicació públics són del país i no d'un govern, sigui quin sigui. I ara cal demostrar-ho, complint el compromís en aquest terreny de forma ràpida, nítida i sense ambigüitats. Això és es el que haurien de fer al més aviat possible.

I, a més a més, aquest Govern també té un altre compromís, senyor Maragall, ha de dur a terme al llarg de la legislatura destinar el 0,7 per cent dels tributs propis a cooperació al desenvolupament, que ha de permetre a tots els agents –ajuntaments, ONG, sindicats, universitats– la possibilitat de treballar amb projectes i programes de caràcter més global i plurianual. Però l'aportació catalana a la solidaritat internacional no es pot limitar només a aquesta ajuda. I entenem que els principis rectors de la política de cooperació han d'estar presents també en tota l'acció de Govern. No fem un compartiment estanc amb tot el que fa referència a la solidaritat internacional, en dissenyar la política internacional, però també en prioritzar la política comercial. Aquest és un element, senyor Maragall, a tenir en compte. Ho dic perquè també els viatges que fa a l'exterior podrien tenir molt en compte també què és el que estem fent aquí en cooperació al desenvolupament per demostrar quina és la política exterior que estem portant a terme.

Catalunya és un país que s'ha distingit, també, pel seu compromís amb la pau, des de sempre; els primers objectors de consciència, el moviment antimilitarista i, darrerament, unes mobilitzacions que han fet de la nostra societat un referent a nivell mundial contra la guerra, ho demostren. La societat catalana és una societat per a la pau i el Govern ha de recolzar aquesta vocació

i compromís des de la seva acció. I li recordo, senyor Maragall, que el nostre país és un país lliure d'indústria de l'armament, i seria interessant, bo, continuar essent un país lliure d'indústria de l'armament, si més no, fent referència a la majoria de professors universitaris i rectors de les universitats catalanes que varen fer un manifest en contra de la investigació en indústria militar aquí a Catalunya.

Hem parlat, fins ara, de la gent, de les coses quotidianes, i, sobretot, hem parlat dels drets de les persones: dret a un treball digne i segur, del dret a una sanitat pública i universal, del dret a una educació per a tothom i de qualitat, del dret al benestar, del dret a l'habitatge, del dret d'acollida i de vot als immigrants, del dret a la participació, del foment de la pau i la cooperació al desenvolupament. Aquests són, per nosaltres, alguns dels elements que conformen allò que, senyor Maragall, vostè en diu «patriotisme», i jo en diria «ciutadania», recuperant aquells valors republicans –republicans de la Revolució Francesa, vull dir– de la fraternitat, de la solidaritat i de la igualtat.

Volem parlar ara del territori i volem parlar d'una nova cultura del territori. I volem dir, amb tota contundència i amb tota claredat –més que res perquè sapiguem quin és el diagnòstic del nostre país–, que, des d'un punt de vista ambiental i territorial, estem en un moment estratègic important. Tenim prou evidències per manifestar que l'actual model territorial està en crisi. Fins i tot, hi ha un augment de la percepció social d'allò que diuen que no anem bé, que ens estem carregant el país, el paisatge, que ens estem carregant els recursos naturals, l'aigua... Entre les causes d'aquesta crisi cal apuntar, com a situacions que l'evidencien, que la manifesten, una forta desvalorització i artificialització del territori, i, sovint, la banalització del paisatge; la insostenibilitat del model de creixements urbans extensius i discontinus; el fort impacte ambiental i econòmic causat per la segregació especial de les àrees urbanes; l'esgotament d'alguns models d'impuls econòmic, com, per exemple, els basats en el turisme de baixos costos i en la construcció d'infraestructures i habitatges per sobre de les necessitats reals; una gestió insostenible dels recursos naturals; unes infraestructures inadequades i una mobilitat insostenible, i, sovint, una sobredimensió del parc dels habitatges i els grans déficits en l'oferta d'habitatges econòmicament accessibles.

Cal que ens preguntem molt seriosament si les nostres pràctiques ajuden a consolidar l'actual model, malgrat no ho facin els nostres discursos en tot allò que li és substancial i el defineix. Nosaltres hi veiem una diferenciació clara entre el que fem i el que diem. Com a societat, i amb un amplíssim consens social i polític estem construint a Catalunya, a Espanya i a Europa els marcs socials, polítics, jurídics i administratius necessaris per avançar cap a models de desenvolupament social, cultural, mediambiental i econòmic sostenibles, tots, no només el mediambiental. Hi insisteixo, models de desenvolupament social, cultural, mediambiental i econòmic sostenibles, encara que, a vegades, des de responsabilitats de Govern, no ho sembli, les aproximacions siguin molt tímides i, fins i tot, en alguns casos sembla que avancem en direcció contrària a allò que postulem.

Fa la sensació que repensem contínuament sobre el que ja sabem, corregint allò que ja és evident que no ens funciona, però no ens arrisquem massa a imaginar un futur diferent des del punt de vista territorial.

Des del nostre grup parlamentari, entenem que no podem continuar, per exemple, amb aquest model energètic actual. No pot ser que l'energia que gastem provingui majoritàriament de combustibles fòssils i d'energia nuclear quan hi ha tecnologia suficient i potent per aprofitar l'energia del sol i del vent, que no contamina i que és molt utilitzada en altres països. No pot ser que continuï creixent la demanda energètica quan hi ha possibilitats de reduir-la a través de mesures d'estalvi i d'eficiència. No pot ser que, seguint la dinàmica «desarrollista», es plantegin infraestructures, com la que hem parlat abans, la línia Setmenat - Bescanó, sense qüestionar-les –sense qüestionar-les–, com a mínim, per poder decidir què és el que volem, nosaltres. I ho volem a partir d'un pla d'energia que ha d'elaborar el Govern de la Generalitat. I, a partir d'aquest Pla d'energia –un nou pla d'energia on hi hagi aquestes qüestions que jo plantejava–, haurem de decidir si cal o no cal, no fos que aquesta interconnexió amb França no sigui només per tenir més sobirania de Catalunya, que en tinc els meus dubtes, sinó per mantenir, encara, el negoci de moltes multinacionals que el fan per allò que sí que pot passar per l'estret de Gibraltar, que és utilitzar l'energia nuclear d'una planta nuclear que ja hi ha al Marroc i una altra en projecte per tal de poder bastir a altres com França, com Espanya, com Portugal. Aquesta és una situació que haurem d'explicar, haurem d'estudiar i haurem de tenir en compte. Això és una nova cultura de l'energia, senyor Piqué, que no entenia que hi havia noves cultures, és que estem parlant de canvi. Estem parlant d'una revolució cultural i que en aquests moments, des de l'àmbit econòmic... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí... No! Sempre que entengui que revolució vol dir una qüestió de guerra, d'enfrontament. Revolució vol dir anar a l'arrel dels problemes, ser radical i solucionar-les, i, si cal, plantejar coses que fins aquell moment no s'havien vist, perquè, si no, és quedar-se sempre allà mateix, ser allò que se'n diu «ser conservador».

No podem continuar imaginant la mobilitat de la forma que s'està fent ara tampoc, amb les mercaderies i les persones movent-se majoritàriament per carretera, amb vehicles privats. El transport, tal com el tenim dissenyat en aquests moments, requereix un elevat consum energètic i provoca una part molt important de les emissions de CO₂ que van a l'atmosfera. La solució no passa per fer més i més carreteres, sinó per prioritzar el transport públic i col·lectiu.

Pensem que el que s'ha fet fins ara amb l'aigua, el medi ambient, els residus no té sentit. És del tot insostenible, per això insistiria amb el tema de la nova cultura. I li ho explicaré, senyor Piqué: per exemple, és del tot insostenible el que ha fet la fàbrica Ercros, a Flix. Això no seria una nova cultura de l'aigua, ni una nova cultura del medi ambient, sinó que seria totalment el contrari: males pràctiques, que, fins i tot, posen en perill la salut de les persones. I vostè, això, també ho coneix.

No podem continuar ocupant el sòl il·limitadament. El sòl és un recurs escàs i, com a tal, n'hem de fer un bon

ús. És un bon ús, senyor Maragall... –miri quina dada, segur que la sap, vostè–, és un bon ús tenir segones residències al Pirineu que estiguin ocupades –la Cerdanya, concretament– disset dies de mitjana a l'any? Això és un bon ús del sòl? No. No. Alguna cosa està fallant, perquè acabem amb aquestes pràctiques. Ho dic i, ja que estem planificant l'Alt Pirineu, que hi pensem.

La planificació de les àrees urbanes ha de contenir nous criteris urbanístics, ja apuntats a la Llei d'urbanisme del 2002, i que s'haurien de completar en la reforma de la Llei i del Reglament. Aquesta urbanització compacta, que és la que necessitem, d'estructura mediterrània, ha d'integrar altres elements. En primer lloc, una urbanització socialment integrada –socialment integrada– que ha de defugir la segregació social, econòmica i ètnica. Hem de reconciliar especialment els grups socials i ètnics als mateixos barris, carrers i edificis, amb una potent i imaginativa política del sòl i de la «vivenda» de protecció social, que aquesta sí que ha de ser difusa. Hem de reconciliar, ambientalment, la construcció amb els compromisos de Kyoto, i això suposa una construcció bioclimàtica, una estructura dels barris pensada perquè hi puguem trobar tots els serveis, botigues... I, amb relació a la construcció bioclimàtica, em sembla que la ciutat de Barcelona i amb els sostres, doncs, solars em sembla que és una demostració que es pot avançar en aquest sentit.

S'han d'evitar els llargs i innecessaris desplaçaments als extraradis de les ciutats i un relligat de les zones urbanes amb el tramvia i el tren lleuger. Però un model territorial sostenible no només ha de replantejar-se aquests temes clàssics que jo he explicat, que han protagonitzat la pràctica de la planificació territorial en els últims anys, sinó també aquelles altres que han de marcar accents de canvi, de debò, en el futur, com, per exemple, quatre o cinc coses –estic parlant de territori de planificació–: perseguir la cohesió social, ordenar el territori amb una decidida voluntat de donar protagonisme a la ciutadania, assumir els valors mediambientals com a patrimonials, adequar les respostes territorials a un nou model sociològic i econòmic, i entendre l'ordenació territorial com una acció política que ha de perseguir la justícia distributiva. En definitiva, cal tenir una visió integral, global. Cal planificar i buscar el màxim d'interrelacions. I aquest és un element molt a tenir en compte. Això és especialment important en els plans territorials comarcals o en el Pla d'infraestructures que s'estan realitzant. Per això deia que era important aquest moment que estem passant ara.

Aquests plans han de definir el desenvolupament del país dels propers vint, vint-i-cinc anys. Aquests plans han de contemplar no solament els espais protegits, la delimitació de les zones urbanes o del sòl rústec o les infraestructures de mobilitat, sinó també les xarxes d'abastament d'aigua potable, els sistemes de sanejament coherents amb la nova cultura de l'aigua, la gestió i recuperació dels grans pantans subterranis, els aqüífers i també aquelles infraestructures més polèmiques, però imprescindibles, per a una gestió dels residus: les plantes de transferències, sistemes de recollida, plantes de compostatge, abocadors, abocadors controlats, ecoparcs, etcètera; totes aquestes instal·lacions que han de permetre un elevat nivell de reciclatge i uns llocs

pactats socialment per posar aquells materials de rebuig que no podem, de moment, reciclar. Per això és necessari que tots aquests processos de planificació siguin transparents i participatius. No podem perdre aquesta oportunitat, no podem frustrar les expectatives d'una generació, la més jove, que s'ha mobilitzat, i molt; que ha confiat en aquest Govern la capacitat i possibilitat de fer efectius la justícia socioambiental i una regeneració de la democràcia directa.

Aquests són elements que nosaltres volíem posar a la taula. Són, ho repeteixo, elements de reflexió i que s'han de tenir en compte, en definitiva, en la planificació territorial, que és una activitat pública i eminentment distributiva, que nosaltres, doncs, volem potenciar i tenir en compte.

El nostre Grup també, per tirar endavant totes aquestes qüestions, defensa una fiscalitat ecològica, que desincentivi les pràctiques que comporten agressions envers el medi i que fomenti aquelles pràctiques més ecològiques. N'hi ha alguns exemples: un és el cànon que s'aplica per portar escombraries als abocadors i que ara s'ampliarà a les incineradores, sortosament, i que és un cànon que després es redistribueix i s'utilitza per fomentar la recollida selectiva, el reciclatge i el compostatge, allò no ecològic *versus* allò ecològic. No entenem com hi ha qui s'esquinça les vestidures en sentir a parlar de la fiscalitat ecològica. No ens hauria de fer tanta por. En bona part dels casos el que fa és reduir el negoci d'aquells que venen els seus productes més barats perquè no internalitzen els costos ambientals –Ercos a Flix– que paguem entre tots.

Hem parlat del territori on viu la gent, d'una nova cultura del territori, però també hem parlat dels drets de ciutadania, del dret a la participació, del dret a la preservació del medi natural, del dret a la mobilitat sostenible, del dret a gaudir del patrimoni natural i accedir-hi. En definitiva, tots aquells drets de ciutadania, i més, estaran recollits en la reforma de l'Estatut; una demostració més en la línia que amb la reforma de l'Estatut el que fem és millorar la qualitat de vida de les persones que viuen a Catalunya.

I vull acabar... Hem parlat de la gent, hem parlat del territori, volem parlar de les eines per millorar la qualitat de vida de la gent i el territori. I ho hem dit: per nosaltres són –i així també ho diu l'Acord del Tinell– l'Estatut, el finançament, l'organització territorial i la llei electoral. Reformar l'Estatut és necessari, no només des de la visió dels membres d'aquesta cambra, sinó de la majoria de la societat, que ha anat assumint la necessitat de la reforma. Les entitats i associacions que han passat per la Ponència han constatat que la reforma de l'Estatut és imprescindible perquè Catalunya tiri endavant. La reforma de l'Estatut no es pot reduir a una discussió sobre les essències o nominalismes que no aporten res, i que són més propis de l'ideari domèstic d'alguns nacionalismes que patrimoni de tots.

Per nosaltres, la reforma es basa en tres idees: la primera, impulsar la modernització de Catalunya; la segona, augmentar l'autogovern de Catalunya, i la tercera, resoldre l'encaix de Catalunya a Espanya i a Europa, amb una reforma amb profunditat del Senat.

A partir d'aquí cal el consens de totes les forces i la participació de la ciutadania, fet inèdit que una llei bàsica com aquesta es vagi elaborant en un procés participatiu molt potent i amb una coordinació i aportacions governamentals molt rigoroses, sobretot de l'Institut d'Estudis Autònoms.

El procés està ben encaminat i hem de fer front a la redacció essent agosarats i realistes alhora, i rebutjar protagonismes personals o tàctiques partidistes. El país no perdonarà aquells que creguin que en poden treure un profit partidari, de l'Estatut.

I també necessitem un nou finançament. La necessitat d'un nou finançament és una reclamació unànime, que no va contra ningú ni pretén trencar res; només és un acte de justícia i de coherència dirigit cap a les persones que viuen a Catalunya. I volem un concert econòmic i solidari. Penso, com el president Maragall, que el nom no fa la cosa, però els objectius i els criteris han d'estar clars.

I el país necessita –i acabo– una nova organització territorial per fer més moderna i eficient l'Administració pública, i també, relacionada amb aquesta, una nova..., una nova, no: una llei electoral, per fi.

I acabo dient dues qüestions. Una, davant tota aquesta obra que ha posat en marxa la Generalitat, cal una resposta activa i positiva del Govern central. Les condicions són òptimes: un govern en minoria d'esquerres que necessita el suport d'altres forces progressistes que també donen suport al Govern de la Generalitat. L'aprovació de l'Estatut i un nou finançament són les primeres respostes que haurà de donar el Govern central, però també són necessàries dues qüestions més.

Primera, una nova fiscalitat, que sigui veritablement progressiva i que utilitzi la simple però justa premissa que qui guanya més pagui més, i una compromesa tasca de lluita contra el frau fiscal. Només d'aquesta manera podrà complir els compromisos de més política social per als ciutadans de l'Estat.

I la segona, abandonar la política del dèficit zero. El compromís del president Zapatero davant el conseller Saura de reformar la Llei d'estabilitat el 2005 és molt positiu, ja que per un cantó es trenca l'espina dorsal de la política econòmica del Govern del PP, com afirmava el conseller, i de l'altre, l'abandonament del dèficit zero –i és molt important– permetrà al Govern de Catalunya alliberar molts recursos hipotecats per aquesta obligació absurda i destinar-los a polítiques socials i ambientals.

Acabo. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa vol collabar en aquest projecte, i vol fer ús de la seva capacitat de controlar i impulsar l'acció del Govern. Volem contribuir a aixecar les parets mestres a què abans feia referència, i voldrem influir perquè aquestes parets s'aixequin amb els colors vermell, verd i violeta, que vol dir que les polítiques d'emancipació, de sostenibilitat i d'igualtat de gènere han de ser transversals, han de ser el ciment que s'estengui per tot l'edifici perquè qualli i n'asseguri el futur. I ho farem des de la responsabilitat i el coneixement que som una força política minoritària per ara, perquè així ho han decidit els ciutadans, però amb unes

ganes boges d'arremangar-nos, agafar les eines i posar les idees, les accions, l'experiència i la responsabilitat necessàries per fer créixer el país i per fer més feliços els homes i dones que hi viuen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. *(Aplaudiments. El Sr. Piqué i Camps demana per parlar.)* Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Sí...

El president

Suposo que és per allusions.

El Sr. Piqué i Camps

Així és.

El president

Continuant la tradició del dia, trenta segons.

El Sr. Piqué i Camps

Trenta segons. Doncs, com que només tinc trenta segons, diré al senyor Boada que quan vulgui parlem d'Ercros, de les responsabilitats que en varem tenir tots plegats, per cert compartides en el seu moment pels sindicats i per totes les forces polítiques. Jo estic encantat de discutir sobre aquest tema les vegades que vulgui.

I després un comentari molt breu respecte a l'esment que ha fet de la revolució cultural. Va ser un gran desastre, com vostè sap.

Gràcies.

El president

Té la paraula... *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Perdó, senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, torno a insistir, no es quedi en el passat. «Revolució cultural» és un terme que es va utilitzar en una zona concreta. Jo estic parlant d'altres qüestions: d'una nova cultura de l'energia, d'una nova cultura de l'economia, etcètera, que això, tot junt, és una revolució.

Gràcies.

El president

Gràcies. Ara sí, senyor Maragall.

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president, senyor diputat, no he acabat d'entendre què tenia a veure el senyor Piqué amb la revolució cultural. *(Rialles.)* Bé, en tot cas... Com no fos que quan era jove n'era partidari, potser. *(Rialles.)*

Haig de donar-los una mala notícia: un conseller de la Generalitat ha sigut agredit, el conseller d'Agricultura. Tot i que hi ha hagut un acord amb els oliverers, han signat els sindicats agraris i han signat les cooperatives, tothom, en fi, que està enquadrat, per dir-ho d'alguna manera, doncs, algú deu haver-hi que està fora d'aquests enquadraments i que no hi està d'acord, i han agredit físicament el conseller i els seus acompanyants. Hauré de saber, en fi, qui ha estat, per descomptat; en això els serveis de seguretat i la seva conselleria, doncs, hauran d'actuar i, segurament, també saber qui hi ha darrere de tot això.

Senyor Boada, vostè ha parlat de *clusters* i d'economia social. Jo crec que no són dues coses necessàriament contràries, sinó complementàries. Jo no les contraposa-ria.

Ha parlat de sí a la internacionalització, i penso que és enormement positiu que un partit ambientalista com el seu entengui que això és necessari.

Ha parlat de sostenibilitat. Jo, sempre que sento parlar de sostenibilitat..., i ho tenim nosaltres en el programa, i en el meu discurs ho he dit tantes vegades, que al final em quedo pensant si la gent entén exactament què volem dir quan diem sostenibilitat. Uns quants sí que ho sabem. Però jo el que crec que hem de fer tant vostè com jo, en futurs discursos, és potser parlar més d'exemples que no pas de conceptes, perquè a vegades el concepte ens tanca dintre d'una presó intel·lectual o terminològica a la qual molta gent no accedeix, no? Ho dic perquè, en fi, segurament té raó vostè quan diu que es una qüestió de drets i que és una qüestió de deures i que és una qüestió, per tant, d'alguna forma, de conceptes abstractes o generals, però també seria bo que poguéssim –vostè i jo, eh?, en fi, perquè he patit més jo del meu discurs que no pas del seu, en aquest sentit– prescindir, de vegades, de la reiteració de paraules enormement conceptuals o abstractes que en si mateixes tenen poca relació amb la realitat.

Temporalitat. Vostè ha parlat de la temporalitat, i jo li diria: per què es pensa que el senyor Piqué pot lluir de macro? És a dir, per què es pensa que l'economia ha millorat? Bé, l'economia ha millorat perquè la gent s'ha sacrificat. Que hi ha hagut una bona política econòmica? Sens dubte. Des del punt de vista monetari, etcètera; això no ho nego, no? Però a última hora, en fi, el creixement econòmic..., o és que hi ha més gent que treballa, o que la gent que treballa, treballa millor, o la gent que treballa, treballant igual, cobra menys, dóna més marge i aquest marge es pot invertir, i aleshores això dóna lloc a un creixement. Jo crec que aquest factor hi ha ajudat, i la prova és que la meua neboda cobra menys ara que fa vuit anys, fent el mateix. Per tant, aquí alguna cosa hi ha hagut... I qui diu cobra menys, té un treball més temporal, eh?, que ve a ser pràcticament el mateix, estan en un mercat molt més competitiu.

Ara, si vostè em diu si jo crec que es pot tornar enre..., amb aquest model és molt difícil. Es pot tenir un altre macro, diguéssim, un altre macro sí que es pot tenir, però un altre micro... «Un altre micro», vull dir un altre funcionament dels mercats, posar per llei que la temporalitat ha de ser més llarga... En fi, és molt difícil –és molt difícil.

Jo només li posaré l'exemple..., que no és exactament sobre això, però que té alguna cosa a veure. Ara mateix, Volkswagen –va estar aquí el seu president l'altre dia– torna, sembla que torna la producció d'Ibiza que s'havia transferit a Bratislava, a Eslovàquia, no?, i, és clar, no tenen cap mena de problema a dir per què. Bé, es van trobar que van voler allargar la jornada laboral a sis dies, si no ho recordo malament –el conseller de Treball em rectificarà després si m'equivoco, o ho puntualitzarà–, i els sindicats van dir que no. Aleshores l'empresa, en el mercat, lliurement, va dir: «Doncs, ens n'anem a Bratislava», i se'n van endur l'Ibiza, o una part almenys, a Bratislava. Què ha passat? Doncs, que el mercat mana, i aleshores, finalment, els sindicats, altres coses deuen haver aconseguit, però en aquesta han hagut de cedir, i ara es va una altra vegada a una setmana de sis dies, i com que es va a una jornada de sis dies el president de Volkswagen, Pischetsrieder, em va dir: «Tornem.» I tornen, l'Ibiza torna cap aquí, no?

Jo li dic això no perquè això m'agradi o no m'agradi, sinó perquè jo constato que les coses són així, que els sindicats actuen així perquè no tenen més remei, que els capitalistes probablement també podrien dir que actuen així perquè no tenen més remei, perquè si no una altra empresa ho faria exactament igual i ells queden fora de mercat... En tot cas, temporalitat, disminució de salaris reals, competència en el mercat de treball, tot això, tant de bo legalment es pogués millorar. Em temo que, diguem-ne, culturalment és més fàcil d'imaginar, i legalment difícil de fer i d'obtenir resultats a la pràctica. Això no vol dir que jo em conformi, que vostè es conformi, ni tan sols que el senyor Piqué es conformi amb aquest model; probablement, si es pogués millorar, tots estariem d'acord a millorar-lo, no? Ens hi mirarem de posar, en la mesura –escassa– de les nostres possibilitats.

Sanitat, finançament. Efectivament, tenim 2.000 milions d'euros de gep, més les inversions no fetes, perquè el que més m'ha impressionat dels informes que he tingut sobre la taula aquests dies, preparant el debat sobre sanitat, no és solament el que devem, eh?, el traspàs, en fi, de deutes i de despeses cap al futur, sinó també el fet que s'ha deixat d'invertir com a resultat d'això. I això sí que és més difícil de recuperar i, moltes vegades, més car de recuperar, eh? Quan la inversió habitual perd ritme i els hospitals o el que abans en dèiem dispensaris, els centres de salut, van perdent una mica de ritme de manteniment, aleshores poden provocar-se situacions que després, des del punt de vista econòmic, són molt més difícils de recuperar.

Vostè ha parlat de la despesa farmacèutica. Abans li vull dir que la infermeria, com a resultat de tot això, ha anat avall; vull dir, la dotació d'infermeria que tenim en aquest moment és insuficient. Ho dic perquè, com que a vegades les frases manen i es diu: «Més metges, més mestres»... No, més metges, més infermeria. En aquest moment estem pitjor, segurament, en aquest nivell del servei de salut, que no pas estrictament en l'altre.

Despesa farmacèutica molt elevada. Sí, 1.700 milions d'euros, sobre una despesa total de 6.000... –ho he dit bé? (pausa), ho he dit bé, sí. De 6.000 milions, 1.700 se'n va a farmàcia, a despesa farmacèutica, no? El crei-

xement és molt fort, però hem baixat una mica perquè... –(veus de fons), sí, el 7 per cent; com ho saps?–, estàvem creixent a l'11 per cent, i ara, aquest any, hem pujat només el 7 per cent, que vol dir que hi ha un cert fre.

Ara mateix, la sanitat, en el seu conjunt, quan jo era petit, quan vaig estar als Estats Units..., no, quan jo era petit, l'any 99, la despesa sanitària dels Estats Units era el 14 per cent i a Europa era el 7 per cent. Ara és l'11 per cent del producte nacional brut als Estats Units, el 6 per cent a Europa, el 5 per cent a Catalunya, el 5,5 per cent a Espanya. Això vol dir que a tot arreu va baixant, s'ha contingut la part de la sanitat en aquests últims anys en el conjunt del producte nacional brut, perquè, bé, perquè la demanda s'havia desbocat una mica per tot arreu. Hi ha una gran discussió sobre si el model americà és menys eficient, perquè, justament, gasta més i no sembla que sigui molt millor, perquè l'esperança de vida és més alta a Europa que no pas a Amèrica, i la mortalitat infantil és més baixa, i, per tant, tot indica, tot indicaria que el sistema europeu, que és més públic, etcètera, és més eficient.

Bé, això és una gran discussió que hi ha; nosaltres no hi entrarem per raons, diguéssim, de curiositat, sinó que seguirem molt de prop quina és l'evolució del sistema, per veure com ens anem situant correctament en el conjunt.

En l'educació, vostè ha dit «invertir en qualitat», i ha parlat del Pla de construccions escolars. Bé, és clar, tot això és enormement important. Són 648 obres, les que estan previstes, i 1.400 milions d'euros, eh? És un bon esforç, el que s'està fent en el Pla de construccions escolars. Com que algú abans ha dit que si no anava un cop a la setmana a veure una escola..., com que la setmana passada hi vaig anar, vaig estar al Prat, em vaig escapar després de la inauguració del desviament del riu Llobregat, i vaig anar a Sant Cosme, vaig veure una escola, realment, en condicions molt, molt difícils, no? No precisament pel nombre d'estudiants, que és baixíssim, perquè, és clar, ningú no hi vol anar que no siguin aquells d'aquella ètnia determinada, no? Nosaltres, en això, li ben asseguro, senyor diputat, que hi posarem tota la passió, en aquest tema, i totes les hores i tots els diners que tinguem i els que no tinguem, probablement.

El dret de vot dels nouvinguts l'honora molt, dir-ho, perquè això, als ja vinguts o ja nascuts, moltes vegades, no els acaba d'agradar, que els diguin que hi ha gent que arriba de fora i que té dret a vot. L'honora que vostè es preocupi per això. Jo entenc que segurament això ha d'anar lligat a unes altres coses; no estic en contra del dret a vot dels nouvinguts, sinó de molts altres drets que van lligats amb aquest. Perquè, si no, sembla que el que volem és que ens votin, d'alguna forma. Pot semblar que si només demanem aquest dret, el que estem demanant és un cert acostament d'un conjunt de persones, d'un contingent de persones que cada vegada és més gran.

El món local i la devolució de recursos existents. És veritat que el món local és el que està pitjor, per entendre'ns, respecte del que sempre havíem dit que havia de ser. No sé si està tan malament com el 12 o 13 per cent que diu vostè, perquè em temo que el 12 o 13 per cent,

i m'agradaria equivocar-me, és comptant la Seguretat Social. I sempre estem amb el mateix problema: si hem de comptar o no hem de comptar la Seguretat Social. El senyor Castells és partidari de comptar-la, el senyor Solbes també..., jo no. Per què? No, no..., a veure, ells tenen raó, perquè són professors d'hisenda, i en saben més que jo. Però jo considero que la Seguretat Social i el pagament dels interessos del deute, doncs, home, no deixen de ser, sobretot la Seguretat Social, una caixa en la qual entren i surten uns diners, diguéssim, però allà no hi ha ningú que faci res; clar, hi han uns funcionaris que ho manipulen, això, i uns ordinadors, etcètera, però no és un servei, no és el servei de la Seguretat Social, que això es gasta després en sanitat, o en pensions, o en el que sigui, no és ben bé un servei que l'Estat estigui fent i que podria fer la Generalitat.

El que sí que pot la Generalitat, segurament, és modular el sistema, contra la qual cosa..., probablement aquests senyors dels que hem parlat, el senyor Solbes i altres, s'hi oposarien radicalment, perquè pensen que és bàsic que no sigui així, no? La Seguretat Social té uns superàvits, aquests anys, que estan servint, diguem-ho tot, per finançar, en règim PP i en règim socialista igual, una part dels dèficits de l'Estat, del Govern de l'Estat.

En tot cas, 12 o 13 per cent és poc, però miri-s'ho bé, o mirem-nos-ho bé, perquè el senyor Castells ens ho podria aclarir aquí mateix, però jo penso que això deu ser comptant amb la Seguretat Social, i, per tant, si la treu i deixa només Estat pur, autonomies i ajuntaments ens n'aniríem probablement al 16... (*veus de fons*), al 20, diu...

Això és el que ens surt, a nosaltres: 30 l'Estat; 50 les autonomies, que és molt, que ja és molt, no és suficient però és molt, això s'ha de reconèixer, i 20 els ajuntaments, el sector local.

Vostè ha parlat d'habitatges. És veritat, estem per un increment del nombre d'habitatges protegits produïts des del sector públic.

Ha parlat de presons, i aquest és un tema que em preocupa moltíssim, perquè, efectivament, estem a un ritme de creixement molt important, de 68 interns més cada mes. Hem passat de 7.500 a 8.000..., en el poc temps que portem en el Govern, en aquests nou mesos, hem passat de 7.500 a 8.200. Això vol dir, doncs, una setantena de persones més cada mes. Això és molt per a un sistema que té moltes dificultats a créixer, perquè, com vostès saben, és molt difícil trobar territoris en el país on la gent estiguin disposats a rebre això, perquè és un tipus de..., ja passarà, això, ja passarà, però és un tipus d'instal·lació que està associada a mala qualitat de vida, etcètera.

Cada dia arriben cent persones noves a Catalunya... (*Veus de fons.*) No, no presoners, no..., eh?, estic parlant..., és que cada dia... És que posats a comptar què passa cada dia, cada dia passen moltíssimes coses, i la vida és dura, com deia el senyor Piqué. Cada dia arriben cent noves persones a Catalunya.

Llei de l'audiovisual, hi estic d'acord. Per la pau, hi estic d'acord; sàpiga, per altra banda, que l'Eurocopter no és necessàriament militar, també és civil, perquè no

confonguem les cartes, i que, en canvi... (*Veus de fons.*) Sí, és civil. I, per altra banda, és una tecnologia que incorpora moltes tecnologies de les que nosaltres hem tingut, evolucionades. És a dir, els filtres, per exemple. El filtre d'un helicòpter és molt semblant al filtre d'un cotxe, el que passa és que no és exactament igual, però si tu tens indústria de components, i tens indústria metallúrgica i de transformació, mecànica, etcètera, doncs, és més fàcil que estiguis en condicions de produir aquells filtres d'helicòpter que no pas si no en tens. Ho dic perquè aquest és l'argument fort que tenim a favor de la instal·lació d'una planta industrial aquí, que aniria molt bé des del punt de vista del creixement econòmic i de la creació de noves ocupacions.

Vostè ha parlat de patriotisme igual a ciutadania. I hi estic absolutament d'acord –hi estic absolutament d'acord–; no ens barallarem per les paraules. Vostè ha parlat, fins i tot, de la Revolució Francesa; la Revolució Francesa va crear, efectivament, els drets. I després ha parlat de Marx. És a dir, ha citat tots els clàssics. Però només dir-li que la Revolució Francesa va donar lloc també –tampoc no magnifiquem les coses o no sacralitzem les coses–..., la Revolució Francesa va donar lloc, efectivament, als drets, i va donar lloc també a l'himne nacional francès, que abans el senyor Carod ha esmentat, i que és relativament dur, però també al jacobinisme i al provincialisme –i, per tant, no tot és bo, el que va sortir de la Revolució Francesa–, al mateix temps que va crear el *ius solis*, al qual ens referim quan parlem del patriotisme dels drets, i precisament el patriotisme que fa que la gent es consideri d'aquell país perquè se li ha reconegut una dignitat personal que abans no tenia.

Vostè ha parlat de la banalització del paisatge. Hi estic absolutament d'acord. És una paraula, també, una mica tècnica, però jo crec que és cert que hi ha un perill i una realitat de pèrdua de qualitat del paisatge molt evident.

Ha parlat d'una nova cultura de l'energia, que jo crec que seria bo que tingués en compte la incorporació d'estratègies de transició. El que no es pot, segurament, en la nova cultura de l'energia, és dir: «Com que és veritat, o com que és millor, passem d'aquesta...» No, no es pot passar d'una energia a una altra sense un procés de transició moltes vegades molt complicat.

Jo recordo que fa vuit anys, aproximadament, set o vuit anys, a Califòrnia van dir: «Dintre de quatre anys tindrem el 20 per cent dels motors d'automòbil de *fuel cells* i no de gasolina.» I m'ho vaig creure. A més, els americans, quan aquestes coses les diuen, normalment les fan. Doncs no. No ha passat.

Què ha passat? Doncs que el petroli va baixar de preu..., va baixar de preu en aquell moment, que el perill que s'acabessin les reserves o que hi hagués una puja del preu del petroli en aquell moment no es va percebre com a tan immediat com finalment ha succeït. Avui el barril està a més de cinquanta dòlars, avui, als Estats Units. Tremoleu, perquè, en fi, tot això d'aquí, que és macro, ens afecta les vides micro..., ens pot afectar, i afectar molt, les vides micro de cada dia. Per tant, jo confio que amb tot això el que passarà és que finalment a Califòrnia tindran el 20 per cent de

motors amb *fuel cells* o amb cèl·lules d'hidrogen, i que nosaltres haurem de seguir per aquí.

Ha parlat d'Ercros, a Flix; ha parlat del Pirineu i de l'alta muntanya, i de les cases de disset dies l'any, que això és socialment un luxe. Jo estic d'acord que estudiem..., estem estudiant el dret comparat de l'ocupació de les zones de muntanya; és el que estem fent, veure què es fa, en altres països què fan. El que li ben asseguro és que no prohibeixen viure-hi disset dies l'any. Això, tampoc. Això, espero que no ho prohibirem mai.

Una altra cosa és, com deia en Ganyet, el dia de la Comunitat de Treball dels Pirineus, que aconseguim convèncer els pirinencs de no vendre el patrimoni que els seus padrins, deia ell, havien acumulat durant segles, que tant havia costat d'acumular, i que ara es venia per relativament... —pels seus padrins, deia. Bé, haurem de mirar maneres de fer-ho i d'aconseguir que això vagi a fi de bé, sense, però, entrar en prohibicions, per exemple, que no serien de fàcil aplicació o que donarien lloc a unes corrupteles enormes.

Jo, com que sóc tan partidari de la transparència, i vostè n'ha parlat un moment, aprofito per acabar per dir-li coses que estem estudiant el Govern per avançar en aquesta línia.

Nosaltres ja hem publicat, en la línia de la transparència..., perquè moltes vegades alguns d'aquests problemes tenen a veure amb el fet que no n'hi ha i que les transaccions es fan però no queden reflectides. Nosaltres hem publicat ja les llistes d'assessors amb sous i amb funcions. Nosaltres instarem la publicació de les plantilles dels ens autònoms, amb expressió dels actius i dels excedents. De tots els ens autònoms de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres..., a mi m'agradaria que poguéssim arribar a publicar les inversions per comarca quinquennals, i dic «quinquennals» perquè, és clar, amb això hi ha un cicle que a una comarca cada cinc anys probablement li toca una inversió relativament important. I, per tant, el que has de fer és una mitjana mòbil, com es diu, una mitjana mòbil, que es vagi veient amb cinc anys què és el que s'ha fet en aquella comarca per desestacionalitzar, com diuen els economistes, i, per tant, poder fer la comparació.

Ens agradaria, també, publicar les despeses de protocol dels càrrecs públics i de confiança. No per res, sinó perquè molta gent es deu pensar que lliguem els gossos amb llonganisses, com si diguéssim, no? Bé, doncs que se sàpiga. Quant gastem en viatges, en àpats..., en fi, en despeses de protocol? Publiquem les despeses de protocol amb el màxim detall.

Una auditoria de gestió dels ens autònoms, com he dit, tots, inclosos els mediàtics. Jo crec que aquestes auditories s'hauran de fer, per les persones adequades; haurem de veure com i de quina manera, però ho farem. I, per tant, vull garantir-li que, des del punt de vista de la transparència, que és una exigència que vostè sempre ha perseguit, doncs, em tindrà absolutament al seu costat. I espero que jo l'hi tindré, a vostè.

Per altra banda, ha parlat finalment d'organització territorial i de llei electoral, però només els ha pogut mencionar. Per tant, no m'hi estenc.

Moltes gràcies. Em penso que hem acabat, si no és que el senyor Boada...

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, seré breu. En primer lloc, en nom del nostre Grup Parlamentari i estic segur que de tots els membres d'aquesta cambra, volem condemnar l'agressió que vostè ha anunciat i que ha sofert el conseller d'Agricultura. Ahir vam parlar amb les persones que protestaven aquí davant, alguns molt indignats. Estaven parlant, doncs, de poder continuar fent la feina, i fins i tot poder continuar el dia a dia; estaven molt «apretats», però res fa que puguin tenir actituds com aquesta. Només amb el diàleg es podrà solucionar, i em sembla que ho han posat molt difícil.

Bé, vostè parlava de la dificultat d'entendre la paraula «sostenibilitat». Ja ho entenc —ja ho entenc. Però, miri, intentaré fer un esforç de..., li diré una definició de manual, només de manual, eh?, ja sé que després n'hi ha altres..., més que res perquè anem tots agafant ja..., no perquè la paraula sigui lletja, com deia vostè ahir del PUOSC, que la trobava lletja, no..., sinó la sostenibilitat.

O sigui, totes les accions que fem en el present, ara, totes, no només les ambientals, totes, no poden hipotecar la qualitat de vida de les generacions futures; totes: les econòmiques, les decisions econòmiques, les decisions ambientals, les decisions territorials...

Li'n posaré més exemples. Per exemple, Ercros. Si continués fent el que feia des de bon principi..., hipotecava la qualitat de vida dels ciutadans de l'Ebre, la seva salut, el seu territori. Si s'hagués tirat endavant el Pla hidrològic nacional, s'hauria hipotecat, no a nosaltres, és possible, però a les generacions futures sí, la necessitat de gaudir d'un paisatge, d'un territori... Ho deien, la Plataforma; allò és el que deien: «Lo riu és vida!», que volien continuar allò. Si haguessin fet aquella actuació, si el Partit Popular s'hagués sortit amb la seva, doncs, haurien fet una acció insostenible.

O tot allò que fem de gestionar l'oferta. No es pot gestionar, l'oferta! Un bon govern, el que ha de fer és gestionar la demanda, decidir, planificar què és el que és necessari seguint les condicions que necessita aquell país i que té aquell país. No podem anar gestionant l'oferta, no podem gestionar l'oferta d'energia. Tothom està demanant energia, doncs vinga fer centrals nuclears! No! Ja estem d'acord, parlant d'energia, que cal un procés de transició, oh, i tant! I ho hem dit i n'hem parlat, i que cal, per acabar amb l'energia nuclear i anar cap a les energies renovables, utilitzar les plantes de cicle combinat. Hi estem completament d'acord. Però, en tot cas, fixi's si seria important per a un país que nosaltres tinguéssim en compte que és una opció estratègica optar per les energies renovables, però no només des del punt de vista ambiental, sinó des d'un punt de vista econòmic. Nosaltres..., el Govern decidiria en el seu territori, allà on fos, potenciar aquell sector produc-

tiu d'energies renovables i que, evidentment, les aplicaria en el seu territori. Li poso un exemple. Això no s'ha fet. Miri: Catalunya tenia una de les empreses més importants a nivell europeu d'energia renovable, sobre tot energia eòlica, Ecotècnia. No feia res, aquí, no se li encarregava absolutament res. Sap on està ara, senyor Maragall? Jo li ho explicaré —el senyor Rañé també ho sap però jo també li ho explicaré—, sap on està ara? (*Veus de fons.*) Sí, senyor, a la cooperativa Mondragón... Bé, tot aquest... Allà està. Al País basc han fet una aposta estratègica, econòmica i energètica cap a fomentar aquest tipus d'indústria. Nosaltres podríem fer exactament el mateix, senyor Maragall. I això no vol dir estar en contra d'aquests clústers que vostè ens va anunciar, la bioregió i aquestes qüestions que vostè ens va dir, però, en tot cas, aquest també és molt important.

Miri, no és només una qüestió ambiental, és una qüestió econòmica i això és més important, i, a més a més, amb els preus del petroli com ens ha explicat, imagini, seríem menys dependents si a més a més hi apostéssim clarament. Li recordo que som els últims en energia a eòlica no a Europa, que, bé, a Europa ja estem, bé..., sinó al mateix Estat espanyol, en producció, i això és greu. Sé que a l'acord del Tinell posa..., comença a solucionar les coses, però en tot cas, no ho oblidem, això és, senyor Maragall, sostenibilitat. I és veritat que l'economia ha millorat i que el mercat és molt competitiu i que no cal tornar enrere. Sí, ja sabem com funcionen els mercats, hem elaborat fins i tot moltes teories en contra d'aquests mercats, i per controlar-los, no?

Però sí que hi podem fer front, sí que podem fer front a les conseqüències que provoca aquest mercat globalitzat, etcètera, aquestes multinacionals. Hauré de parlar de la qualitat del treball. El senyor Piqué deia que s'havien set-cents mil llocs de treball, i a això li pregunto: I quin tipus de treball han creat?, quin tipus és? Contractes d'un mes?, contractes d'un dia a algunes persones? Això ho compten com a lloc de treball, creat, i aquests no són els llocs de treball que nosaltres voldríem. Doncs, sí que podem incidir perquè aquesta temporalitat provoca aquesta elevada sinistralitat.

I en tot cas, miri, és una de les qüestions que ens fa també, que jo, personalment, perquè només ho puc dir personalment, doncs, que voti en contra de la Constitució europea. Potser aquí també una Europa molt més social, que estigués reflectida en aquesta Constitució ajudaria també a solucionar aquestes qüestions, exigint una responsabilitat a les empreses que en aquests moments no tenen.

Bé, altres qüestions de què vostè ha parlat sobre la sanitat..., no em compari el sistema americà amb el sistema europeu ni el nostre, de sanitat. No compari la despesa farmacèutica d'un a l'altre perquè un és bàsicament privat, sense equitat, i el nostre, sortosament,

doncs, és públic, i evidentment amb una gran dosi d'equitat. La despesa farmacèutica no hi té res a veure. És molt diferenciada entre un i els altres, però en tot cas hi estem, però molt més intensament, i això s'ha de fer també des del Govern central, no només des de Catalunya, sinó també des del Govern central.

Sobre el món local, és que no..., és veritat, tenia tota la raó vostè que s'hi posa la seguretat social o no s'hi posa, però, en tot cas, quina és la percepció dels alcaldes i dels regidors? Anem a buscar la percepció. Ho deien, ho repeteixo, a Mediona. Van utilitzar la paraula «pidolaires». No ens discutirem si és el 12 o el 20, tots dos tenim raó en aquest procés, però, en tot cas, la sensació que tenen de manca de recursos és importantíssima, i sé..., ho hem començat amb el PUOSC, està molt bé, i ho hem de continuar amb aquest tema, no?

I amb el dret de vot dels nouvinguts, m'ha dit que vostè no hi estava d'acord, em sembla que ha dit, concretament... (*Veus de fons.*) No!, ah, perdoni!, no ho he entès..., ho he entès malament. En tot cas, doncs, ho dic perquè anava a explicar-li tot un seguit de qüestions que les hi estalvio perquè si estem d'acord ja no cal que les hi expliqui, no? (*Rialles.*)

En definitiva, a mi em sembla que totes aquestes qüestions que està molt bé que les puguem dialogar, hauríem de fer-ho encara molt més, el que sí que poden demostrar és que estem fent un nou model de país, estem aixecant el que deia jo, les parets mestres d'un edifici, que costarà, que és difícil, que hi haurà contradiccions, però en tot cas, en pot estar segur, i també amb la transparència ens tindrà al nostre costat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per a presentar les propostes de resolució finirà demà de nou a deu del matí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les onze del matí. El termini per presentar les propostes transaccionals serà de dotze a una del migdia. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts de dues, i finalment, la comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris sollicitin que es votin separatament s'hauria de fer com a molt tard a les tres de la tarda.

La sessió per al debat i la votació de les propostes es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 50,00 euros
Número solt 1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 40,00 euros
Número solt 1,00 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 80,00 euros

IVA
inclòs

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**